

MỤC LỤC

01. Món Quà Giáng Sinh
02. Tặng Phẩm Chúa Mong Đợi
03. Chúa Đến Nơi Tha Nhân
04. Đồng Xu Vô Giá
05. Con Người Là Kẻ Thù Của Chính Mình
06. Tụ Đâm Minh
07. Sự Tha Thứ Đích Thực
08. Đợi Gì Nơi Cuộc Sống
09. Vị Thượng Khách
10. Indira Tầm Đạo
11. Cửa Sổ Hoặc Tấm Gương
12. Chúa Nhận Lời Ai
13. Ông Hoàng Và Tướng Quý
14. Chú Heo Và Chị Bò
15. Giấc Mơ Hài Hùng
16. Chỗ Ở Của Chuột
17. Nếu Tin, Hãy Buông Tay Ra
18. Lời Kinh Đẹp Nhất
19. Tội Vô Tình
20. Nước Mắt Sám Hối
21. Con Sâu Trong Tầng Đá
22. Vị Thánh Là Ai?
23. Người Quét Lá Rừng
24. Cái Lưỡi
25. Lấy Ôn Báo Oán
26. Dư Luận
27. Giá Trị Của Một Người Bạn Trăm Năm
29. Chẳng Cần Phải Xét Minh
30. Làm Thế Nào Chịu Thế Ấy
31. Không Thập Giá Nào Không Đòi Hỏi
32. Ba Đồng Tiền Vàng
33. Chiếc Quan Tài Nhỏ
34. Chăn Chờ
35. Cha Maximilien Kolbe
36. Con Tim Rộng Mở
37. Người Thuyền Trưởng
38. Rượu
39. Tha Hết Mọi Tội
40. Tái Ông Thất Mã
41. Giết Chó Khuyên Chông
42. Chiến Dịch Bài Sẻ
43. Ba Người Bạn
44. Mặt Trời
45. Bạn Có Biết
46. Giá Trị Con Người
47. Con Người
48. Thiên Chúa Cần Con
49. Lo Cầu Nguyện
50. Bức Tranh Của Holman Hunt
51. Phục Sinh
52. Cây Nến
53. Làm Việc Lương Thiện
54. Bò Và Lừa
55. Lễ Giáng Sinh
56. Nhân Vật Đặc Biệt
57. Hãy Đợi Đây
58. Xin Tha Thứ
59. Thiên Chúa Và Con
60. Đức Tin Và Việc Làm
61. Cầu Nguyện Bằng Điện Thoại
62. Ngốc Hơn
63. Lời Cầu Nguyện

64. Sự Khôn Ngoan Của Thiên Chúa
65. Trẻ Giêsu
66. Xung Tội
67. Đợi Chúa Đến
68. Phép Lạ Không Thể Hiểu Được
72. Bị Hố
73. Mưu Kế
74. Tôn Giáo
75. Cửa Hiệu Thánh Giá
76. Kế Hoạch Của Chúa Và Của Ta
77. Có Chúa
78. Xung Tội Không Thành Thực
79. Bảo Vệ Qua Thập Giá
80. Thánh Kinh
81. Tôn Giáo Nào Có Chúa?
82. Các Tôn Giáo
83. Thiên Đàng
84. Đức Mẹ
85. Niềm Tin
86. Hạt Đậu Huyền Bí
87. Cầu Xin Không Thực
88. Thời Giờ Cầu Nguyện
89. Chìa Khóa Vào Thiên Đàng
90. Vào Thiên Đàng
91. Nhân Chứng
92. Thấy Chúa
93. Thiên Chúa Ân Minh
94. Đẻ Râu
95. Thiên Đàng Và Hoả Ngục
96. Kết Hôn Nhờ Thánh Giuse
97. Sự Thật Và Niềm Tin
98. Thiên Đàng, Sự Phục Sinh
99. Ca Ngợi Chúa Bằng Cuộc Sống Hiện Tại
100. Cầu Nguyện Trong Gia Đình
101. Làm Và Hưởng Thiên Đàng
102. Nam Và Nữ
103. Phàn Nàn Với Chúa
104. Sự Tha Thứ Của Chúa
105. Tội
106. Chúa Vác Bạn
107. Ôn Cứu Độ Nhưng Không
108. Truyện A Liêu
109. Tìm Vết
110. Ngay Lập Tức
111. Cục Kẹo
112. Tham Lam Và Ghen Tị
113. Sự Tha Thứ Không Thực
114. . Adam Evà
115. Ba Phải
116. Nữ Tu Trong Bệnh Viện
117. Heo Và Bò
118. Quá Khổ Hạnh
119. Không
120. Ngoan Đạo
121. Cám Ỗn
122. Cãi Nhau
123. Nói Năng Đúng Dẫn
124. Quà Sinh Nhật
125. Khuyến Đừng Làm
126. Cơ Sở Chọn Lựa
127. Đừng Dùng Áp Lực
128. Không Có Kẻ Thù
129. Phục Vụ
130. Mù Và Què
131. Hay Quên
132. Lòng Vị Tha
133. Thủ Trưởng
134. Lòng Vị Tha
135. Cách Bào Chữa
136. Chức Giám Mục
137. Vừa Lòng Mọi Người
138. Vu Khống
139. Thấy Chúa Nơi Người Khác
140. Ý Nghĩa Lời Nói
141. Thăm Bệnh Nhân
142. Chính Trực
143. Hành Hương
144. Tình Anh Em
145. Vững Tin
146. Trả Thù
147. Lương Thiện
148. Cương Vị Làm BỐ
149. Kẻ Hèn Nhát
150. Sự Hiện Hữu Của Linh Hồn
151. Con Nuôi
152. Lòng Tốt
153. Dâng Cúng
154. Chủ Tịch
155. Giữ Thính Giả
156. Lòng Vị Tha

157. Tri Thức Của Người Và Của Chúa	203. Điều Huyền Bí.
158. Yêu Người	204. Tham Ăn
159. Trách Nhiệm	205. Trò Chơi Hòa Bình
160. Bánh Mì Thành Đá	206. Tâm Nhìn Về Tội
161. Âm Thầm Phục Vụ	207. Thành Kiến
162. Gia Đình	208. Thời Gian
163. Chủ Quan	209. Nhún Nhường
164. Hãy Theo Ta	210. Tay Hữu Chúa
165. Tiếng Cuối Cùng	211. Lạm Phát
166. Người Âm Thầm	212. Chuyện Cây Tre
167. Khiêm Tốn	213. Lòng Người
168. Hai Bên	214. Chính Phủ
169. Những Hòn Đá Cuội	215. Trả Tiền Cho Sự Thịnh Lặng
170. Chọn Lựa	216. Bận Bịu
171. Thấy Gì?	217. Không Phù Hợp
172. Bó Hoa	218. Cách Ứng Xử
173. Không Thể	219. Dạy Con
174. Tự Phụ Mù Quáng	220. Bất Lương
175. Nhiều Lời	221. Duy Vật
176. Uống Rượu	222. Chiếm Hữu Của Cải
177. Hoán Cải	223. Ăn Năn
178. Con La Thần Thiêng	224. Vô Quít, Móng Tay
179. Tuổi Thọ	225. Biến Thù Thành Bạn
180. Bỏ Chiếc Đồng Hồ	226. Trái Táo
182. Loại Máy Bay Đầu Tiên	227. Trúng Số
183. Thật Hạnh Phúc	228. Lòng Người
184. Quả Cân Lương Thiện	229. Tin
185. Ngoại Giao	230. Cứu Khỏi Chết
186. Hoảng Sợ	231. Tên Trộm
187. Tên Người	232. Tìm Lại Hạnh Phúc
188. Lời Cám Ơn Muộn Màng	233. Chỉ Thấy Bề Ngoài
189. Lo Xa	234. Kinh Nghiệm
190. Thông Minh	235. Tìm Thấy Chính Mình
191. Đền Bù	236. Giác Ngộ
192. Người Phục Vụ	237. Bảo Thủ Và Cấp Tiến
193. Niềm Tin	238. Tiết Kiệm Thời Gian
194. Hy Sinh	239. Người Không Sống Thực
195. Sức Mạnh	240. Hiểu Biết
196. Biến Chỉ Đường	241. Vươn Lên
197. Soi Gương Mỗi Ngày	242. Tối Và Sáng
198. Tôn Giáo - Niềm Vui, Gánh Nặng	243. Khả Năng Nghe
199. Trở Lực Và Trợ Lực	244. Tiền
200. Nhịn Ăn	245. Xin Không Đúng
201. Thuyết Phục Hơn Áp Lực	246. Thời Gian
202. Nói Xấu	247. Nhận Và Cho

248. Nghe	275. Đích Điểm
249. Đánh Giá Điều Tâm Thường	276. Thời Gian Để Suy Nghĩ
250. Con Ngỗng	277. Ích Kỳ
251. Cõi Trọng Minh	278. Mẹ Têrêsa
252. Giá Trị Ở Trong Và Ở Cạnh Bạn	279. Dự Định Quá Nhiều
253. Tìm Không Đúng Chỗ	280. Muốn Thành Đạt Mà Không Phải Hy Sinh
254. Lòng Tin Mạnh Mẽ	281. Sức Mạnh Của Kẻ Nhỏ Bé
255. Khôn Ngoan	282. Nếu Tôi Là Người Giàu
256. Hoán Cải	283. Cầu Nguyện Và Làm Việc
257. Không Thấy Điều Hiên Nhiên	284. Nghi Ngơi
258. Quan Điểm	285. Hy Vọng
259. Cây Nền	286. Phàn Nàn
260. Sáng Tạo	287. Thành Kiến
261. Hạt Giống	288. Học Khôn
262. Ích Kỳ	289. Tận Thế
263. Nói Và Làm	290. Tình Yêu Luôn Có Cách
264. Nếu Không Có Chúa	291. Không Hổ Thẹn
265. Hoàn Hảo	292. Can Đảm
266. Hối Hận	293. Biết Bằng Con Tim
267. Lương Tâm	294. Không Cần Cầu Nguyện
268. Lỗi Của Người Khác	295. Cái Gì Thuyết Phục
269. Nhà Và Trời Đất	296. Tại Sao Sợ?
270. Chữa Khỏi Phàn Nàn	297. Ba, Má
271. Chính Trị Gia	298. Điều Thế Giới Cần
272. Lương Thực Và Chúng Ta	299. Giá Phải Trả
273. Rượu	300. Chúa Luôn Thấy Tôi
274. Quan Điểm	

01.MÓN QUÀ GIÁNG SINH

Một đôi vợ chồng trẻ, Gim và Đêla, tuy nghèo tiền của nhưng rất giàu tình thương đối với nhau. Giáng sinh sắp tới, Đêla tự hỏi phải tặng Gim món quà gì đây. Nàng muốn tặng chàng sợi dây cho chiếc đồng hồ của chàng. Nhưng nàng không có đủ tiền để mua. Vì thế nàng nảy sinh một sáng kiến: Nàng có bộ tóc dài rất đẹp, nàng rất quý nó và rất hãnh diện vì nó. Nàng quyết định cắt ngắn bộ tóc và đem bán để mua cho Gim sợi dây đồng hồ.

Hôm áp lễ giáng sinh, từ phố về, nàng cầm trong tay một chiếc hộp rất đẹp đựng sợi dây đồng hồ mạ vàng mà nàng vừa sắm được bằng mái tóc của mình. Bỗng nhiên Đêla cảm thấy lo lắng. Nàng biết Gim rất quý mái tóc dài của nàng. Nàng tự hỏi không biết Gim có buồn vì nàng cắt và bán nó đi hay không. Về tới nhà, Đêla mở cửa và thấy Gim đang đợi nàng. Tay chàng cầm một cái hộp thật đẹp đựng món quà chàng mới mua cho nàng. Khi nhìn thấy mái tóc ngắn của vợ, Gim như muốn khóc, nhưng chàng không nói gì cả. Cố trấn tĩnh, chàng trao cho nàng chiếc hộp xinh xắn. Mở hộp ra, Đêla rất đỗi bàng hoàng. Trong hộp là một bộ lược chải tóc bằng xà cừ rất đẹp. Còn chàng, khi mở món quà vừa nhận được từ tay vợ, Gim cũng ngỡ ngàng không kém. Chính lúc đó Đêla mới nhận ra rằng Gim đã

bán chiếc đồng hồ vàng, món đồ quý nhất của anh, để mua lược chải tóc tặng nàng. Phút chốc cả hai đều hiểu rằng họ đã tặng nhau những gì quý giá nhất. Họ đã hy sinh tất cả cho nhau. (Trích “Món quà Giáng sinh”)

02. TẶNG PHẨM CHÚA MONG ĐỢI

Một đêm giáng sinh nọ, Thánh Giêrônimô đang quỳ bên máng cỏ để suy niệm về mầu nhiệm Ngôi Hai Thiên Chúa xuống thế làm người thì bỗng Chúa Hải Đồng hiện ra trong vầng sáng chói loà. Ngài hỏi thánh nhân:

- Giêrônimô, con có gì làm quà cho Ta trong ngày Ta giáng sinh không?
- Lạy Chúa Hải Đồng, thánh nhân đáp, con xin dâng Chúa trái tim của con.
- Được lắm, nhưng còn gì khác nữa không?
- Lạy Chúa, con xin dâng Chúa tất cả những gì con có và tất cả những gì con có thể.
- Con còn điều gì khác nữa không?
- Con có điều gì khác để dâng Chúa nữa đâu. Thánh nhân khấn khoản thưa.

Chúa Hải Đồng bảo:

- Này Giêrônimô, hãy dâng cho ta cả những tội lỗi của con nữa.
- Ô lạy Chúa, Thánh nhân hốt hoảng hỏi lại, làm sao con dâng cho Chúa tội lỗi của con được?
- Được chứ! Ta muốn con dâng cho Ta tội lỗi của con để Ta có thể tha thứ cho con. Đó là điều Ta rất mong đợi.

Nghe thế, thánh nhân bật khóc vì sung sướng. (Trích “Món quà giáng sinh”)

03. CHÚA ĐẾN NƠI THA NHÂN

Vào buổi sáng nọ, người thợ giày thức giấc rất sớm. Anh quyết định chuẩn bị căn xưởng nhỏ của anh cho tươm tất rồi vào phòng khách chờ đợi cho bằng được người khách quý. Người khách đó không ai khác hơn là chính Chúa, bởi vì tối qua trong giấc mơ Ngài đã hiện ra và báo cho anh biết Ngài sẽ đến thăm anh trong ngày hôm sau.

Người thợ giày ngồi chờ đợi, tâm hồn tràn ngập hân hoan. Khi những tia nắng sớm vừa rọi qua khung cửa, anh đã nghe được tiếng gõ cửa. Lòng anh hồi hộp sung sướng. Hẳn là Chúa đến. Anh ra mở cửa. Thế nhưng kẻ đang đứng trước mặt anh không phải là Chúa, mà là người phát thư. Sáng hôm đó là một ngày cuối đông. Cái lạnh đã khiến mặt mũi tay chân người phát thư đỏ như gấc. Người thợ giày không nỡ để nhân viên bưu điện run lẩy bẩy ngoài cửa. Anh mời ông ta vào nhà và pha trà mời khách. Sau khi đã được sưởi ấm, người phát thư đứng dậy cảm ơn và tiếp tục công việc.

Người thợ giày lại vào phòng khách chờ Chúa. Nhìn qua cửa sổ, anh thấy một em bé đang khóc sụt sùi trước cửa nhà. Anh gọi nó lại hỏi có sự. Nó mếu máo cho biết đã lạc mất mẹ và không biết đường về nhà. Người thợ giày lấy bút viết vài chữ để lại trên bàn, báo cho người khách quý biết mình đã đi ra ngoài. Nhưng tìm đường dẫn đứa bé về nhà đâu phải là chuyện đơn giản và nhanh chóng. Mãi chiều tối anh mới tìm ra nhà đứa bé và khi anh về lại nhà thì phố xá đã lên đèn.

Vừa bước vào nhà, anh đã thấy có người đang đợi anh. Nhưng đó không phải Chúa mà là một người đàn bà với dáng vẻ tiêu tụy. Bà cho biết đứa con của bà đang ốm nặng và bà đã không thể chọn mất

suốt đêm qua. Nghe thế, người thợ giày lại hối hả đến săn sóc đứa bé. Nửa đêm anh mới về nhà, anh để nguyên quần áo và lên giường ngủ.

Thế là một ngày đã qua mà Chúa chưa đến thăm anh. Nhưng đột nhiên trong giấc ngủ, người thợ giày nghe tiếng Chúa nói với anh: “Cám ơn con đã dọn trà nóng cho Ta uống. Cám ơn con đã dẫn đường cho Ta về nhà. Cám ơn con đã săn sóc an ủi Ta. Cám ơn con đã tiếp đón Ta ngày hôm nay” (Trích “Món quà giáng sinh”)

04. ĐỒNG XU VÔ GIÁ

Tổng thống Wilson Hoa kỳ là người rất trân trọng đối với những kỷ niệm nhỏ.

Một lần kia, ông và phu nhân cùng nhiều nhân vật cao cấp trong chính phủ dừng lại tại một thành phố thuộc tiểu bang Montana. Cảnh sát làm hàng rào không cho bất cứ ai đến gần vị Tổng thống. Thế nhưng không hiểu làm thế nào mà có hai cậu bé đã chui lọt hàng rào để đến gần chỗ ngồi của Tổng thống. Hai cậu bé ngắm nhìn một cách say sưa vị nguyên thủ quốc gia.

Một cậu đã tặng cho ông lá cờ nhỏ bé của nước Mỹ đang cầm trong tay. Cảnh sát cố tình ngăn cản, nhưng bà Wilson đã đưa tay đón lấy lá cờ và nhiệt tình cảm ơn em. Cậu bé kia cảm thấy buồn vì không có gì dâng tặng tổng thống. Em cố moi trong túi quần và cuối cùng lôi ra được một đồng xu nhỏ. Em sung sướng vô cùng vì chính Tổng Thống đã chìa tay đón nhận món quà của em.

Năm năm sau, Tổng thống Wilson qua đời. Khi Bà Wilson xếp lại các đồ dùng quen thuộc của chồng. Mở chiếc ví, bà thấy một bọc giấy được giữ cẩn thận. Cởi bọc giấy, Bà nhận ra ngay đồng xu nhỏ mà cậu bé đã tặng chồng bà cách đây 5 năm. Ông Wilson quý đồng xu nhỏ ấy đến độ đi đâu cũng mang nó trong mình. (Trích “Món quà giáng sinh”)

05. CON NGƯỜI LÀ KẼ THÙ CỦA CHÍNH MÌNH

Đời nước Tề, có một người nằm mơ thấy có người đem grom vào nhà ông mắng chửi rồi giận dữ bỏ đi. Ông ta giật mình tỉnh dậy... nhưng không tài nào ngủ lại được nữa. Sáng hôm sau ông nói với một người bạn: Từ thuở nhỏ tới giờ, tôi vốn là người trí dũng. Đến nay 80 tuổi tôi chưa hề bị ai làm nhục. Thế mà đêm qua có người đến làm nhục tôi. Tôi cảm thấy bứt rứt và cố tìm cho gặp được người đó, bằng không tôi phải chết mất.

Thế là ngay sáng hôm ấy, ông cùng người bạn đi tìm kẻ thù đã khiêu khích mình. 5 ngày trôi qua nhưng ông vẫn chưa tìm được kẻ thù. Tức tối vì bị kẻ thù làm nhục, hậm hực vì không tìm được kẻ thù, ông ta về nhà mất ăn mất ngủ mà chết.

Cicéron diễn giả Lamã đã nói “Con người là kẻ thù khủng khiếp nhất của chính mình”. Đúng thế, con người tự tạo cho mình kẻ thù rồi tự tiêu diệt chính mình. (Trích “Món quà giáng sinh”)

06. TỰ ĐÂM MÌNH

Có hai người kia đều bị tên bắn. Người thứ nhất bình tĩnh và nhẹ nhàng nhổ mũi tên ra, băng bó vết thương, vài ngày sau khỏi hẳn. Người thứ hai tức giận, nhổ mũi tên ra nhưng cầm lấy đấm túi bụi vào mình mẩy của mình, đã thế, khi gặp những người thân anh còn đấm họ bị thương nữa.

Mũi tên chính là lời công kích của kẻ khác. Người khôn cư xử như người thứ nhất, nghe xong bỏ đi. Kẻ dại cư xử như người thứ hai cứ lặp đi lặp lại lời công kích đó và còn thuật đi thuật lại cho những người thân, làm cho bản thân mình và người thân thêm đau đớn vô ích.

07. SỰ THA THỨ ĐÍCH THỰC

Liên sau thế chiến II chấm dứt, Coritanbun với những vết sẹo trên thân thể, tàn tích của những khổ hình Bà phải chịu trong trại tập trung Đức quốc xã, đã đi khắp Âu châu rao giảng sự tha thứ cho những kẻ đã làm hại mình.

Thế nhưng vào một Chúa nhật nọ, sau khi kêu gọi mọi người hãy tha thứ cho nhau trong một nhà thờ của thành phố Munich, bước ra ngoài Bà bất ngờ đối diện với một khuôn mặt quen thuộc. Đó là dung mạo của người lính đã hành hạ bà và hàng ngàn nữ tù nhân khác trong trại tập trung. Những tiếng than khóc, những cảnh tra tấn, rồi những tiếng kêu trả thù nổi dậy mạnh mẽ trong tâm trí Bà.

Lúc đó người đàn ông tiến lại khiêm tốn đưa tay ra vừa muốn bắt tay bà vừa nói: “Thưa Bà, tôi rất cảm ơn những lời tốt đẹp của Bà kêu gọi sự tha thứ. Xin Bà tha thứ cho tôi”. Bà Coritanbun như chết điếng người, vì trước đây bà đã cầu nguyện và quyết tha thứ thật sự, nhưng giờ đây đối diện với con người cụ thể đã tra tấn mình, bà đứng lặng im, tay không thể nào bắt tay người đến xin bà tha thứ. Sau này vào năm 1971 khi kể lại biên cố ấy trong tập sách “Nơi ẩn trốn”, bà đã cho biết “Trong giây phút thình lạng đó, tôi đã cố gắng dâng lên Chúa lời nguyện: Lạy Chúa, Chúa thấy con chưa thể tha thứ cho người đã hành khổ con. Xin Chúa hãy ban cho con những tâm tình của Chúa để con có thể tha thứ như Chúa”. Và chính trong lúc đó Bà đã hiểu rằng con người chỉ có thể tha thứ cho nhau khi nhìn nhận tình yêu thương và sự tha thứ của Thiên Chúa. (Trích “Món quà giáng sinh”)

08. ĐỢI GÌ NƠI CUỘC SỐNG

Vào Tuần Thánh 1980, Đài phát thanh Vienne nước Áo truyền đi một bài phỏng vấn vô cùng cảm động. Người được phỏng vấn là một nữ sinh viên đang nằm chờ cái chết từng ngày tại một bệnh viện ở thủ đô Áo quốc. Cô phát biểu: “Sau khi bác sĩ chẩn đoán và cho biết tôi mắc chứng sung bạch huyết, tôi có cảm tưởng như trời sập xuống trên tôi. Tuy nhiên tôi cũng cảm thấy như Chúa muốn gửi đến cho tôi một cơ may mới. Từ hai ba năm nay tôi đã bắt đầu có một cái nhìn mới. Tôi nhận ra trong đau khổ của riêng tôi cũng như của những người chung quanh phản ánh chính nỗi đau khổ của Chúa Giêsu chịu đóng đinh và bị bỏ rơi trên thập giá. Tôi đã tìm cách yêu thích nỗi đau khổ ấy”.

Chính vì muốn chấp nhận đau khổ mà cô gái đã ghi danh vào trường Y khoa. Nằm trên giường bệnh, biết mình không còn sống bao lâu nữa, vậy mà cô vẫn cầm trên tay một cuốn sách và cây viết. Cô giải thích: “Không ai có thể nói cho tôi biết chắc 100 phần trăm là tôi sẽ không học xong hoặc tôi sẽ không bao giờ trở thành bác sĩ. Tuy nhiên vẫn luôn luôn có những phép lạ. Và riêng tôi, tôi xác tín rằng tôi phải thực thi ý Chúa nếu tôi muốn tiến tới. Đó là cách thế tôi chuẩn bị đón nhận cái chết, chuẩn bị đi vào thiên đàng. Tôi để Chúa làm việc hầu cho tất cả mọi việc trở thành tình yêu. Tất cả mọi sự, từ việc học hành của tôi cho đến những việc nhỏ mọn tôi làm cho người khác. Bởi vì tôi không làm được những việc quan trọng nữa.”

Không khỏi ngạc nhiên trước những lời phát biểu trên đây, người phóng viên liền hỏi: “Tôi đọc thấy trên gương mặt của cô niềm vui và hy vọng. Thế nhưng cô còn chờ đợi gì nơi cuộc sống này?”

Cô gái mỉm cười nói: “Tôi chờ đợi mọi sự từ cuộc sống. Nhưng trên hết mọi sự là tình yêu của Chúa. Chính Ngài đã cho tôi ném thử thiên đàng. Chỉ có như thế tôi mới đương đầu được với những đau khổ đang đè nặng trên tôi”. (Trích “Món quà giáng sinh”)

09. VỊ THƯỢNG KHÁCH

Khi văn hào Maxim Goocky của Nga viếng thăm nước Mỹ, ông được bạn bè đưa tới một khu giải trí nổi tiếng ở California. Họ muốn ông chứng kiến cảnh trùng trùng điệp điệp của những đám đông đến đây nghỉ hè và giải trí. Mỗi ngày ông được đưa đi xem một cảnh quan. Hôm thì cảnh từng đoàn người nhào lộn với các trò chơi trên không trung. Hôm thì cảnh đua thuyền trên mặt hồ. Hôm thì viếng thăm các bảo tàng viện nổi tiếng. Hôm lại đi xem các đoàn xiếc, các vũ nữ trình diễn. Tóm lại, những người mỹ muốn cho một ông khách đến từ một nước xã hội chủ nghĩa thưởng thức được tất cả những trò giải trí tại một quốc gia được xem là văn minh nhất thế giới.

Sau một tuần lễ hướng dẫn vị thượng khách du ngoạn và giải trí, người ta hỏi cảm tưởng của ông. Thinh lặng một chặp, Maxim Goocky phát biểu: “Có lẽ các ông là những người buồn bã lắm”. (Trích “Món quà giáng sinh”)

10. INDIRA TÀM ĐẠO

Indira đến gặp đạo sĩ Makia và ngỏ lời: “Xin Ngài hãy chỉ cho tôi một thần linh để tôn thờ và một tôn giáo để sống theo”. Đạo sĩ Makia liền đưa Indira đến một tòa nhà rộng lớn nơi đó mỗi vị thần được dành cho một gian phòng riêng. Dừng chân đầu tiên trước tượng thần Batda, đạo sĩ giới thiệu: “Đây là vị thần sẽ cắt hết mọi đau khổ khỏi thế giới.” Nhưng Indira lắc đầu và xin được sang phòng khác.

Trước vị thần thứ hai, đạo sĩ Makia giới thiệu: “Đây là nữ thần Sopha có bí quyết giúp con người tránh được đau khổ.” Nhưng Indira cũng lại xin đạo sĩ đi nơi khác. Cuối cùng, hai người đến trước một vị thần bị treo trên thập tự giá. Indira tò mò hỏi: “Vị thần này là ai mà bị treo trên thập tự như thế?” Đạo sĩ chậm rãi trả lời: “Đây là thần của những người kitô.” Với chút xúc động lộ trên mặt, Indira xin đạo sĩ giải thích thêm về những gì cần phải làm để trở thành môn đệ của Đấng chịu treo trên thập tự. Đạo sĩ ngạc nhiên hỏi: “Này anh Indira, anh làm tôi thắc mắc. Hai vị thần anh gặp lúc trước, một vị đề nghị cắt hết mọi đau khổ, một vị đề nghị giúp tránh sự đau khổ, thế mà anh không thích vị nào cả. Tại sao anh lại thích và muốn làm đồ đệ của vị chết nhục nhã trên thập tự như thế?” Indira giải thích: “Hứa làm mất đi sự đau khổ trên trần gian này là hứa suông vì người ta không thể nào cắt đi những đau khổ. Và dạy con người tránh đau khổ là dạy con người sống thấp hèn và người ta cũng không thể nào tránh đau khổ được. Nhưng nhìn vào vị thần của người kitô chấp nhận đau khổ trên thập tự, tôi hiểu được ý nghĩa của đau khổ và chấp nhận nó. Rồi một khi người ta hiểu và chấp nhận đau khổ thì niềm vui và an hòa sẽ trở sinh trên thế giới này. Đó là lý do tôi bị thu hút bởi Đấng chịu treo trên thập tự kia và muốn làm đồ đệ Ngài. Vậy xin đạo sĩ đưa tôi đến nơi người kitô sống để được trở thành người kitô”. Đạo sĩ dẫn Indira đến nhà thờ những người công giáo để xin lãnh bí tích rửa tội. Khi vừa bước vào làng thì hai người đã nhìn thấy những cảnh không tốt đẹp. Đây một nhóm người đang cãi lộn. Nơi khác có những kẻ như sắp đánh giết nhau. Nơi khác nữa thì nghe văng vẳng lại những lời tục tĩu vô lễ. Bảng ghi “Coi chừng bị móc túi” được dán nơi công cộng. Indira hỏi đạo sĩ: “Đây là đâu vậy?” Đạo sĩ trả lời: “Đây là làng của người công giáo.” Nghe thế, Indira vội vã nói: “Thôi, chúng ta hãy đi nơi khác. Tôi mộ mến và tin vào Đấng chịu đóng đinh trên thập giá. Nhưng tôi không muốn trở thành một người

kitô nữa. (Trích “Món quà giáng sinh”)

11. CỬA SỔ HOẶC TẮM GƯƠNG

Một người do thái giàu có nhưng rất keo kiệt đến gặp một vị giáo trưởng để xin một lời hướng dẫn cho cuộc sống của mình. Vị giáo trưởng đưa anh đến bên cửa sổ và nói: “Ông hãy nhìn qua cửa sổ và tôi biết ông thấy gì.” Không một chút do dự, người giàu có trả lời: “Tôi thấy nhiều người đi qua đi lại.” Sau đó vị giáo trưởng bảo người giàu có quay mặt vào trong nhà và nhìn vào một tấm gương treo trên tường. Rồi ông cũng đặt câu hỏi tương tự: “Nào, bây giờ ông thấy gì trong tấm gương?” – “Dĩ nhiên tôi chỉ thấy tôi”.

Bấy giờ vị giáo trưởng mới rút ra một bài học: “Này nhé, tấm gương được làm bằng kính, phía sau phủ một lớp bạc mỏng. Bao lâu lớp bạc mỏng còn dính chặt đằng sau tấm kính thì nhìn vào đó ông sẽ không còn thấy người nào khác nữa mà chỉ thấy có mình ông thôi. Trái lại khi nhìn qua tấm kính trong suốt ở cửa sổ, ông đã thấy được những người khác. (Trích “Món quà giáng sinh”)

12. CHÚA NHẬN LỜI AI

Chỉ còn hai người sống sót sau một vụ đắm tàu. Sáng hôm sau hai người này lên được một hòn đảo hoang.

Trước khi bị đắm tàu họ đã tranh luận với nhau về việc cầu nguyện, nên giờ đây hai người đánh cá với nhau xem ai sẽ được Chúa nhận lời khi cầu nguyện. Họ chia đảo nhỏ ra làm hai phần để dễ kiểm chứng lời cầu nguyện của ai sẽ được chấp nhận.

Lời cầu mà hai người đồng ý trước hết là cầu cho có thức ăn. Sáng hôm sau, người thứ nhất thấy nơi phần đảo của mình có những cây ăn trái nặng trĩu những trái thơm ngon. Còn bên phần đất của người thứ hai thì không có gì cả.

Một tuần lễ sau, người thứ nhất cầu nguyện cho có người nữ nào đó đến để cưới làm vợ vì anh ta cảm thấy cô đơn. Sáng hôm sau, có tàu bị đắm gần đây và chỉ có một phụ nữ sống sót dạt vào bờ bên phần đất của anh. Thế là người thứ nhất lập gia đình với người nữ ấy và rồi xin cho có con cái, nhà cửa. Anh được như ý. Nhưng bên phần đất của người thứ hai thì vẫn chưa thấy gì cả.

Cuối cùng người thứ nhất cầu nguyện xin cho có tàu đến để đưa về đất liền. Anh cũng được như ý nguyện vì vài hôm sau có tàu hàng đi qua ghé vào đảo.

Khi người thứ nhất vui mừng bước lên tàu với vợ con thì bỗng nghe một tiếng lạ từ trời phán xuống: “Còn người thứ hai kia thì sao? Con bỏ anh ta lại hoang đảo này một mình à?” “Thưa Ngài, người thứ nhất nhanh nhẹn trả lời, đây là kết quả những lời cầu nguyện của riêng tôi. Anh kia cũng cầu nguyện nhưng không được gì cả thì anh đành phải chịu vậy chứ sao!” Tiếng từ trời phán tiếp: “Con lầm rồi. Ta đã nhận lời cầu nguyện của anh ta chứ không phải lời cầu nguyện của con”. Người thứ nhất thắc mắc hỏi lại thì được trả lời: “Con muốn biết anh ta cầu nguyện thế nào ư? Phải, ngày đêm anh ta đã không ngừng lặp lại với Ta rằng” Xin Chúa nhận lời cầu của anh bạn con”. (Trích “Món quà giáng sinh”)

13. ÔNG HOÀNG VÀ TƯỚNG QUỶ

Một ông hoàng kia rất đạo đức. Ngày nào ông cũng thức dậy lúc 5 giờ sáng để đọc kinh. Nhưng một hôm ông quên. Thấy vậy, tướng quỷ Satan đến đánh thức ông. Khi biết kẻ đánh thức mình là Satan, ông hoàng ngạc nhiên. Quỷ liền nói: “Tôi là ai, điều đó không quan trọng. Việc tôi đánh thức ngài là điều tốt. Ngài thấy không, ai làm việc lành cũng là người tốt cả.” “Nhưng không bao giờ quỷ làm điều tốt. Vậy nhân danh Thiên Chúa, mi phải nói rõ vì lý do nào mi đánh thức ta.” Bấy giờ quỷ buộc lòng phải nói thật: “Nếu ngài ngủ quên không đọc kinh sáng thì khi thức dậy ngài sẽ hối hận rồi khiếm tốn sửa chữa để sống đạo tốt hơn. Còn ngày nào ngài cũng tỏ ra sốt sắng thì ngài sẽ kiêu căng tự mãn cho là mình đạo đức đủ rồi.” (Trích”Món quà giáng sinh”)

14. CHÚ HEO VÀ CHỊ BÒ

Một người nọ thật giàu muốn gì cũng có. Tuy vậy ông không thấy hạnh phúc vì ông chỉ nhận được những cái nhìn soi mói, coi thường và khinh miệt của người khác. Ông tìm đến hỏi một người nổi tiếng khôn ngoan: “Tại sao người ta lại coi thường và khinh miệt tôi cho tôi là kẻ keo kiệt bủn xỉn? Người ta đâu biết rằng sau khi chết, tôi sẽ hiến tất cả gia tài của tôi cho người nghèo và cho công việc từ thiện”. Để trả lời, nhà khôn ngoan kể cho ông một câu chuyện nhỏ như sau: một chú heo than thở cùng chị bò cái: “Tôi cũng như chị, chúng ta cống hiến thịt mình cho loài người. Thế mà tại sao họ thân thiện với chị mà xa lánh tôi?” Ngẫm nghĩ giây lát, chị bò cái trả lời: “Thịt chúng ta chỉ cống hiến cho loài người khi chúng ta chết. Còn bây giờ có lẽ tại tôi hiến cho họ sửa lúc tôi còn sống nên họ quý mến tôi hơn đấy chẳng.” (Trích”Món quà giáng sinh”)

15. GIẤC MƠ HẢI HÙNG

Người kia kể lại giấc mơ khủng khiếp như sau: Tôi thấy mình đứng trước một biệt thự nguy nga. Bước vào trong tôi thấy hai hành lang với hai hàng chữ”Bên phải dành cho người công giáo; bên trái dành cho kẻ ngoại”. Tôi đi theo hàng lang bên phải. Đi được một lúc tôi tới ngã rẽ khác, lần này tôi đọc thấy bảng chỉ dẫn như sau”Bên phải dành cho người có đức tin vững mạnh, bên trái dành cho kẻ có đức tin yếu kém”. Tôi lại đi theo bên phải. Đến một ngã rẽ khác, tôi lại thấy bảng chỉ dẫn”Bên phải dành cho những người có lòng bác ái, bên trái dành cho những kẻ ích kỷ”. Tôi lại chạy qua bên phải. Cuối cùng tôi gặp bảng chỉ dẫn”Bên phải dành cho những ai có đời sống thánh thiện, bên trái dành cho những kẻ tội lỗi”. Một lần nữa, tôi chọn bên phải. Tôi đang hân hoan rảo bước thì bỗng một cảnh tượng hải hùng khủng khiếp hiện ra ở cuối hành lang ấy: cảnh hỏa ngục với muôn vàn hình khổ không lời nào tả xiết. Tôi hoảng hốt kêu rú lên và giật mình thức dậy. Sau một phút, tôi tự hỏi” Phải chăng cuộc sống đạo của tôi cũng chỉ là một giấc mơ hải hùng?” (Trích”Món quà giáng sinh”)

16. CHỖ Ở CỦA CHUỘT

Có một con chuột sống trong một ngôi nhà thờ cũ kỹ ở miền quê. Một hôm nó đi lang thang dạo mát bỗng gặp một con chuột khác cũng đang đi chơi. Nó liền được dịp tâm sự: “Tôi sống chui rúc dưới gầm một tòa giải tội. Nhưng chẳng được yên thân vì hầu như lúc nào cũng có người xưng tội, phá giặc ngủ của tôi.” Nghe thế, con chuột kia nói: “Vậy bạn hãy dọn đến chỗ ở của tôi. Chỗ ấy âm áp sạch sẽ mà chẳng mấy khi có người quấy rầy, yên tĩnh lắm.” Ô thế bạn ở đâu vậy?” “Tôi ở trong thùng tiền

cứu giúp người nghèo.” (Trích” Món quà giáng sinh”)

17. NẾU TIN, HÃY BUÔNG TAY RA

Một người vô thần rất mê leo núi. Ngày kia trượt chân té ngã lăn từ đỉnh núi xuống. Nhưng may thay ông bám được một cành cây nằm chơ vơ giữa đỉnh cao và vực thẳm. Giữa lúc chỉ còn biết chờ chết, một ý nghĩ chợt đến với ông: Tại sao không gọi Chúa đến cứu giúp. Thế là lấy hết sức lực, người vô thần la lớn: “Lạy Chúa”. Tuy nhiên bốn bề chỉ có thình lạng và ông chỉ nghe được tiếng dội của lời kêu van. Một lần nữa, người vô thần lại kêu xin tha thiết hơn: “Lạy Chúa, nếu quả thật Chúa hiện hữu thì xin hãy cứu con. Con hứa sẽ tin Chúa và dạy cho những người khác cũng tin Chúa.” Sau một hồi thình lạng, bỗng người vô thần nghe một tiếng vang dậy cả vực thẳm và núi cao: “Gặp hoạn nạn thì ai cũng cầu xin như thế.” “Không, lạy Chúa, nghìn lần không. Con không giống như những người khác. Chúa không thấy sao, con đã bắt đầu tin từ khi nghe tiếng Chúa phán. Nào bây giờ xin Chúa hãy cứu con đi, và con sẽ cao rao danh Chúa cho đến tận cùng trái đất.” Tiếng ấy trả lời: “Được lắm, Ta sẽ cứu ngươi. Vậy nếu ngươi tin thì hãy buông tay ra.” Người vô thần thất vọng thốt lên: “Buông tay ra ư, bộ Chúa tưởng tôi điên sao!” (Trích”Món quà giáng sinh”)

18. LỜI KINH ĐẸP NHẤT

Có một người nông dân nghèo khó nhưng đạo đức. Đi đâu anh cũng mang theo người cuốn sách kinh. Nhưng một buổi chiều nọ, trên đường từ chợ về nhà, anh không còn thấy quyển sách kinh trong túi của mình nữa. Anh bối rối vô cùng vì đã đến giờ cầu kinh mà anh lại không nhớ bất cứ lời kinh nào cả.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng người nông dân ngước mắt lên trời cầu nguyện mà không có quyển sách kinh trước mắt. Anh cầu nguyện như sau: “Lạy Chúa, con đã phạm một điều thật đáng trách. Sáng nay con vội vã ra đi mà không mang theo quyển sách kinh. Mà trí nhớ của con tồi tàn, đến độ đã bao năm trời cầu kinh mà con không nhớ được một kinh nào cả. Xin cho phép con được làm như thế này: Con xin đọc chậm rãi mỗi lần 5 mẫu tự. Và Chúa là Đấng quen thuộc những kinh đọc của con, xin Chúa hãy thêm các chữ khác vào. Và như thế các lời kinh của con được hoàn tất.

Nghe thế, Chúa liền nói với các Thiên thần: “Trong tất cả những lời kinh mà ta nghe đọc hôm nay, đây là lời cầu nguyện đẹp nhất vì nó xuất phát từ một tấm lòng đơn sơ và chân thật.” (Trích”Món quà giáng sinh”)

19. TỘI VÔ TÌNH

Một bề trên tu viện công giáo đến tìm một ẩn sĩ ẩn giáo tại chân núi Hy mã Lạp sơn và trình bày về tình trạng bi đát của tu viện ông:

Trước kia tu viện này là một trung tâm thu hút nhiều khách hành hương. Nhà thờ lúc nào cũng vang tiếng hát của giáo dân từ khắp nơi đến. Trong tu viện không còn chỗ nhận thêm người vào tu hàng ngày đến gõ cửa nữa. Thế mà bây giờ tu viện chẳng khác nào một ngôi chùa hoang phế. Nhà thờ vắng lạng, tu sĩ thì leo teo mấy người, cuộc sống thật là buồn tẻ.

Vị bề trên hỏi tu sĩ ẩn giáo cho biết nguyên nhân nào hay lỗi lầm nào đã đưa tu viện tới tình trạng trên đây. Tu sĩ ẩn giáo ôn tồn bảo: “Các tội đã và đang xảy ra trong cộng đoàn đó là tội vô tình.” Và ông

giải thích: “Đấng Cứu Thế đã cải trang thành một người trong quý vị, nhưng quý vị không nhận ra Ngài.”

Nhận được lời giải đáp, vị bề trên hớn hờ trở về tu viện. Ông tập họp mọi người lại và loan báo cho họ biết Đấng Cứu Thế đang cải trang thành một người trong nhà. Các tu sĩ đều mở to đôi mắt và quan sát nhau. Ai là Đấng Cứu Thế cải trang vậy? Nhưng có điều chắc là một khi Ngài đã cải trang thì không ai có thể nhận ra Ngài được. Mỗi người trong họ đều có thể là Đấng Cứu Thế.

Vậy là từ đó mọi người đều đối xử với nhau như với Đấng Cứu Thế. Chẳng bao lâu, bầu khí yêu thương huynh đệ, sức sống và niềm vui đã trở lại với tu viện. Từ khắp nơi người ta lại tìm đến tu viện để tĩnh tâm và cầu nguyện. Nhiều người trẻ cũng đến xin gia nhập cộng đoàn. (Trích “Món quà giáng sinh”)

20. NƯỚC MẮT SÁM HỐI

Người Hồi giáo có chuyện sau đây: Ngày kia Đức Ala truyền cho một sứ thần xuống thế gian tìm xem có điều gì tốt đẹp nhất để mang về trời. Sứ thần đáp xuống ngay một chiến trường nơi máu của các vị anh hùng đang chảy lai láng. Sứ thần thu nhặt một ít máu mang về cho Đức Ala. Nhưng xem ra Đức Ala không hài lòng mấy. Ngài bảo: “Máu đổ ra cho tổ quốc và tôn giáo là một điều quý giá nhưng vẫn chưa phải là điều tốt đẹp nhất nơi trần gian.”

Sứ thần đành phải giáng thế một lần nữa. Lần này ngài gặp đám tang của một người giàu có nhưng rất quảng đại. Vô số người nghèo đi theo sau quan tài, vừa đi vừa khóc vừa xông hương để tỏ lòng biết ơn đối với vị đại ân nhân. Sứ thần liền thu nhặt hương thơm nang về trời. Lần này Đức Ala mỉm cười đón lấy hương thơm ngào ngạt. Nhưng xem ra Ngài vẫn chưa hài lòng, Ngài nói: “Dĩ nhiên lòng biết ơn là một trong những điều hiếm có và tốt đẹp nơi trần gian. Nhưng Ta nghĩ rằng còn có một cái gì tốt đẹp hơn.”

Lại một lần nữa sứ thần đành phải vâng lệnh. Sau nhiều ngày tìm kiếm khắp 4 phương, một buổi chiều nọ ngồi nghỉ bên vệ đường, Ngài bỗng thấy một người đang khóc sụt sùi. Trước những câu hỏi đầy ngạc nhiên của sứ thần, người ấy giải thích: “Tôi đã chịu theo con căm dỗ mà phạm tội. Giờ đây nước mắt là lương thực hằng ngày của tôi”. Sứ thần giơ tay hứng lấy những giọt nước mắt còn nóng hổi và thả cánh bay về trời. Đức Ala chăm chú nhìn những giọt nước mắt rồi mỉm cười nói: “Thế là người đã hoàn thành tốt nhiệm vụ. Quả thật dưới trần gian không có gì tốt đẹp và hữu ích cho bằng lòng sám hối, bởi vì nó có sức canh tân cuộc đời. Một lòng sám hối chân thật có sức biến đổi mùa đông giá rét của lòng người thành mùa xuân ấm áp của tình yêu. (Trích “Món quà giáng sinh”)

21. CON SÂU TRONG TẢNG ĐÁ

Một hôm Đức Ala gọi một Thiên sứ đến và truyền lệnh: “Người hãy xuống trần gian để đưa về đây người đàn bà góa có 4 đứa con thơ”. Thiên sứ ra đi, gặp ngay người đàn bà góa đang cho đứa con nhỏ nhất bú. Ngài nhìn người đàn bà với 4 đứa con dại, rồi lại lên Đức Ala để tha thiết nài xin rút lại lệnh truyền. Làm sao có thể nhẫn tâm tách lìa người mẹ khỏi những đứa con thơ ấy? Nhưng lời van xin của Sứ thần chẳng mấy may đánh động được Đức Ala. Cuối cùng Sứ thần đành phải vâng lệnh Đức Ala mà cướp người mẹ góa khỏi bầy con thơ và đưa về trời.

Hoàn thành công tác, nhưng xem chừng vị thiên sứ lại có vẻ buồn. Phải, làm sao vui được trước cảnh chia ly giữa mẹ và con? Thấy sứ thần buồn, Đức Ala gọi đến và đưa vào sa mạc. Ngài chỉ cho sứ thần thấy một tảng đá lớn và bảo đập nó ra. Tảng đá vừa vỡ đôi, sứ thần ngạc nhiên vô cùng, vì từ trong tảng đá một con sâu nhỏ từ từ bò ra. Chợt hiểu được ý nghĩa của sự kiện ấy, sứ thần bỗng thốt lên: “Ôi lạy Đấng tối cao, mầu nhiệm thay công cuộc sáng tạo của Ngài. Với sự khôn ngoan thượng trí và tình yêu vô biên, Ngài đã không bỏ mặc một tạo vật bé nhỏ như con sâu kia, thì hẳn Ngài cũng sẽ không quên được 4 đứa trẻ mồ côi là con cái của Ngài.” (Trích “Món quà giáng sinh”)

22. VỊ THÁNH LÀ AI?

Ngày kia một em bé theo mẹ đi chợ. Từ nhà đến chợ, hai mẹ con đi qua một thánh đường nguy nga. Em bé ngược nhìn thánh đường rồi đưa tay chỉ mẹ và nói: “Mẹ xem kia, những cửa kính màu bảm đầy bụi, trông chả đẹp tí nào.”

Bà mẹ không nói gì, nhưng lại nắm tay con dẫn vào bên trong thánh đường. Từ bên trong thánh đường nhìn ra, những cửa kính dơ bẩn xấu xí lại trở nên sáng chói và rực rỡ nhiều màu sắc tuyệt đẹp. Em bé ngạc nhiên mở to mắt nhìn. Em thích thú đặc biệt khi ngắm nhìn 4 vị thánh trên cửa kính sau bàn thờ đang rực rỡ chói lòa nhờ ánh mặt trời chiếu thẳng qua.

Vài ngày sau, trong một lớp giáo lý, tình cờ cô giáo hỏi: “Các em có biết vị thánh là ai không?” Trước câu hỏi bất ngờ, cả lớp đều thình lạng, chỉ có em bé được mẹ dẫn vào nhà thờ hôm trước giờ tay xin trả lời. Em nói: “Thưa cô, vị thánh là người được ánh sáng mặt trời chiếu qua.”

(Trích “Món quà giáng sinh”)

23. NGƯỜI QUÉT LÁ RỪNG

Có một người làm công, ngày ngày đi quét lá rừng rụng xuống, gom lại một nơi rồi hốt đi. Một hôm một đoàn người lên rừng chơi, thấy người quét lá họ rất đổi ngạc nhiên, và họ càng ngần ngại khi biết rằng chính Hội đồng Thành phố đã thuê với số lương 7000 đồng một tháng.

Sau một hồi vãng cảnh, đoàn người trở về. Một số người tìm đến ông Chủ tịch Hội đồng thành phố đề nghị hủy bỏ phụ khoản chi tiêu cho việc quét lá rừng vì quá vô ích. Ông Chủ tịch cũng như Hội đồng chẳng hiểu căn do của phụ khoản kia, vì họ chỉ làm theo truyền thống, nên cuối cùng quyết định không thuê người quét lá rừng nữa.

Ngay giữa thành phố có một cái hồ rộng lớn, nước trong xanh, cây to in bóng mát, người qua lại dập dìu. Mọi người ca tụng nó là viên ngọc trai điểm trang cho thành phố. Nhưng lạ thay, một tháng sau ngày người quét lá rừng nghỉ việc, nước hồ trở nên đục ngầu bẩn thỉu, không còn thấy bóng người hóng gió ngoạn cảnh, quán xá bên bờ hồ vắng tanh... Cả thành phố trở nên buồn tẻ mà không hiểu tại đâu. Hội đồng Thành phố nhóm ngay phiên họp bất thường để tra xét hiện tượng trên. Và sau cùng họ tìm ra nguyên nhân: do người phu quét lá rừng nghỉ việc nên lá rừng rụng xuống, gió đùa lá bay tứ tung trên mặt đường, rồi rơi xuống hồ nước trong xanh, gây nên tình trạng ô nhiễm...

Và ngay hôm đó họ tái dụng người phu quét lá với số lương còn cao hơn xưa.

24. CÁI LƯỠI

Khi còn là nô lệ, triết gia Esope được chủ sai đi mua một thức ăn ngon nhất. Ông mua toàn lưỡi heo đem về làm thức ăn. Người chủ lấy làm lạ hỏi lý do. Ông đáp: “Lưỡi là chìa khóa của tất cả những lý lẽ của sự thật, nhờ nó mà con người được địa vị cao sang, được nhiều người kính nể trọng vọng”. Lần khác, người chủ sai ông ra chợ mua thức ăn nào dở nhất. Lần này ông cũng mua toàn lưỡi heo. Ông chủ ngạc nhiên hỏi tại sao. Ông đáp: “Nếu nói về cái quý thì không gì quý hơn lưỡi, nhưng tìm cái xấu thì không gì xấu hơn lưỡi”

25. LẤY ƠN BÁO OÁN

Có hai người thổ dân Nam phi rất ghét nhau. Ngày kia một trong hai người gặp đứa con gái nhỏ của kẻ thù mình trong rừng. Tên ấy liền bắt cô bé, lấy dao chặt hai ngón tay rồi thả ra. Cô bé vừa chạy về vừa khóc, bàn tay máu chảy ròng ròng. Còn tên hung thủ vừa đi vừa la lớn: “Trả được thù rồi”. Ngày qua tháng lặn, thấm thoát mười mấy năm, cô gái đã có chồng con. Một hôm có một tên ăn mày tới xin ăn. Người đàn bà nhận ra đó là kẻ chặt tay mình, vội vàng trở vào nhà biểu đầy tớ đem sữa bánh ra cho ăn. Khi kẻ kia ăn no rồi, người đàn bà đưa bàn tay cụt ra cho hắn coi và nói: “Tôi cũng đã trả được thù rồi”. Tên ăn mày xúc động khóc ngất. Riêng bà kia vì đã trở lại đạo nên hiểu rằng” Nếu kẻ thù mình đói, hãy cho nó ăn, khát hãy cho nó uống...” (Rm 12,20)
Có thể coi đó là hai cách trả thù: cách của người ngoại giáo, và cách của người công giáo.

26. DƯ LUẬN

Hai cha con một bác nhà quê dắt con lừa đi ra tỉnh. Mới đi được một quãng thì gặp một người hỏi: “Chà, sao ông không để cho con ông cỡi con lừa?” - “Ô tôi chưa nghĩ tới điều đó”. Nói xong ông bồng con cho ngồi lên lưng lừa. Đi được một lát lại gặp người khác nói: “Sao mày ngồi trên lưng lừa mà để cho ông già đi bộ? Mày xuống ngay đi cho cha mày cỡi.” - “Phải đấy.” Đứa con vội nhảy xuống đất đỡ cha mình lên lưng lừa. Đi thêm một đôi nữa họ gặp một mục bán cá, mục kêu lên: “Ông không mắc cỡ à, sao lại để thằng bé phải đi bộ dưới trời nắng như thế?” - “Chị nói phải đấy.” Ông già tuột xuống khỏi lưng lừa và hai người tiếp tục đi bộ như trước. Khi sắp vào thành phố, có mấy người nhìn chăm chăm và nói: “Sao hai cha con không biết cỡi lên lưng lừa mà đi cho khỏe? Hai cha con nghe chí lý liền leo lên. Nhưng con lừa mới đi được mấy bước đã quy xuống vì không chịu nổi sức nặng. Hai cha con lại vội và xuống đi bộ và dắt lừa đi như trước.

27. GIÁ TRỊ CỦA MỘT NGƯỜI BẠN TRĂM NĂM

Một thanh niên đến gặp Cha Sở để xin học Giáo lý hôn nhân. Cha hỏi:

- Người vợ sắp cưới của con như thế nào?
- Thưa cha, cô ta đẹp lắm.

Cha sở liền viết một con số không lên tờ giấy trước mặt.

- Rồi thế nào nữa con?
- Thưa Cha, cô ta thuộc một gia đình giàu có.

Cha sở viết thêm một con số không nữa.

- Rồi sao nữa con?
- Cô ta rất đảm đang cha ạ.

Lại thêm một con số không nữa.

- Còn gì nữa không con?

- Thừa cha, cô ta thông minh lắm.

Thêm một con số không khác.

- Còn gì nữa không con?

- Thừa cha, cô ta rất đạo đức.

Cha sở mỉm cười nhìn anh, và sung sướng viết một con số một trước những con số không vừa rồi, rồi nói:

- Cha chia vui với con vì con đã chọn được người bạn đời xứng đáng.

28. LỜI KHUYÊN BẰNG VÀNG

Một Cha sở già kia có nhiều kinh nghiệm thường khuyên các đôi tân hôn như sau: “Khi các con thấy trong nhà sắp xảy ra cãi vã, các con hãy nói với nhau: “Để sáng mai rồi hãy gây gỗ”. Sáng hôm sau các con sẽ thấy rằng việc hôm qua thật là nhỏ nhoi không đáng gây gỗ chút nào. Khi các con sắp có chuyện cãi vã, chúng con hãy ngâm hoài một ngum nước lạnh cho đến khi ngum nước nóng lên. Rồi cứ tiếp tục ngâm ngum nước khác. Làm như thế các con sẽ bớt được những xô xát đổ vỡ trong gia đình.

29. CHẴNG CẦN PHẢI XÉT MÌNH

Trong lúc cha con nói chuyện, một người bổn đạo nói với Cha sở của mình

- Khi đi xưng tội, con không cần ngồi lâu ở nhà thờ để xét mình.

- Sao thế, vậy anh làm thế nào để nhớ được mọi tội đã phạm?

- Con chỉ cần nói chộc vợ con một câu thì nàng sẽ nổi sùng lên và đọc cho con nghe một lô các thứ tội, cả những tội con không phạm. Con chỉ việc lắng nghe, tội nào có thì nhớ lấy, tội nào không thì loại ra. Thế là xong công việc, vừa mau lại vừa đúng sự thật nữa.

30. LÀM THẾ NÀO CHỊU THẾ ẤY

Một Cha sở ở miền núi trước khi lên giường ngủ quỳ xuống quay mặt về hướng nghĩa địa và cầu nguyện. Đêm yên lặng, những nắm mộ chập chờn trong bóng tối, những cây thánh giá lô nhô trong nghĩa địa. Tất cả những cái đó làm cho ngài cầu nguyện thật sốt sắng. Một đêm kia ngài nghe có tiếng chân người và tiếng đá rơi. Trong bóng tối ngài thấy một hình người đang trèo lên thành nghĩa địa và đi giữa những nắm mồ. Một kẻ trộm? Một tên điên? Qua đêm thứ tư, ngài núp sau một cây, ngài thấy rõ người lạ mặt đến quỳ trước ngôi mộ và khóc than thảm thiết: “Cha ơi, cha có tha cho con không? Cha nói đi, cha nói đi”.

Cha sở nhìn kỹ và biết đó là một người bổn đạo trong họ. Người này đã ngộ nghịch làm cho người cha phiền muộn quá đến chết đi.

- Ô con, con còn bị cắn rứt không thể nào ngủ được sao?

Người bổn đạo khiếp sợ quá nhưng khi nhận ra tiếng cha sở thì định thần lại nói:

- Thừa cha, con không được bằng an chút nào cả. Hình ảnh cha con đang tức giận luôn theo dõi con.

- Con biết con đã xử tệ với cha con, con cái của con cũng sẽ xử tệ với con như vậy. Ngày mai con hãy đem con cái đến đây và xin chúng đừng bắt chước gương xấu của con đã làm.

10 năm sau, người bôn đạo đó chết và được chôn cất trong nghĩa địa ấy. Trong khi cha sở đang làm phép mộ, con cái ông ta lên tiếng nhạo báng và chửi rủa. Ôi các bạn trẻ, đừng bao giờ quên truyện này.

31. KHÔNG THẬP GIÁ NÀO KHÔNG ĐÒI HỎI

Có một người kia được Chúa cho vác một cây thập giá. Nhưng anh ta không chịu nổi, anh đến xin Chúa cho đổi cây thập giá khác. Chúa bằng lòng: “Ngoài nghĩa địa có vô số thập giá đủ loại. Con cứ ra đó muốn chọn cây nào tùy thích.” Dưới ánh trăng mờ trên nghĩa địa, anh ta đã thử phào nhẹ nhõm vác cây thập giá của mình và loay hoay chọn cây khác. Nhưng anh tìm mãi vẫn không được: cây thì quá dài, cây thì quá ngắn, có cây nhẹ nhàng nhưng sù sì khó vác, có cây trơn tru nhưng nặng quá... Và rồi đêm nào cũng thế.. cho đến một lần kia anh tìm được cây thập giá vừa ý nhất, nhẹ nhàng và êm ái nhất, vác về nhà. Nhưng ôi khi nhìn kỹ lại thì ra đó chính là cây thập giá đầu tiên mà Chúa đã trao cho anh ngày nào!

32. BA ĐỒNG TIỀN VÀNG

Thời trung cổ, có một vụ hành quyết tội phạm tại một thị trấn kia. Theo phép nước, chỉ có mỗi một lối thoát chết cho tử tội là nộp đủ 1000 đồng tiền vàng để chuộc mạng. Nhà vua tỏ ra hào hiệp tặng hết số vàng 700 đồng mang theo. Hoàng hậu theo gương tặng 200 đồng. Các quan cũng dốc túi... Người ta đếm được tất cả 997 đồng, còn thiếu 3 đồng. Công lý không thể nhân nhượng, đành phải thi hành án lệnh. Toán hành quyết trông giấy tờ vào cổ tử tội, sửa soạn rút giây. Bỗng một tiếng kêu lớn “Khoan đã, lục soát người nó đi. Biết đâu đây”. Tên đao phủ lật giấy lưng tội nhân, móc ra được 3 đồng tiền vàng hấn giấu kỹ từ trước...

Bài học rất dễ hiểu: Vua là Chúa cứu thế, hoàng hậu là Đức Maria, các quan là các thánh và các kitô hữu chân chính... Tất cả đã quyên góp thành một kho báu cứu độ. Dầu sao vẫn thiếu một ít. Mỗi người chúng ta phải đóng góp bằng thiện chí của mình dù là một chút, để chắc tâm thực hiện được cuộc” vượt qua” từ đời sống tội lỗi lên đời sống thánh thiện.

33. CHIẾC QUAN TÀI NHỎ

Ở Tô Châu có một nhà sư tên là Viên Thủ Trung. Để răn mình và cảnh giác những khách đến viếng Chùa, ông cho làm một chiếc quan tài nhỏ xíu dài 3 tấc có nắp đậy và mở ra được, rồi để trên bàn ở phòng tiếp khách. Khách đến viếng chùa người nào cũng xem và tò mò hỏi. Nhà sư giải thích: “Có sống tất phải có chết, rồi ai cũng phải chui vào cái hòm này. Nhưng trong thực tế thiên hạ ít ai nghĩ tới, chỉ ham mê mãi miết bận bịu với danh vọng, tiền của, nhan sắc... là những thứ chẳng bao lâu sẽ biến thành mây khói. Phần tôi, mỗi khi bị thế tục ám ảnh và lôi cuốn, khi nhìn vào quan tài nhỏ này, tôi cảm thấy một sức mạnh lạ lùng đủ chặn đứng mọi cảm dỗ và tâm hồn lại được nhẹ nhàng thanh thoi. Thánh Kinh cũng ghi: Hãy năng nhớ đến sự chết thì con sẽ không phạm tội.

34. CHÀN CHỜ

Ngày kia Satan họp các đồ đệ bàn tính kế hoạch:

- Làm thế nào để chiếm đoạt được các linh hồn?
- Tôi sẽ rì tai họ rằng "Không có Chúa. Không có Chúa", con thứ nhất trả lời.
- Họ đâu có tin. Nhìn vũ trụ, họ không thể nào chối có Chúa được.
- Tôi sẽ rì tai họ "Chết là hết. Chết là hết".
- Than ôi, sự đời đời đã được khắc sâu vào chính giữa trái tim của con người.

Satan và các đồ đệ trầm ngâm nghĩ ngợi. Bỗng một con quỷ khác đứng dậy

- Tôi sẽ nhắc đi nhắc lại cho loài người rằng Chúa có thật và chết là chưa hết đâu. Tôi lại còn nói với họ hãy ăn năn đền tội và trở lại với Chúa. Nhưng tôi sẽ rì tai họ "Gấp gì, còn chán thời giờ. Gần chết hẳn ăn năn tội, đợi khi nguy hiểm tới rồi hẳn lo phần hồn cũng chưa muộn gì".

Quỷ vương Satan cười ha hả:

- Tuyệt, tuyệt! Theo kế hoạch này, thế nào chúng ta cũng thành công.

35. CHA MAXIMILIEN KOLBE

Một buổi sáng cuối tháng 7 năm 1941 tại trại tập trung Oswicim của Đức quốc xã, có một người vượt ngục, 10 người khác bị xử thay vào. Các nạn nhân run rẩy bước ra, đứng không vững, khiếp đảm, không dám kêu la, trừ một người kêu ré lên "Ôi vợ và các con tôi".

Hàng trăm dãy tù nhân xếp hàng dài im thin thít, hú hồn vì chưa phải tên mình, không một ai dám cựa quậy. Bỗng từ dãy tù nhân bên trái, một người gầy guộc rời hàng bước về phía viên trưởng trại. Mọi người nín thở: chuyện chưa từng có! Viên trưởng trại đặt tay lên súng:

- Anh muốn gì?
- Tôi muốn chết thay một người trong bọn họ.

Viên trưởng trại sững sốt. Ý tưởng mình nghe lầm. Nhưng không, người kia thực sự xin được chết thay cho kẻ có vợ và các con đang đợi ở nhà. Sau mấy câu giương gao, viên trưởng trại nhượng bộ, chấp nhận lời yêu cầu. Kẻ tình nguyện đó là Maximilien Kolbe, một linh mục công giáo. Cha đã được Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II phong thánh ngày 10.10.1982 tại Rôma. (Trích "Phúc")

36. CON TIM RỘNG MỞ

Năm 1597 lệnh bắt đạo trên đất Nhật thật gắt gao. Chỉ trong một tuần lễ, mọi cơ sở công giáo đều bị triệt hạ, giáo sĩ bị bắt gần hết, giáo dân bị phân tán và khủng bố tàn tạ.

Tại vùng Odawara, Kamakura, người ta bắt được 2 linh mục trẻ tuổi là Simauchi và Uzawa cùng nhiều ảnh tượng giải về Tokyo. Quan đại thần Tsukamoto nhặt trong đồng ảnh tượng một mẫu ảnh thật kỳ cục: người gì mà để trái tim ra ngoài!

Tsukamoto là một nhà nho uyên bác có óc thực tế, thích tìm hiểu. Ông cầm mẫu ảnh trái tim coi qua rồi vứt vào sọt rác, nhưng đến tối, ông nhớ lại và nghĩ bức ảnh kỳ lạ kia hẳn có một ý nghĩa nào đó. Ông lượm lại bức ảnh để trên bàn và suy nghĩ. Trời đã về khuya mà quan vẫn ngồi bất động một mình

với bức ảnh trước mặt. Mãi đến gần một giờ sáng, vị đại thần mới thở ra nhẹ nhàng khoan khoái, tay cầm bút lông ghi dưới bức ảnh mấy chữ: “đối ngoại hữu kỳ tâm - đối nội vô tâm giả”

Từ đó Tsukamoto đặt bức ảnh trái tim trên bàn làm việc một cách kín cẩn. Một hôm có ông bạn tên Osaki đến chơi, thấy vậy hỏi:

- Thế nào, bạn lại thích ảnh tượng của bọn tà đạo rồi sao?
- Đúng về mặt chính trị của triều đình thì tôi không dám phản kháng. Nhưng về mặt văn hóa và nhân đạo thì tôi rất thích bức ảnh này. Phải chăng bức ảnh này đã nói lên chương trình và hành động cùng lối xử thế tổng quát của Kitô giáo. Để ông bạn coi: đối với thiên hạ, tha nhân bên ngoài thì “Hữu Tâm”, còn với bản thân mình thì “Vô Tâm”. Cho nên họ mới vẽ trái tim để ra ngoài... Nghĩa là phải đem hết trái tim của mình mà phục vụ xã hội, giúp ích cho đời; còn về phần mình thì hy sinh xả kỷ, đừng bao giờ lo riêng cho mình, phải diệt cái ngã vị kỷ. Đem hết trái tim ra giúp đời giúp người. Nội bức ảnh này tôi thấy đầy đủ hơn cả cái học Từ Bi của Phật, khoan dung hơn cái Nhân Thứ của Khổng, cao siêu hơn cái Vô Ngã của Lão, mạnh mẽ hơn cái học Dũng thuật của Thần Đạo Nhật bản vậy. Một tôn giáo dạy phụng sự nhân loại, yêu thương mọi người, còn bản thân mình thì không màng tới, không quan tâm đến tư lợi, thì quả là ngay chính của Thiên hạ vậy. Osaki cảm phục sự diễn đạt của bạn. Không ngờ Đạo công giáo lại hàm chứa một triết lý nhân sinh cao siêu như vậy. Từ đó hai ông trở nên những người bạn chí thân và đã âm thầm nhận phép rửa tội, đồng thời vận động triều đình thả hai linh mục...

37. NGƯỜI THUYỀN TRƯỞNG

Có một thuyền trưởng ghé tàu qua đảo hoang, bắt gặp một khối lượng nam châm rất lớn. Ông đem hết lên tàu để về làm giàu. Nhưng tàu bị lạc giữa biển không sao định hướng được, kim nam châm hải bàn lúc nào cũng chỉ về phía khoan tàu chứa khối nam châm. Cuối cùng lương thực thiếu, nhiên liệu cạn dần, người thuyền trưởng phải quyết định vất bỏ khối nam châm để hải bàn có thể định hướng đúng mà cứu sống cả con tàu.

38. RƯỢU

Ngày xưa có một con quỷ hiện về báo cho người đàn ông kia biết gã sắp chết. Nhưng nó lại bảo gã rằng nó có thể cứu gã nếu gã chịu làm một trong 3 điều sau: một là giết tên đầy tớ của gã, hai là gã hãy đánh đập vợ, ba là gã hãy uống rượu

Gã kia nghĩ: Ta không thể giết tên đầy tớ trung thành, đánh vợ thì vô lý quá, vậy ta uống rượu. Rồi gã lấy rượu uống. Đến chừng say quá, gã đánh vợ. Tên đầy tớ nhào vô can bị hấn cho một dao chết tốt.

39. THA HẾT MỌI TỘI

Ngày kia thánh Phanxicô Salêsiô cho một người xưng tội. Người này xưng rất thành thật, khiêm nhường và hết lòng ăn năn. Thánh nhân cảm động lắm. Sau khi xưng tội xong, người ấy hỏi:

- Bây giờ cha biết tất cả những sự xấu xa của con rồi. Cha nghĩ thế nào về con?
- Bây giờ cha nhìn con như một đấng thánh.
- Chắc cha phải nói ngược lại mới được.
- Không. Cha nói theo lương tâm của cha. Con bây giờ hoàn toàn khác trước rồi.

- Nhưng tội lỗi con đã phạm thì luôn luôn ở với con mà.
- Không phải thế đâu con ạ. Khi bà Mađalêna đã ăn năn trở lại, Chúa xem bà như một đấng thánh. Chỉ có bọn Pharisêu giả hình cứ coi bà là kẻ tội lỗi.
- Nhưng đối với cha, con muốn biết cha nghĩ thế nào về quá khứ của con?
- Cha không nghĩ thế nào cả. Điều gì không có trước mặt Chúa thì cha không nghĩ đến. Cha chỉ biết ngợi khen Chúa và vui mừng vì con đã trở lại với Chúa. Cha muốn cùng các thánh trên trời vui mừng với con.

Nói xong, thánh nhân khóc. Người kia bỡ ngỡ hỏi:

- Cha khóc à? Chắc cha khóc vì thấy con phạm nhiều tội quá?
- Cha khóc vì thấy con đã sống lại với Chúa.

Thánh nhân biết rõ phép Giải tội không phải là che dấu tội ta đã phạm, nhưng là rửa sạch hết mọi tội ta đã khiêm nhường xưng ra.

40. TÁI ÔNG THẤT MÃ

Ngày xưa có một ông lão ở gần cửa ải mất một con ngựa. Có người đến thăm phàn nàn cho sự rủi ro. Ông đáp: “Biết đâu chuyện mất ngựa chẳng là điều may.” Vài ngày sau, con ngựa cũ trở về lại rử được một con ngựa Hồ rất hay. Có người cho đó là điều may mắn. Ông nói: “Chưa hẳn được ngựa là may đâu.” Ông có đứa con trai, thấy ngựa Hồ hay, liền bắt cỡi thử, chẳng may bị ngã ngựa té gãy chân. Nhiều người cho rằng xui xẻo. Ông lại nói chưa biết chừng đây là điềm báo trước điều phúc cho gia đình ông. Qua năm sau, giặc Hồ tràn sang nước ông. Theo lệnh vua, các trai tráng trong làng đều phải sung vào cơ ngũ đi dẹp loạn, 10 người chỉ sống sót được một. Con trai ông vì tàn tật nên được miễn dịch, nhờ đó mà thoát chết, gia đình ông được an toàn. Nên việc họa phúc không biết đâu mà ngờ được.

41. GIẾT CHÓ KHUYÊN CHỒNG

Ngày xưa nhà nọ có hai anh em. Người anh thì giàu có, người em thì nghèo túng. Người anh không ngó ngàng gì đến em, chỉ lo cờ bạc rượu chè. Tuy không được anh giúp đỡ, người em không chút oán giận. Tuy nhiên người vợ thấy thế lấy làm bất bình khuyên chồng phải biết nghĩ đến em. Thế nhưng người chồng gạt ngang nói: “Ai có thân thì lo lấy. Còn tôi giao du với chúng bạn đều là người tốt cả”.

Vợ biết khuyên chồng không được liền nghĩ ra một kế: một hôm người chồng đi vắng, vợ ở nhà bắt một con chó đập chết rồi bó chiếu đem ra để ở góc vườn. Tối đến khi chồng về, vợ giả vờ sợ hãi nói: “Ban trưa lúc mình vắng nhà, có thằng bé ốm yếu vào xin ăn. Tôi mắc bận chưa kịp cho thì nó kêu chửi ầm ầm. Tức mình tôi lấy đòn gánh đập nó một cái, chẳng may nhằm chỗ nghiêm, nó ngã lăn ra chết. Sợ quá tôi lấy chiếu bó nó lại để ở ngoài vườn kia. Bây giờ mình tính sao?”

Chồng nghe nói hốt hoảng chạy đi tìm những bạn thân xưa nay trình bày sự việc mong họ giúp đỡ. Nhưng người nào cũng viện cớ thoái thác. Người chồng thất vọng trở về nhà. Vợ nói: “Đâu mình chạy sang chú nó coi, xem chú có giúp mình được chăng”. Người anh sang gọi. Đưa em sang giúp ngay mà không phiền hà gì cả. Lúc em về rồi, vợ bảo chồng: “Anh xem đấy, lúc hoạn nạn có bạn bè nào đến giúp anh không? Chỉ có mình chú nó thôi. Phải nhớ câu” một giọt máu đào hơn ao nước lã”. Người chồng hối hận về cách đối xử với em mình.

Hôm sau có mấy người bạn tới giờ trò làm tiền. Người chồng toan đưa, nhưng người vợ nhất định không chịu, nên họ đi tố cáo gia đình anh giết người. Quan liền đòi vợ chồng anh đến. Lúc quan hỏi, người vợ mới thành thật thừa rõ đầu đuôi. Quan cho lính quật mồm lên thì quả nhiên là xác một con chó mực. Quan liền ra lệnh cho lính đánh đòn những người bạn xấu bụng và khen ngợi người vợ đã khéo khuyên chồng.

42. CHIẾN DỊCH BÀI SẾ

Vua nước Đức Frederic tự cho mình là học rộng tài cao, lấy làm hãnh diện đã khám phá ra một phương pháp mới khả dĩ làm cho nền kinh tế quốc gia phát triển mạnh. Ông ngồi trong phòng tính đi tính lại:

Cứ mỗi năm chim sẻ ăn hết 2 triệu thùng thóc trên toàn lãnh thổ. Vì thế ông truyền phát động chiến dịch bài sẻ. Giết được một chim sẻ là được một phần thưởng. Toàn dân hưởng ứng nhiệt liệt vì thấy công việc dễ dàng và vui thú. Thế là lần lượt chim sẻ bị bắn chết, một số khác bay về một phương trời xa. Cuối cùng chẳng còn thấy một mống nào trên toàn lãnh thổ Đức quốc. Frederic vui mừng khôn tả vì tin chắc kế hoạch của mình sẽ thành công rực rỡ.

Nhưng có ngờ đâu, vừa khi ngày mùa tươi tốt đầy hứa hẹn tới, thì không biết từ đâu từng bầy sâu bọ đua nhau kéo đến, từng đàn châu chấu cũng ùn ùn xuất hiện tràn lan khắp lãnh thổ, không cách nào diệt nổi. Thế là Frederic chỉ còn cách ngồi trong điện rồng lòng buồn ủ rũ chứng kiến kỳ công của mình hoàn toàn sụp đổ.

43. BA NGƯỜI BẠN

Người kia có 3 người bạn. 2 người trước là bạn rất thân, người thứ ba thường thường vậ thôi. Ngày kia ông bị tòa bắt xử liền xin 3 người bạn đi theo để biện hộ. Người bạn thứ nhất từ chối ngay, viện cớ bận việc quá không đi được. Người thứ hai bằng lòng đi đến cửa quan nhưng lại không dám vào. Chỉ có người thứ ba tuy không được ông yêu thích nhưng tỏ ra trung thành vào tận tòa án biện hộ cho ông ta không những trắng án mà còn được thưởng nữa.

Người bạn thứ nhất là Tiền bạc. Khi ta chết, tiền bạc bỏ rơi ta, chỉ để lại cho ta một chiếc chiếu và một cái hòm. Người bạn thứ hai là Bà Con Bạn Hữu. Họ khóc lóc đưa ta tới huyệt rồi về. Người bạn thứ ba là các Việc Lành. Chúng theo ta đến tòa phán xét và đưa ta vào cửa thiên đàng.

44. MẶT TRỜI

Bạn biết gì về Mặt Trời của chúng ta?

- Đường kính dài 1.390.000 km. To hơn trái đất 1.301.200 lần.
- Nhưng mặt trời còn nhỏ hơn nhiều vì sao khác, như sao Antares lớn hơn trái đất một tỉ lần.
- Sự sáng và sức nóng mặt trời hơn gấp triệu lần các vật ta có thể đốt cháy như dầu, than, củi...
- Hiện tại sức nóng trung bình cho trái đất là 15oC. Nếu sức nóng lên tới 20oC ở khắp nơi thì nước đá ở 2 cực trái đất sẽ tan, biển thêm nước và sẽ tràn vào lục địa.

45. BẠN CÓ BIẾT

Trái đất hiện nay quay với tốc độ 1600 km/giờ. Nếu quay chậm đi 10 lần thì ngày và đêm trên địa cầu sẽ dài gấp 10. Như vậy một số cây sẽ bị chết khô, còn lại bao nhiêu thì cũng bị chết cồng.

Mặt trời có nhiệt độ 1500 triệu độ. Trái đất cách quãng xa vừa đủ để chúng ta được sưởi ấm. Nếu giảm đi một nửa thì ta sẽ bị chết cháy, mà nếu tăng lên một nửa thì ta sẽ bị chết cồng.

Trái đất phải ở vị trí hiện nay nghiêng 23 độ thì mới có 4 mùa xuân hạ thu đông và 2 cực mới khỏi bị chông chất băng.

Nếu mặt trăng ở gần lại 80.000 km thì mỗi ngày nước biển sẽ bao phủ lục địa 2 lần và cuốn trôi mọi vật ra biển.

Nhờ viễn vọng kính người ta đếm được 2 ngàn triệu ngôi sao. Đó là chưa kể hàng tỉ ngôi sao khác ở quá xa không thể đếm được.

Vận tốc của ánh sáng là 300.000 km/giây. Vậy mà từ mặt trời tới trái đất, nó phải đi mất 6 phút 20 giây. Nhưng nếu từ trái đất vượt qua Thái dương hệ đến một ngôi sao gần nhất thì phải mất tới 4 năm.

46. GIÁ TRỊ CON NGƯỜI

Đem phân chất một người nặng 70kg sẽ thấy:

- Mỡ: đủ làm 7 cục xà bông
- Nước: 40 lít
- Lân tinh: đủ chế tạo 2100 que diêm
- Than: đủ làm 7 cây đinh 3 phân
- Vôi: đủ quét trắng một căn phòng nhỏ
- Lưu huỳnh: Đủ để giết chết bọ của một con chó
- Oxy: Đủ bơm một trái banh.

Nếu không nhận con người có linh hồn thì giá trị con người chỉ có thể này thôi sao” (Bác sĩ Clauber)

47. CON NGƯỜI

Trên đầu con người có chừng 120-150 ngàn sợi tóc

Da chứa được 2 triệu lỗ chân lông.

Trong da có 3,5g sắt, 7,5g kẽm, một ngày nước tiết ra là 3 lít.

Óc có 9 tỉ tế bào, nặng 1361g, và nằm trong một dung tích độ 2,1 phân khối.

Lưỡi chịu đựng sức nóng tới 75 độ.

Máu lưu thông trong huyết quản với tốc độ 50km/giây.

Một giọt máu chứa 5 triệu hồng huyết cầu, 7000 bạch huyết cầu.

Nếu đem các đường máu trong cơ thể chắp nối lại sẽ dài 560.000 km.

Tim là bộ máy tốt nhất trần gian. Nó có thể chạy đều trong một thời gian là 62 năm và đập được 2 tỉ 500 triệu lần.

Phổi: Bên trái luôn nhỏ hơn bên phải. Số máu trong phổi chừng 2 lít. Trong khoảng 24 giờ, ta hít không khí vào 23.000 lần.

Toàn bộ xương có 280 đốt với những hình thể khác nhau. Muốn biết sức nặng của bộ xương, ta lấy sức nặng của toàn thân chia cho 9,125.

Điện lực trong con người có thể thắp một bóng đèn 25W trong 3 phút. Sức nóng tiết ra một giờ có thể đun sôi một số nước đủ pha 4 bình trà.

Người ta có cả thảy 11 giác quan. Ngoài 5 giác quan quen dùng, còn có giác quan về đói khát, khí hậu, thăng bằng, đau và bắp thịt căng dẫn.

48. THIÊN CHÚA CẦN CON

Trên một chuyến tàu xuyên đại dương, vị giám mục kể cho một giáo sĩ trẻ mới ra trường về cuộc đời gian khổ của mình, rồi xin anh nói về ơn gọi của mình. Anh tự mãn trả lời: “Để thôi. Tất cả là Thiên Chúa cần con”.

Vị giám mục nói: “Này bạn trẻ, quả là trùng hợp! Như tôi nhớ, trong Thánh Kinh, chỉ có một lần Thiên Chúa nói Ngài cần một điều gì đó. Trong Lc 19, 34 trên đường vinh thăng vào Giêrusalem, Ngài nói Ngài cần một con lừa”.

49. LO CẦU NGUYỆN

Một tài xế xe buýt và một linh mục chết cùng lúc. Bác tài thì được vào thiên đàng ngay, còn vị linh mục phải chờ ở luyện ngục. Ngài than phiền: “Việc ông tài vào thiên đàng tôi chẳng nói làm gì. Nhưng tôi là linh mục, tại sao tôi lại phải chờ đợi như thế này?” Từ trời cao có tiếng đáp: “Cha ơi, khi cha giảng, mọi người ngủ gục. Còn khi bác tài lái xe, mọi người lo cầu nguyện”.

50. BỨC TRANH CỦA HOLMAN HUNT

Họa sĩ Holman Hunt vẽ xong bức tranh Đức Giêsu đang đứng gõ cửa một ngôi nhà nhỏ. Ông mời bạn bè đến góp ý xem có gì sai sót.

Thấy bức họa, các bạn trầm trồ khen ngợi và không thấy có gì sai. Ông Hunt cứ thúc dục các bạn xem kỹ lại. Cuối cùng, một họa sĩ còn rất trẻ lên tiếng: “Thưa Ngài, tôi thấy có một sai lỗi trên bức danh họa. Ngài đã quên không vẽ tay cầm hay ổ khoá nơi cửa”.

Hunt đáp: “Này bạn, khi đức Giêsu gõ cửa nhà bạn, thì cửa phải mở từ bên trong”.

51. PHỤC SINH

Bà De Gaulle cho gọi một nhân viên mai táng đến, bảo tìm nơi an nghỉ cuối cùng cho người chồng quá cố. Người này thân hành chở bà đến một sườn đồi, trước mặt là một thung lũng tuyệt đẹp. Ông nói: “Đây là nơi an nghỉ rất xứng đáng với người chồng vĩ đại của bà, và cũng chỉ tốn 200.000 francs”.

Trong lúc bà còn đang phân vân, ông ta nói tiếp: “Ông nhà thật đáng hưởng sự ưu đãi đó”. Bà đáp: “Nhưng ông chỉ cần nơi ấy 3 ngày thôi mà!”

52. CÂY NÉN

Buổi chiều, người nọ lấy cây nén nhỏ từ trong hộp ra và leo lên tầng tháp cao. Cây nén hỏi:

- Chúng ta đi đâu?
- Đi lên cao hơn để chỉ đường cho tàu bè vào cảng.
- Nhưng tôi nhỏ bé thế này làm sao tàu bè thấy được?
- Chỉ cần người cứ cháy sáng thôi, còn mọi việc ta lo.

Tới đỉnh tháp, người nọ đặt cây nén vào trong một cái đèn có ghép những tấm kính phản quang. Nhờ đó, ánh sáng lan tỏa và mọi tàu bè đều thấy.

Chúng ta cũng là cây nén trong tay Thiên Chúa. Chỉ cần ta cháy sáng, còn kết quả là ở Thiên Chúa.

53. LÀM VIỆC LƯƠNG THIỆN

Khi chú giải đoạn Tin Mừng Luca 6,6-11 nói về việc Chúa chữa người có tay bại, Barclay viết:

Một ngụ ý nói rằng người đó là thợ đập đá, khi đến xin Chúa Giêsu chữa, anh nói: tôi là thợ đập đá, sống bằng đôi tay mình, xin Ngài giúp tôi tìm lại sức khoẻ để khỏi phải ngửa tay xin ăn.

Anh là một người muốn làm việc. Thiên Chúa luôn ưu ái với những người muốn làm tròn bổn phận cách lương thiện.

54. BÒ VÀ LỬA

Khi đức Maria và thánh Giuse đang trên đường đến Bêlem, thiên thần hiện ra với đàn súc vật để chọn lấy một con có thể giúp đỡ thánh gia. Sư tử tình nguyện trước. Nó nói: “Chỉ có tôi là chúa sơn lâm đáng phục vụ người cai trị thế giới. Tôi sẽ xé xác kẻ nào đến gần hài nhi.”

Thiên thần nói: “Bạn hùng hổ quá”.

Cáo tinh khôn theo dõi và với vẻ mặt vô hại, nó nói: “Tôi sẽ hết sức cung phụng trẻ Giêsu, mỗi sáng tôi sẽ bắt một con gà cho mẹ ngài”.

Thiên thần nói với cáo: “Bạn xảo quyệt quá”.

Rồi con công đến khoe màu sắc tuyệt vời của cái đuôi. Nó nói: “Tôi sẽ trang hoàng ngôi nhà nhỏ bé này đẹp hơn cả đền thờ Salômôn”.

Thiên thần nói: “Bạn hảo huyền quá”.

Nhiều con khác đến và cũng muốn giúp đỡ nhưng không con nào được chọn. Sau cùng, thiên thần rảo mắt nhìn quanh và thấy một con lừa và một con bò đang làm việc với một bác nông dân. Thiên thần gọi chúng lại và hỏi: “Các bạn có gì giúp đỡ Thánh gia không?”.

Lừa cụp tai xuống trả lời: “Không có gì. Chúng tôi chỉ được học hành, càng cố học càng dốt, nhưng chúng tôi khiêm tốn và kiên nhẫn.” Bò ngượng ngùng tiếp lời: “Vâng, có lẽ chúng tôi chỉ có thể làm được một vài việc nhỏ như lầy đuôi đuôi ruồi thôi”

Thiên thần nói: “Được lắm, Tôi cần hai bạn.”

55. LỄ GIÁNG SINH

Một cô bé cầu nguyện ít ngày trước lễ Giáng sinh, bỗng nhiên cô lo lắng hỏi mẹ: “Chúng ta có gì cho Chúa Giáng sinh? Chúa cần gì trong ngày đó?”

Ta mỉm cười trước câu hỏi, nhưng đó lại là một câu quan trọng. Chúa có mặt nơi những toan tính của ta dịp lễ Giáng sinh?

56. NHÂN VẬT ĐẶC BIỆT

Ba người chết và về trời cùng ngày. Người thứ nhất là giáo hoàng, người thứ hai là linh mục và người thứ ba là một chính trị gia.

Thánh Phêrô dẫn họ vào thiên đàng: giáo hoàng và linh mục ở trong hai túp lều nhỏ, còn nhà chính trị gia vào tòa nhà lớn.

Cả linh mục và giáo hoàng cung kính hỏi xem tại sao hai tôi tớ trung thành như họ được hưởng cuộc sống hạnh phúc ở nơi không hấp dẫn, trong khi nhà chính trị được sống trong tòa nhà vĩ đại.

Thánh Phêrô trả lời: “Này các con, ở đây đã có nhiều linh mục và giáo hoàng. Nhưng đây là nhà chính trị đầu tiên của chúng ta”.

57. HÃY ĐỢI ĐÁY

Một chính trị gia đang nói chuyện với Chúa về giá trị và anh hỏi Ngài:

- Giá trị một phút ở trên trời là bao nhiêu?
- Một tỷ năm.
- Giá trị một xu trên trời là bao nhiêu?
- Một tỷ đô la.

Anh liền xin: “Ngài có thể cho tôi một xu?”

Chúa nói: “Đợi một phút”.

58. XIN THA THỨ

Satan phàn nàn với Chúa: “Ngài không công bằng. Nhiều tội nhân làm điều sai trái và Ngài lại đón nhận họ. Thật ra, có người trở lại sáu bảy lần và Ngài vẫn nhận. Tôi chỉ phạm một lỗi lớn mà Ngài kết án tôi đời đời.” Chúa nói: “Đã bao giờ người xin tha thứ hoặc ăn năn chưa?”

59. THIÊN CHÚA VÀ CON

Một nhà thần bí Do thái cầu nguyện cách lạ lùng: “Lạy Chúa, xin hãy nhớ, Ngài cần con như con cần Ngài. Nếu không có Ngài, con sẽ cầu nguyện với ai? Nếu không có con, ai sẽ cầu nguyện?”

60. ĐỨC TIN VÀ VIỆC LÀM

Tâm là một người cứng cỏi. Khi trận lụt xảy đến trong vùng, anh trèo lên mái nhà. Một chiếc tàu đến cứu nhưng anh từ chối: “Không, cảm ơn. Tôi tin vào Thiên Chúa, Ngài sẽ cứu tôi”.

Sóng nước dâng cao hơn và Tâm đã trườn lên tận nóc nhà. Một chiếc tàu khác đến cứu anh nhưng anh xua đi. Anh tin là Thiên Chúa sẽ cứu anh. Khi nước chạm đến chân anh, anh lại trèo lên đỉnh ống khói.

Một chiếc trục thẳng xà xuống cứu, nhưng anh vẫn dựa vào Thiên Chúa. Bạn đoán xem điều gì xảy ra? Tâm chết đuối.

Trước mặt Chúa, anh phàn nàn: “Lạy Chúa, con có đức tin mạnh như thế, tại sao Ngài không cứu con?” Chúa trả lời: “Con còn muốn Ta làm gì cho con nữa? Ta đã gọi tới con hai chiếc tàu và một chiếc máy bay!”

61. CẦU NGUYỆN BẰNG ĐIỆN THOẠI

Mỗi Chúa nhật, vị linh mục thường quy tụ thiếu nhi lại và kể truyện. Lần kia, ngài mang theo một máy điện thoại để dễ minh họa việc cầu nguyện. Ngài bắt đầu: “Khi nói chuyện qua điện thoại, các con không thấy người ở đầu dây bên kia phải không?”

Các em gật đầu đồng ý.

Linh mục tiếp: “Cầu nguyện với Chúa cũng vậy. Ngài ở đầu dây bên kia, dù ta không thấy Ngài nhưng Ngài đang nghe ta nói”. Một bé trai đứng lên hỏi: “Thưa cha, điện thoại của Chúa số mấy?”

62. NGỐC HƠN

Ông vua nọ có một anh hề trong cung. Vua đưa cho anh một cây gậy và nói: “Hãy trao gậy này cho bất cứ ai mà người nhận thấy ngốc hơn người”.

Một ngày kia, biết mình sắp chết, vua phàn nàn: “Ta sắp tới nơi khác và sẽ không bao giờ trở lại”. Anh hề nói với vua: “Tâu vua, ngài biết chắc một ngày nào đó ngài sẽ đến xứ lạ. Hẳn Ngài đã làm mọi sự để có được một căn nhà ở nơi đó?” Vua thừa nhận là chưa, anh hề ném cây gậy cho vua và nói: “Nó thuộc về Ngài. Ngài ngốc hơn tôi”.

63. LỜI CẦU NGUYỆN

Một bà cụ năng đến nhà thờ cầu nguyện. Một cậu bé lấy làm ngạc nhiên liền theo dõi. Cậu nấp sau bàn thờ nghe bà cầu nguyện lớn tiếng: “Lạy Chúa, con đã già và sống đủ. Bất cứ lúc nào Ngài gọi, con sẵn sàng.”

Bà cầu nguyện suốt ba ngày vẫn những lời ấy. Ngày thứ tư, sau khi bà cầu nguyện, cậu bé giả giọng nói vọng ra từ sau bàn thờ: “Ta đã nghe lời cầu xin của con, Ta sẽ đến đón con lúc chín giờ sáng mai.”

Bà về nhà, không sao ngủ được vì lo lắng về điều đã nghe. Bà không chấp nhận nổi những gì bà đã cầu nguyện.

64. SỰ KHÔN NGOAN CỦA THIÊN CHÚA

Một truyện về Môsê không ghi trong Thánh Kinh.

Một hôm, Môsê ngồi buồn rầu. Thiên Chúa hỏi:

- Môsê, sao ngươi buồn thế?
- Con thấy nhiều người khổ cực không com ăn áo mặc. Xin Ngài cho họ no đủ”.

Thiên Chúa hứa và Ngài đã thực hiện. Nhưng chẳng bao lâu, Môsê lại buồn và Chúa hỏi nguyên nhân.

Ông đáp:

- Lạy Chúa, nhà con sụp đổ mà chẳng ai đến giúp. Họ mãi vui chơi hưởng thụ.
- Vậy Ta làm gì bây giờ?
- Lạy Chúa, hãy cho họ khổ cực như trước.

65. TRẺ GIÊSU

Trên tường nhà thờ cổ ở Đức có một bức tranh được vẽ cách nay khoảng 500 năm, diễn cảnh trẻ Giêsu đang đi học. Họa sĩ tưởng tượng cậu trai 6 tuổi đang một tay nắm tay bà ngoại Anna và tay kia cầm cặp.

Trẻ Giêsu cũng giống như những bé trai, bé gái cùng thời đến trường để thêm kinh nghiệm, như Thánh Kinh nói: “Con trẻ ngày càng khôn lớn”.

66. XUNG TỘI

Một chiều Chúa nhật, con trai trong xóm đi xung tội. Lần lượt từng em vào xung, trong số tội xung ra có tội: “Con đã ném đậu xuống sông”.

Sau khi 3 em đều xung như thế, linh mục không hiểu câu đó nghĩa là gì. Vì thế khi em thứ tư vào xung, linh mục hỏi: “Con có ném đậu xuống sông không?”

- Thừa cha, không. Con là Đậu.

67. ĐỢI CHÚA ĐẾN

Chúa hứa với một bà là Ngài sẽ đến thăm bà vào ngày đó. Bà rất hân hoan về điều này. Bà cọ rửa, lau chùi, đánh bóng, quét bụi và xếp đặt mọi thứ sẵn sàng. Bà ngồi và đợi Chúa đến.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Bà vội chạy ra. Vừa đẩy cửa, bà thấy một người ăn xin đứng đó. Bà liền nói: “Không, hôm nay tôi không giúp anh, vì Chúa luôn ở với anh rồi. Tôi đang nóng lòng đợi Chúa đến, không thể giúp anh điều gì”. Bà đuổi anh và đóng cửa lại.

Mấy phút sau lại có tiếng gõ cửa. Bà mở cửa nhanh hơn trước. Thấy gì? Vài người già nghèo nàn.”Rất tiếc, tôi đang đợi Chúa đến. Hôm nay tôi không thể giúp đỡ các ông”. Rồi bà đóng sầm cửa lại.

Một lát sau lại có tiếng gõ cửa. Bà mở và lại thấy một người ăn xin rách rưới. Anh xin ăn và nghỉ qua đêm.”Ồ, hãy để tôi yên. Tôi đang đợi Chúa đến. Tôi không thể tiếp anh”. Người ăn xin ra đi và bà tiếp tục ngồi chờ.

Hàng giờ trôi qua và màn đêm buông xuống, nhưng cũng chẳng thấy dấu hiệu gì của Chúa. Bà băn khoăn không biết Ngài ở đâu.

Cuối cùng, bà đành lên giường nằm chờ. Bà ngủ quên và mơ thấy Chúa đến với bà và nói: “Hôm nay Ta đã đến với con 3 lần và cả 3 lần con đều đuổi Ta”.

Ai nghe chuyện này hẳn sẽ chẳng dám đuổi một người ra khỏi cửa. Vì họ không biết ai đang đứng đó. Và có ai muốn xua đuổi Thiên Chúa?

68. PHÉP LẠ KHÔNG THỂ HIỂU ĐƯỢC

Một người đến gặp linh mục và muốn khôi hài một chút về niềm tin của mình, nên anh hỏi: “Làm thế nào mà bánh và rượu trở nên thịt và máu Chúa Giêsu được?”

- Chẳng khó gì. Chính anh cũng biến đổi thức ăn thành thịt và máu. Tại sao Chúa Giêsu lại không? Vài phút sau, hai em nữa vội bước vô và cũng để cửa mở, cha lại hét: “Đóng lại!”

Cha giải thích những giải băng tuyết, đặc biệt là bức tranh vẽ chuồng ngựa. Khi giải thích, cha nhấn mạnh trời lạnh như thế nào. Lại một em lên vào và cũng để cửa mở. Luồng gió lạnh đập vào cổ, nhưng ngài vẫn hỏi: “Ai được sinh ra trong chuồng ngựa?” Em bé mới đến lạnh quá rên: “Giêsu!”

72. BỊ HỒ

Một thanh niên Tin lành muốn cưới cô gái Công giáo. Cha mẹ cô đồng ý vì dù sao anh cũng thuộc gia đình có đức tin. Vì vậy anh bắt đầu đọc sách và dự lớp giáo lý do một linh mục giảng dạy.

Mọi chuyện êm xuôi cho đến một ngày, bà mẹ vào phòng thấy con gái nằm khóc. Cô nức nở:

- Tại anh ấy. Không thể làm đám cưới được.
- Con gái mẹ, có điều gì thế? Anh ấy không yêu con nữa?
- Không phải. Chúng ta bị hồ rồi. Anh ấy muốn làm linh mục!

73. MUU KẾ

Satan qui tụ các quỷ con về cách chúng sử dụng để lôi kéo con người xuống hoả ngục. Nó hỏi: “Muru kế hoặc những lời nói dối các ngươi định dùng là gì?”

Một quỷ con đưa tay nói: “Tôi sẽ nói với họ: không có thiên đàng. Thiên đàng chỉ là điều tưởng tượng”.

- Ngươi khùng quá! Trong thâm tâm mỗi người đều tin rằng một ngày nào đó họ sẽ được hưởng thiên đàng vì đã làm điều lành. Nói không có thiên đàng là không được.

Đứa khác xung phong: “Tôi sẽ nói với họ: không có hoả ngục”.

- Cũng không được. Bản năng mỗi người biết rằng ngày nào đó trong hoả ngục, những kẻ làm điều ác sẽ phải nhận những điều xứng với họ. Họ sẽ phải đền bù. Hãy bỏ lập luận đó đi.

Đứa thứ ba nói: “Tôi sẽ nói với mọi người: cứ thỏa thích vui chơi rồi sau sẽ hoán cải. Đừng vội. Mặc sức vui hưởng”.

- Hoan hô! Như thế sẽ thắng. Hãy lên trần gian và thực hiện.

74. TÔN GIÁO

Sách đạo Do thái có kể về một nhà chế biến xà bông và một giáo sĩ. Ngày kia, nhà sản xuất xà bông đến với vị giáo sĩ và báo rằng: “Tôi đã hiểu đạo Do thái. Ngài đã nói với chúng tôi rằng mục đích của tôn giáo là mang lại hòa bình, công bằng và bác ái cho thế giới. Nhưng tôn giáo chẳng thực hiện được điều nào cả”.

Vị giáo sĩ bình thân mời anh đi dạo trong công viên. Họ đi ngang qua một đám trẻ đang chơi. Giáo sĩ nói: “Quan sát những trẻ này, anh sẽ kết luận rằng xà bông không có hiệu quả”.

Anh phản đối: “Vô lý. Xà bông bao giờ cũng hiệu quả khi nó được sử dụng”.

Vị giáo sĩ phản lại: “À, tôn giáo cũng vậy. Nó cũng chỉ có giá trị khi những lời giáo huấn và những điều luật được áp dụng vào cuộc sống”.

75. CỬA HIỆU THÁNH GIÁ

Một thanh niên thường hay phàn nàn với Chúa rằng thánh giá anh phải mang quá nặng. Chúa nói: “Hãy đến với Ta”, và Ngài đưa anh đến một cửa hiệu thánh giá. Ở đây chất đầy những thánh giá đủ hình dáng và kích cỡ.

Chúa mỉm cười nói với anh: “Con hãy xem xét kỹ lưỡng và nếu thích cây nào, cứ việc vác nó đi”.

Anh vào cửa, dựng thánh giá của mình vào tường, xoa tay trong niềm vui sướng và nhủ thầm: “Đây là cơ hội tôi từng mong đợi trong đời. Nếu vác được một cây, tôi sẽ dễ chịu vì thánh giá không quá nặng, hợp với tôi”.

Anh thử hết cây này đến cây kia và chẳng cây nào vừa với anh. Cây thì quá dài kéo lê trên đất. Cây khác lại quá ngắn và vướng chân. Cây thì quá nhẹ và lắc lư trước gió. Cây khác lại quá nặng như cắt

vai anh. Hầu như thất vọng, anh nhìn một cây đang dựa ở tường. Anh thử nó về kích cỡ, xem xét chung quanh và quay lại mỉm cười nói với Chúa: “Đây là cây con đang tìm kiếm. Con sẽ nhận nó”.

Rồi cả hai cùng bước ra cửa và Chúa quay lại mỉm cười nói với người vắc thánh giá: “Ta mừng vì con thích thánh giá này. Đó chính là cây con mang vào”.

76. KẾ HOẠCH CỦA CHÚA VÀ CỦA TA

Bạn xét đoán Chúa chỉ vì không thể thấy kế hoạch của Ngài vì những đau khổ của bạn, giống như con chuột chui vào cây đàn piano gặm nhấm dây đàn làm nhạc sĩ rối loạn khi biểu diễn bản nhạc của

Chopin hoặc Beethoven. Với trí óc nhỏ bé, chuột nghĩ rằng nó đâu làm gì, nhưng cả vũ trụ bị đảo lộn. Khi xét đoán kế hoạch của Chúa theo quan điểm của ta, phải chăng sự thể cũng như vậy?

Tương tự, con nhện cuộn tơ trên một xà sắt, sẽ bắt mẫn khi cây xà được chuyển đi xây một cây cầu. Nó chẳng bao giờ nghĩ rằng kế hoạch của một kỹ sư có giá trị hơn tơ của nó.

77. CÓ CHÚA

Buổi tối, cậu bé làm đồ ly sữa. Mẹ cậu bảo ra ngoài lấy cây lau nhà, cậu nói rằng sợ. Bà mẹ bảo chắc chắn Chúa Giêsu ở ngoài đó sẽ bảo vệ cậu. Cậu thò đầu ra cửa và nói cách ngoan ngoãn: “Lạy Chúa, nếu Ngài ở đó, xin đưa cho con cây lau nhà”.

78. XUNG TỘI KHÔNG THÀNH THỰC

Paddy đang hồi phục sau ca mổ, ba bạn thân ghé thăm để khích lệ anh. Ngoài chuyện thăm hỏi, họ kể cho anh về những ca mổ họ nghe biết.

Một người nói: “Tôi nghe có một ca mổ họ để quên cái gạc trong bụng bệnh nhân và phải mổ để lấy ra”.

Người khác kể về ca mổ bác sĩ để quên kéo bên trong và bệnh nhân phải mổ lần nữa để lấy ra. Vừa nói xong, bác sĩ thực hiện ca mổ cho Paddy thò đầu vào cửa gọi lớn: “Có ai thấy mũ của tôi không?” Và Paddy ngất đi.

Một lần xung thú không chân thành giống như một ca mổ tồi tệ. Một vài thứ bị để quên và phải thực hiện một ca mổ khác để lấy ra.

79. BẢO VỆ QUA THẬP GIÁ

Một túi hành lý “quên” trên máy bay đựng mọi thứ mà một hành khách cần: một đèn pin chống nước, thuốc nhuộm làm đổi màu nước biển hay tránh cá mập và một gương soi.

Gương được dùng để báo hiệu máy bay đang bay qua một nơi. Chia đôi gương là một thánh giá với lời chỉ dẫn: phản chiếu ánh sáng mặt trời tới mục tiêu, giữ máy bay trong tầm nhìn qua trung tâm thánh giá.

Hãy nghĩ tới thánh giá trên bàn thờ... cứu giúp ta, bằng cả hai cách, nhờ Chúa Giêsu.

80. THÁNH KINH

Trở lại những ngày xa xưa, một thợ săn lạc trong rừng Michigan nhiều lần. Một người bạn mua cho anh một la bàn. Dù vậy, anh thợ săn trẻ vẫn bị lạc. Khi tìm thấy, người bạn hỏi xem anh có mang theo la bàn. Anh bảo có.

- Tại sao anh không dùng nó?
- Tôi không dám. Tôi muốn đi về hướng Nam và cố giữ cho kim chỉ hướng Nam, nhưng không được. Nó luôn lắc quanh và chỉ hướng Bắc.

Nhiều người mong Thánh Kinh chỉ hướng họ muốn đi, hơn là hướng Thánh Kinh muốn họ đi.

81. TÔN GIÁO NÀO CÓ CHÚA?

Ngày nọ, Chúa và tôi đến một hội chợ, không phải hội chợ thương mại, mà là Hội chợ Tôn giáo. Nhưng những người tham dự luôn tỏ ra hung bạo và tuyên truyền âm ỉ.

Tại quầy hàng của người Do thái, chúng tôi nhận được những tờ quảng cáo nói rằng Chúa là Đáng thương xót và dân Do thái là dân được Ngài tuyển chọn. Ngoài những người Do thái, không ai khác được chọn như họ.

Tại quầy hàng của người Hồi giáo, chúng tôi học biết rằng Chúa đầy lòng khoan dung và Mohammed là ngôn sứ duy nhất của Ngài. Sự cứu độ đến nhờ việc nghe ngôn sứ duy nhất của Chúa.

Tại quầy hàng của người Kitô giáo, chúng tôi khám phá ra Chúa là tình yêu và không có sự cứu độ ở ngoài giáo hội. Hoặc gia nhập giáo hội hoặc phải chịu kết án đời đời.

Trên đường trở ra, tôi hỏi Chúa: “Ngài nghĩ gì về những điều nói về Chúa?”

Chúa nói: “Ta không tổ chức Hội chợ đó. Ta thấy xấu hổ ngay cả khi đến thăm nó”.

82. CÁC TÔN GIÁO

Chúa Giêsu nói rằng Ngài chưa bao giờ xem bóng đá. Vì thế, bạn tôi và tôi dẫn Ngài đi xem một trận. Đó là trận đấu gay cấn giữa những người Tin lành và những người Công giáo.

Người Công giáo ghi bàn thắng trước. Chúa Giêsu reo hò và tung mũ lên. Rồi đến người Tin lành ghi bàn thắng, Chúa Giêsu cũng reo hò và tung mũ. Điều này gây khó chịu cho anh thanh niên ngồi sau chúng tôi. Anh vỗ nhẹ lên vai Chúa Giêsu và hỏi: “Ngày anh bạn tốt, anh ủng hộ bên nào?”

Lúc này Chúa Giêsu thấy hứng thú vì trận đấu, Ngài trả lời: “Tôi hả? Ồ, Tôi không đứng về bên nào. Tôi chỉ thưởng thức trận đấu”.

Anh quay sang người bạn bên cạnh, nhếch mép cười: “Hừ, kẻ vô thần”.

Trên đường trở về, chúng tôi cho Chúa Giêsu biết về tình trạng các tôn giáo trên thế giới ngày nay: “Chúa ạ, thật buồn cười về những người trong các tôn giáo. Dường như họ luôn nghĩ rằng Chúa chỉ đứng về phía họ và chống lại những người khác”.

Chúa Giêsu đồng ý: “Đó là lý do tại sao Ta không ủng hộ các tôn giáo. Ta ủng hộ con người. Con người quan trọng hơn tôn giáo. Con người quan trọng hơn ngày Sabat”.

Một trong chúng tôi nói với vẻ lo lắng: “Ngài phải thận trọng. Ngài biết, Ngài đã một lần bị đóng đinh vì nói như thế”.

83. THIÊN ĐÀNG

Một phụ nữ có nhiều cửa cải. Khi vào thiên đàng, bà được dẫn đến một căn nhà rất đơn sơ. Bà phản đối. Nhưng thiên thần bảo:

- Đó là căn nhà bà đã chuẩn bị cho chính bà”.
- Còn căn nhà đẹp bên kia đường là của ai?
- Nó thuộc về người làm vườn của bà.
- Làm thế nào anh ấy lại có căn nhà đẹp hơn của tôi?
- Những căn nhà ở đây được chuẩn bị từ những vật liệu gởi từ dưới thế lên, chứ chúng tôi không chọn: đức tin của bà chỉ đáng được như thế.

84. ĐỨC MẸ

Một ngày kia, Chúa Giêsu đi dạo trên thiên đàng - cũng giống Thiên Chúa đi dạo trong vườn địa đàng - Ngài rất ngạc nhiên khi nhận thấy trong những góc tối, có những khuôn mặt khả nghi. Ngài tự hỏi: làm thế nào họ vào được. Ngài đến gặp thánh Phêrô và trách ông thiếu cảnh giác.

Thánh Phêrô phản nản: “Con làm thế nào được? Con canh cổng rất cẩn thận, nhưng đêm khuya mẹ Ngài mở cửa sổ cho những kẻ tinh quái này vào....và làm sao con dám chống cự?”

85. NIỀM TIN

Một người vô thần rơi từ một vách đá dốc. Giữa chừng, anh bị vướng vào một bụi cây mọc ngay sườn núi. Anh gần như tuyệt vọng: nhìn lên là đỉnh núi, nhìn xuống là vực thẳm.

Trong lúc tuyệt vọng, anh ngửa mặt lên trời và la lớn: “Nếu có Chúa, hãy cứu tôi”.

Một giọng âm âm trả lời: “Nếu ngươi thật sự tin vào Chúa, hãy buông tay ra đi”.

Anh nhìn lên rồi nhìn xuống và hoảng sợ. Anh hét lên: “Có ai ở trên đó không?”

86. HẠT ĐẬU HUYỀN BÍ

George Washington Carver, nhà khoa học nổi tiếng, có lần đã nói về cách ông hỏi Chúa: “Lạy Chúa, vũ trụ được làm bằng gì?”

Chúa trả lời: “George, vũ trụ quá lớn, con không thể hiểu được. Con cứ để Ta chăm sóc vũ trụ”.

Ông lại hỏi cách khiêm tốn: “Lạy Chúa, nếu vũ trụ quá lớn đối với con, còn hạt đậu thế nào?” Chúa nói: “George, con đã hỏi điều hợp với con. Con có thể hiểu một hạt đậu, nên Ta sẽ giúp con”.

Vì thế, George đã để vũ trụ cho Chúa chăm sóc và ông khám phá sức mạnh to lớn của hạt đậu nhỏ bé.

Và từ hạt đậu, ông đã phát triển được hơn 200 sản phẩm hữu dụng.

Chẳng bao giờ ông phàn nàn rằng Chúa không cho ông biết những điều huyền bí sâu xa hơn.

87. CẦU XIN KHÔNG THỰC

Một cậu bé trèo lên nóc nhà. Cậu đang vui thú nhìn xuống cảnh vật phía dưới. Bất chợt, cậu trượt chân. Thấy những hòn đá lớn dưới đất, cậu liền chấp tay và nói: “Lạy Chúa, xin đừng để con rơi xuống những tảng đá đó”.

Liền đó, quần cậu bị máng vào cọc và cọc giữ cậu khỏi rớt. Cậu nhìn lên nói: “Chúa ơi, không thể tưởng tượng nổi, may mà con vướng vào cọc”.

88. THỜI GIỜ CẦU NGUYỆN

Khi linh mục đang thống kê tình hình của xứ đạo, ngài hỏi một gia đình câu hỏi thường lệ:

- Các con có thường cầu nguyện chung cả gia đình không?

Gia trưởng trả lời:

- Thưa cha, chúng con không có thời giờ.

- Giả như con biết một đứa con sẽ bị bệnh nếu chúng con không cầu nguyện, gia đình con có cầu nguyện không?

- Ồ, con đoán chúng con sẽ cầu nguyện.

- Giả sử con biết ngày nào đó khi gia đình lơ là việc cầu nguyện, một đứa con sẽ gặp tai nạn. Các con có cùng cầu nguyện không?

- Tất nhiên chúng con sẽ cầu nguyện.

- Giả sử mỗi ngày con quên cầu nguyện, giáo luật phạt 5 đôla. Các con có sao lãng việc cầu nguyện không?

- Chắc chúng con sẽ cầu nguyện. Nhưng ý của những câu hỏi này là gì?

- Vấn đề của con là không có thời giờ. Con có thể tìm được thời giờ. Con không nghĩ cầu nguyện chung gia đình là quan trọng như nộp phạt hay giữ sức khỏe cho con. Ôn ban của Chúa qua lời cầu nguyện quan trọng hơn bất cứ những gì con có thể nghĩ tới.

89. CHÌA KHÓA VÀO THIÊN ĐÀNG

Một thầy dòng là thợ may cho cộng đoàn. Ngày kia, ông đau nặng và chờ chết. Ông nói với anh em: “Đưa cho tôi chìa khóa vào thiên đàng!”

Anh em nhìn nhau bối rối. Họ không biết ông muốn nói gì. Nhưng ông chỉ lặp lại lời đề nghị: “Đưa cho tôi chìa khóa vào thiên đàng”. Cuối cùng, họ đưa cho ông chiếc kim may. Một nụ cười mãn nguyện làm gương mặt thầy già sáng lên khi liếc nhìn chiếc kim trong tay và nói: “Tôi làm việc mỗi ngày với chiếc kim này vì vinh quang Chúa. Bây giờ nó là chìa khóa mở cửa cho tôi vào thiên đàng”.

90. VÀO THIÊN ĐÀNG

Truyện kể: “Con vật đầu tiên xuất hiện ở cổng thiên đàng là Ốc. Thánh Phê rô cầm gậy, gõ nhẹ vào vỏ ốc hỏi:

- Chú Ốc nhỏ bé, con tìm gì ở đây??
- Tìm sự vĩnh cửu.

Thánh Phêrô cười hỏi tiếp:

- Sự sống vĩnh cửu! Và con định làm gì với sự vĩnh cửu?
- Xin Ngài đừng cười. Con có phải là một trong những tạo vật của Chúa không? Giống như tổng lãnh thiên sứ Micae, con là tổng lãnh thiên sứ Ốc.
- Đôi cánh, ngọn kiếm và giày đỏ tổng lãnh của con đâu?
- Ở trong con, chúng đang ngủ và chờ.
- Chờ gì?
- Chờ phút trọng đại.
- Phút trọng đại nào?
- Phút này- bây giờ!

Vừa nói xong bây giờ, nó liền nhảy một bước lớn vào thiên đàng”.

Để vào thiên đàng, chúng ta cũng phải nhảy- ngay cả khi chúng ta là những con ốc.

91. NHÂN CHỨNG

Một nhóm bạn trẻ từ nhiều quốc gia đang bàn thảo về cách làm cho Tin Mừng của Chúa được lan rộng. Họ nói về sự tuyên truyền, về tài liệu và tất cả những cách phổ biến Tin mừng trong thế kỷ XX này.

Một cô gái Phi châu nói: “Khi muốn truyền đạo cho một làng của chúng tôi, chúng tôi không cho họ sách. Chúng tôi gửi một gia đình Kitô giáo đến sống trong làng. Và họ sẽ làm cho mọi người thành Kitô hữu”.

92. THẤY CHÚA

Một ông vua nọ muốn nhìn thấy Chúa. Ông đe dọa tất cả các linh mục và các nhà thông thái là nếu không chỉ cho ông thấy Chúa, họ sẽ bị trừng phạt nặng nề.

Trong lúc các vị suy nghĩ tìm cách, thì một người chần cừ dẫn vua đến bãi cỏ, chỉ lên mặt trời và nói: “Hãy chăm chú nhìn”. Vua cố gắng cách cực khổ rồi gục đầu xuống và hét lên: “Người muốn cho Ta mù phải không?”

- Tâu bệ hạ, mặt trời chỉ là một tạo vật của Chúa, một hình ảnh mờ nhạt của Người. Nếu ngài không thể nhìn vào mặt trời, làm sao ngài có thể nhìn vào Chúa.

93. THIÊN CHÚA ẨN MÌNH

Cháu của một thầy giảng đang chơi trò chơi cút-bắt với trẻ trong xóm. Cậu trốn thật kỹ. Cậu đợi và đợi mãi, rồi chạy ra khỏi chỗ trốn mà chẳng thấy các bạn đâu. Cậu nhận ra chúng đã lừa cậu. Cậu khóc, chạy về nhà và phàn nàn với chú về những đứa bạn tệ bạc.

Thầy giảng rơm nước mắt nói: “Đó cũng là điều Chúa nói: “Ta ẩn mình và không ai tìm Ta”

94. ĐỂ RÂU

Hai cha con thỏa thuận: ông sẽ mua cho cậu một xe hơi nếu cậu cạo râu, cắt mái tóc dài và đọc Thánh Kinh mỗi ngày. Xe mua về, cậu đọc sách nhưng không cạo tóc và cạo râu.

Khi ông đe dọa, cậu nói: “Con đang đọc về Chúa Giêsu, Ngài để tóc dài và râu”.

Ông bố nói: “Đúng, Ngài đã để râu và tóc, và Ngài luôn thi hành ý Cha”.

95. THIÊN ĐÀNG VÀ HOẢ NGỤC

Thiên đàng: nơi người Pháp nấu ăn, người Anh là cảnh sát, người Đức là kỹ sư, và người Thụy sĩ tổ chức.

Hoả ngục: nơi đầu bếp Anh, Kỹ sư Pháp, cảnh sát Đức, người yêu Thụy sĩ và người tổ chức Ý.

96. KẾT HÔN NHỜ THÁNH GIUSE

Một cô gái cầu nguyện hàng ngày trong suốt 10 năm xin thánh Giuse cho được tấm chồng tốt, nhưng chẳng thấy kết quả gì. Cô bắt đầu mất niềm tin. Một sáng Chúa nhật, cô đi lễ về, quỳ trước tượng thánh Giuse nài xin ngài ban cho điều cô khẩn xin.

Nhưng 10 phút sau, với vẻ bức tức và tuyệt vọng, cô cầm tượng thánh Giuse ném ra ngoài cửa sổ.

Tượng rơi trúng đầu một thanh niên đang đi ngang qua đó làm anh bị thương khá nặng. Anh gõ cửa xin giúp đỡ cũng như xin được giải thích.

Cô gái thành thực xin lỗi và xin được chăm sóc vết thương. Họ nên bạn bè thân thiện và sáu tháng sau, đám cưới được tổ chức tốt đẹp.

97. SỰ THẬT VÀ NIỀM TIN

Một mục sư đang giảng về tương quan giữa sự thật và niềm tin. Ông nói: “Anh chị em đang ngồi trước mặt tôi trong nhà thờ này là sự thật. Tôi đang nói với anh chị em từ bục giảng này là sự thật. Nhưng

việc tôi tin rằng mỗi anh chị em đang nghe giảng chỉ là niềm tin.

98. THIÊN ĐÀNG, SỰ PHỤC SINH

Người thanh niên hỏi Giuse thành A-ri-ma-thê: “Bây giờ ngôi mộ ông cho mượn đã được trả lại. Ông định làm gì với ngôi mộ đó?”

Giuse nhìn anh một lúc rồi nói: “Khi nghe Ngài sống lại, tự nhiên là tôi chạy đến mộ. Ngài không còn ở đó. Ngài đã trả lại ngôi mộ cho tôi. Nên điều tôi sẽ làm sau đó là: Tôi đặt một ghế băng dưới gốc cây, đối diện với ngôi mộ trống. Buổi chiều, tôi tới ngôi đó và suy nghĩ: ‘Giêsu Nazareth đã ngủ trong ngôi mộ này và Thiên Chúa đã cho Ngài sống lại từ cõi chết. Giuse A-ri-ma-thê cũng sẽ nằm trong ngôi mộ này, và điều Chúa sẽ làm cho ta là gì?’ Chúa Giêsu đã nói: ‘Ta sống và người sẽ sống’. tôi có thể tin vào lời đó”.

99. CA NGỌI CHÚA BẰNG CUỘC SỐNG HIỆN TẠI

Để làm vinh danh Chúa cách tốt đẹp hơn, bạn hãy nghĩ về triết lý sống của Charles Spurgeon. Ông thường kể truyện này...

“Một con cá nói: ‘Tôi có thể biểu tỏ sự khôn ngoan của Chúa nếu tôi hót hay hoặc bay lên cây như một con chim. Nhưng một con cá heo ở trên cây là điều kỳ quái và một con cá hồi hót trong lùm cây chẳng làm vinh danh Chúa. Nhưng khi bầy cá lượn lờ trên mặt nước hay tung tăng lướt sóng đại dương, khung cảnh đó nói lên kì công của Tạo hóa”.

Chúa đã làm cho tâm hồn xứng hợp với hoàn cảnh của ta. Ta không tình cờ có mặt ở đây. Ta hãy làm vinh danh Chúa nơi ta đang sống.

100. CẦU NGUYỆN TRONG GIA ĐÌNH

Một thanh niên Scotland làm mướn cho một gia đình khá giả. Nhưng sau hai tuần, anh xin nghỉ việc.

Một người bạn hỏi:

- Có phải công việc quá nặng không?
- Không.
- Hay lương thấp?
- Không, lương cao.
- Có lẽ thức ăn không hợp với anh?
- Thức ăn rất ngon.
- Thế sao anh nghỉ việc?
- Tôi nói cho anh biết. Nhà không có mái che.

Ở Scotland, thành ngữ đó ám chỉ không có sự cầu nguyện trong gia đình.

101. LÀM VÀ HƯỞNG THIÊN ĐÀNG

Truyện kể: một nông dân nghèo Nhật bản vào thiên đàng và điều đầu tiên ông nhìn thấy là một kệ dài với những vật rất kỳ lạ. Ông hỏi:

- Cái gì thế? Có phải để nấu xúp?

- Không, đó là những cái tai. Chúng là của những người khi sống ở đời nghe được những điều tốt, nhưng họ không làm. Nên khi chết, tai họ vào thiên đàng, nhưng các phần khác của cơ thể thì không.

Một lát sau, ông lại thấy một kệ khác với những vật kỳ quái. Ông hỏi:

- Cái gì thế? Có phải để nấu xúp?

- Không, đó là những cái lưỡi. Chúng là của những người sống ở đời bảo người khác làm điều tốt và sống tốt, nhưng chính họ không làm hoặc không sống điều đó. Nên khi chết, lưỡi họ vào thiên đàng, nhưng các phần khác của cơ thể thì không.

102. NAM VÀ NỮ

Truyện kể Ấn độ về tạo dựng: Khi tạo dựng người nam xong, Đấng sáng tạo thấy Ngài đã tận dụng tất cả những yếu tố vật chất. Ngài không còn chất cứng hay vật rắn trên tay để tạo dựng người nữ.

Sau một hồi suy nghĩ, Ngài lấy sự tròn trịa của mặt trăng, dẻo dai của thân nho, mảnh mai của cây sậy, nảy nở của bông hoa, màu tươi sáng của lá cây và sự yên tĩnh của tia nắng mặt trời, nước của đám mây và sự bất ổn của gió, sự sợ hãi của con thỏ và tự cao tự đại của con công, sự mềm mại của ức chim và cứng rắn của kim cương, ngọt ngào của mật và độc ác của cọp, nóng của lửa và lạnh của tuyết, sự bép xép của chim mỏ ác và giọng líu lo của họa mi, sự dối trá của sếu và sự tự tin của sư tử.

Trộn tất cả những yếu tố đó lại với nhau, Đấng sáng tạo dựng nên người nữ và trao cho người nam.

Một tuần sau, người nam trở lại và nói: “Thưa Ngài, tạo vật Ngài trao cho làm con sống không hạnh phúc. Cô ấy nói luôn miệng và chòng gheo con suốt ngày, làm con chẳng được nghỉ ngơi. Cô bắt con phải luôn để ý đến cô, nên thời giờ của con bị lãng phí. Chuyện nhỏ tí cũng làm cô khóc và cuộc sống thật vô dụng. Con đến trả lại cô ấy cho Ngài, vì con không thể sống với cô ấy”.

- Được.

Và Ngài nhận lại. Một tuần trôi qua, người nam trở lại với Đấng sáng tạo và nói: “Thưa Ngài, cuộc sống của con thật trống rỗng từ khi con trao lại tạo vật đó cho Ngài. Con luôn nghĩ về cô ấy, về cách cô múa hát, về ánh mắt trao duyên, về bao câu chuyện và xích lại gần con. Trông cô thật đẹp và da thịt cô mịn màng. Con rất thích nghe cô cười. Xin trao lại cô ấy cho con”.

- Được.

Và Ngài trao lại cho anh. Nhưng ba ngày sau, người nam trở lại và nói: “Thưa Ngài, con không biết phải giải thích làm sao, nhưng với tất cả kinh nghiệm của con về tạo vật này, con kết luận rằng cô đã gây cho con nhiều buồn bực hơn niềm vui. Con cầu nguyện cho cô và trao trả lại cho Ngài. Con không thể sống với cô ấy!”

- Anh cũng không thể sống thiếu cô ấy!

Rồi Ngài quay lại và tiếp tục làm việc. Người nam nói về thất vọng: “Con sẽ làm gì? Con không thể sống với cô ấy và cũng không thể sống thiếu cô ấy!”

103. PHÀN NÀN VỚI CHÚA

Một hoàng đế nọ mở đại tiệc và nhiều người được mời. Đến giờ ăn, một cơn bão dữ dội ập tới và chẳng ai đến được. Tức giận với “thần bão”, hoàng đế ra lệnh cho lính bắn lên trời để trả thù.

Những mũi tên rơi trở lại và gây thương tích cho rất nhiều lính, còn thần mặt trời Jupiter không bị phương hại gì.

Những lời than trách của chúng ta cũng giống như những mũi tên bắn lên Chúa. Chúng sẽ quay lại và làm ta thêm đau khổ.

104. SỰ THA THỨ CỦA CHÚA

Một nhà truyền giáo trên một đảo ngạc nhiên khi nhìn thấy một phụ nữ mang một nắm cát ướt bước vào túp lều của ông.

- Ông biết đây là gì không?

- Nó giống như cát.

- Ông có biết tại sao tôi mang nó vào đây không?

- Không, tôi không thể tưởng tượng được tại sao.

- Đây là tội tôi. Tội tôi không thể đếm được như cát biển. Làm thế nào tôi có thể được tha thứ tất cả?

- Bà hãy đưa cát đó ra bãi biển và chất thành một ít cát. Rồi ngồi nhìn xem những con sóng ập tới, chắc chắn sẽ cuốn đi tất cả. Đó là cách Chúa thực hiện sự tha thứ của Ngài. Lòng nhân từ của Chúa bao la như đại dương. Hãy thành thật hối lỗi và Chúa sẽ tha thứ.

105. TỘI

Một mục sư giảng về chiếc thang Gia-cóp. Cậu con trai ông rất cảm động. Mấy ngày sau, cậu nói với cha là mình vừa mơ về câu chuyện đó.

- Sao, con mơ thấy gì?

- Con mơ thấy một chiếc thang lên tới tầng mây. Ở dưới chân thang có rất nhiều phần, và mỗi người phải lấy phần viết hết các tội mình đã phạm lên chiếc thang đó thì mới lên được.

- Hay thật! Rồi con thấy gì nữa?

- Con thấy con leo lên, nhưng chưa được bao xa thì con thấy có người leo xuống.

- Ai vậy?

- Ba chứ ai.

- Ba? Thế ba leo xuống để làm gì?

- Ba lấy thêm phần! (Winnder, London)

106. CHÚA VÁC BẠN

Ngày nọ, một thầy dòng mơ thấy mình đang đi dọc theo bờ biển với Chúa.

Ông nhìn xuống bãi cát, thấy có hai dấu chân: một của ông và một của Chúa.

Nhưng ông cũng nhận thấy có những đoạn đường chỉ có một dấu chân. Và ông nhớ lại: đó là những ngày ông buồn khổ nhất và cực nhọc nhất.

Ông bèn than thở với Chúa: “Lạy Chúa, Chúa đã nói với con là nếu con theo Chúa, thì Chúa sẽ ở với con luôn luôn. Nhưng giờ đây con thấy rằng những lúc con chao đảo nhất, thì lại chẳng thấy dấu chân Chúa đâu. Con không hiểu tại sao Chúa lại bỏ con giữa lúc con cần Chúa nhất như thế?”

Chúa đáp: “Con ạ, Ta chẳng bao giờ bỏ con. Con chỉ thấy một dấu chân trên cát, vì trong những lúc khốn khó đó, Ta đã vác con và mang con đi”.

107. ƠN CỨU ĐỘ NHƯNG KHÔNG

Linh mục giảng một bài dài về ơn cứu độ nhưng không (miễn phí). Giảng xong, ngài nói ông trùm đi lắc rổ xin tiền.

Ông này phản đối: “Cha vừa bảo ơn cứu độ là ơn nhưng không... như nước ta uống...”

Cha nghĩ một chút rồi đáp: “Phải, ơn cứu độ là ơn nhưng không... như nước uống cũng nhưng không... nhưng phải trả tiền cho người bơm nước chứ!”

108. TRUYỆN A LIÊU

Truyện cổ Trung Hoa kể rằng: ở làng kia, có anh chàng A Liêu tính tình khờ khạo, làm đầy tớ cho họa sĩ Chu Nguyên Tố. Bảo quét nhà, nó quét cả ngày không sạch. Mắng nó, nó trả lời: ông giỏi thì làm đi, sai nó làm gì. Khi ông đi vắng, khách đến nhà nó chẳng nhớ ai với ai. Trước sân, ông trồng cây liễu, bảo nó coi sóc đừng để trẻ con đến phá. Nó coi rất cẩn thận, đến lúc ăn cơm, nó nhổ lên cất đi. Ngày nọ, khi ông đang vẽ, nó tò mò đến xem. Thấy vậy, ông hỏi đùa: mày biết vẽ không mà xem. Nó trả lời: có khó gì! Ông thử đưa cây cọ thì thấy nó vẽ say mê, nét đậm nét nhạt như một họa sĩ thực thụ. Thử hai ba lần, ông đều thấy nó vẽ rất khéo. Từ đó, ông Chu Nguyên Tố luôn đem theo A Liêu bên mình không lúc nào rời. Về sau, A Liêu trở thành một danh họa.

109. TÌM VẾT

Công tước Devonshire bên Anh có nhiều tranh đẹp. Ngày nọ, ông mở cửa cho công chúng vào thưởng ngoạn. Người ta thấy một bà không nói gì mà xem xét rất kỹ một bức tranh. Một người đến hỏi bà nghĩ gì về phòng tranh đó. Bà trả lời: “Thật tuyệt! Tôi không hề tìm thấy một vết nhơ nào trên bức tranh đó!”

Ta cũng thường bỏ quên vẻ đẹp cuộc đời để đi tìm vết nhơ của người.

110. NGAY LẬP TỨC

Đêm đông lạnh lẽo, lại có gió bắc mưa phùn, chợt chuông điện thoại nhà bác sĩ vang lên: “Vợ tôi đau, cần gặp bác sĩ ngay”. Tiếng bác sĩ: “Ông có thể đến đón tôi không? Xe của tôi đem đi sửa rồi!” Tiếng đàn ông: “Làm sao tôi có thể ra ngoài giữa đêm lạnh thế này?”

Chúng ta thường trông chờ điều tốt lành mà không muốn hi sinh.

111. CỤC KẸO

Chuyện xảy ra trước Thế chiến 2. Một du khách thấy một bà già ở trong căn nhà nhỏ. Bà già hỏi du khách liệu bà có cách nào đến Mascova không. Rồi bà lại hỏi: “Ông có vui lòng chuyển đùm cho con trai tôi một cục kẹo đặc sản không? Ở Mascova nó chẳng tìm thấy thứ kẹo đó đâu!”

Con trai bà là Josef Stalin. Ta thường nghĩ đến ông như là nhà độc tài Nga hơn là một người bình thường thích ăn kẹo. Nhưng mẹ ông thì khác! Với bà, những công trình lớn lao chẳng là gì cả.

112. THAM LAM VÀ GHEN TỊ

Một thương gia có hai công nhân, một người tham lam và một người ghen tị. Khi họ nghỉ việc, ông chủ nói muốn tặng cho mỗi người một món quà lưu niệm. Ai ước gì và nói trước sẽ được toại nguyện, nhưng người kia thì lại được gấp đôi.

Cả hai cứ đợi cho người kia nói trước. Cuối cùng người tham lam đề cho người ghen tị chọn điều ước, hi vọng sau đó mình được gấp đôi. Người ghen tị nói: “Được, tôi ước gì mình chột một mắt”.

Tức thì, anh bị chột một mắt, còn người kia thì mù cả hai mắt!

113. SỰ THA THỨ KHÔNG THỰC

Hai người Ailen là hàng xóm với nhau, nhưng cãi nhau suốt. Một người bị bệnh nặng. Bà vợ đón cha và nói: “Thưa cha, anh Pat và Mike cãi nhau luôn. Giờ anh gần chết. Cha có cách nào giúp họ làm hoà với nhau không?”

Sau nhiều lần thuyết phục, Pat đồng ý cho gọi Mike đến làm hoà. Sau ít phút đợi chờ bên giường, Mike nói: “Thôi, mình huề nghe Pat. Chuyện gì đã qua cho qua luôn”.

Pat miễn cưỡng đồng ý. Mike ra về. Nhưng khi Mike ra đến cửa, Pat nhồm dậy, giơ nắm đấm nói: “Tao chỉ huề nếu như tao chết thôi à nghe!”

114. ADAM VÀ

Thầy giáo giải thích cho cả lớp nghe về việc Chúa dựng nên Adam Evà. Tuần sau, thầy gọi học sinh trả bài. Một chú bé đứng lên tả việc Chúa dựng nên Adam. Rồi một cô bé tiếp: “Chúa dựng nên Adam xong, Ngài đứng ngắm và phán: Ta sẽ làm đẹp hơn, và Ngài dựng nên Evà.”

115. BA PHẢI

Hai người đến gặp một giáo sĩ để dàn hòa cuộc ẩu đả. Người thứ nhất trình bày xong, vị giáo sĩ gật đầu nói: “Ừ, anh đúng”.

Người thứ hai đến nói, ngài cũng gật đầu: “Ừ, anh đúng”.

Người thứ nhất bực mình nói: “Thưa ngài, không thể cả hai chúng tôi đều đúng.” Vị giáo sĩ nhìn vói vẻ cảm kích và mỉm cười nói: “Anh biết đấy, anh cũng đúng nữa!”

116. NỮ TU TRONG BỆNH VIỆN

Một cậu bé thăm bạn nằm trong bệnh viện. Họ nói chuyện về sinh hoạt ở bệnh viện Công giáo. Cậu bé hỏi: “Tại sao một số nữ tu mặc đồ trắng và một số khác lại mặc đồ đen?” Bạn anh trả lời: “Ồ, những người mặc đồ trắng cho bạn thuốc uống, còn những người mặc đồ đen cầu nguyện cho bạn khi thuốc hết công hiệu.”

117. HEO VÀ BÒ

Một thanh niên giàu có than phiền với bạn: “Người ta không thích tôi. Họ cho rằng tôi ích kỷ và keo kiệt. Nhưng tôi đã tặng tất cả những gì tôi có cho một tổ chức từ thiện”.

Bạn anh nói: “Ồ, câu chuyện của bạn làm tôi liên tưởng đến cuộc trò chuyện giữa bò và heo. Heo đến phàn nàn với bò: ‘Người ta luôn nói tốt về bạn. Vâng, điều đó là sự thật, vì bạn cho họ sữa. Nhưng họ nhận nơi tôi nhiều hơn: dăm bông, thịt muối, mỡ và có khi họ nấu cả chân tôi. Chẳng ai giống tôi, đối với họ tôi chỉ là một con lợn, một con lợn để thịt. Tại sao thế?’

Bò suy nghĩ một lát và nói: ‘Có lẽ điều đó đúng, vì tôi cho đi lúc tôi còn sống.’”

118. QUÁ KHỔ HẠNH

Một người ăn xin gặp một anh thanh niên trên đường và hỏi xin tiền mua đồ ăn. Anh thanh niên nói:

- Tôi sẽ cho anh uống rượu nếu anh thích.
- Tôi chẳng uống rượu bao giờ.
- Vậy thì tôi sẽ cho anh thuốc hút.
- Tôi không hút thuốc. Tất cả những gì tôi muốn là có gì để ăn.
- Tôi có cuộc đua ngựa chiều nay. Tôi cho anh một số tiền để anh đánh cá và có thể thắng”.
- Nhưng tôi không tin vào trò cá cược. Tôi chỉ muốn thức ăn.

Anh thanh niên nói: “Nếu vậy, tôi mời anh đến nhà dùng bữa tối. Tôi sẽ cho vợ tôi gặp anh vì muốn cô ta thấy những gì xảy ra nơi một người không hút thuốc, uống rượu hay cờ bạc”.

119. KHÔNG

Ông Nô đến tiệm bánh. Ông muốn mua bánh mì và bơ. Người bán hàng hỏi: “Ông muốn mua bánh mì không?”

- Không.
- Ông muốn mua bơ không?
- Không.
- Xin lỗi, vậy tôi chẳng còn gì bán cho ông.

Ông Nô trở về nhà tay không, chẳng có được thứ ông đang cần, vì ông luôn làm ngược lại những gì ông muốn: đói, ông đá đổ nồi súp; khát, ông liệng bẻ ly nước; buồn ngủ, ông đổ một xô nước lên giường.

Một ngày kia, có tiếng gõ cửa, một giọng nữ hỏi: “Ông Nô có nhà không?”. Ông trả lời: “Không”. Nhưng cô biết ông có nhà nên mở cửa vào. Một cô gái xinh đẹp bê một cái rổ, cô không hỏi gì thêm mà chỉ đặt bánh mì, bơ và xúc xích lên bàn. Cô ngồi vào bàn, rồi ông Nô ngồi bên cạnh và họ có bữa ăn thật ngon. Ăn xong, cô gái hỏi: “Tôi có nên đến nữa không?” Ông nói: “Có”.

120. NGOAN ĐẠO

Hai giáo dân gặp nhau nói:

- Chúng ta có nên cộng tác với cha sở không?
- Tôi vẫn nghĩ về điều đó, nhưng tôi thấy dường như ngài chỉ chọn một số người giúp ngài. Tôi không muốn xen vào chuyện nội bộ.
- Đúng, luôn có một nhóm ở bên cạnh linh mục, họ như một tổ chức kín đáo và chỉ dùng những lời bí mật”.

Một người thuộc nhóm đó tiến lại và nói: “Đúng vậy. Có một nhóm. Nếu các anh muốn, tôi sẽ chỉ cho các anh lời bí mật đó”.

- Hãy cho chúng tôi biết lời đó.
- Linh mục cần người cộng tác. Ngài hỏi nhiều người nhưng chỉ những ai biết lời bí mật này mới được nhận. Lời đó là: “VẮNG.”

121. CẢM ƠN

Một thanh niên đang ngồi ở hàng ghế trên trong xe buýt, một bà già bước đến cạnh nhìn quanh tìm ghế trống. Anh đứng dậy nhường chỗ cho bà. Rồi anh hỏi: “Cụ mới nói gì ạ?”

- Tôi không nói gì cả.
- Thế mà cháu nghe cụ nói “cảm ơn”.

122. CẢI NHAU

Hai nhà tu hành sống thân ái với nhau trong nhiều năm. Ngày kia, một người nói:

- Chúng ta hãy thay đổi cách nói năng hằng ngày này và làm một việc gì khác, như người đời thường làm đó!
- Đồng ý. Nhưng người đời họ thường làm gì nhỉ?

- Họ thường cãi nhau. Anh có thấy hòn đá kia không? Ta đặt nó ở giữa, rồi một người bảo: nó là của tôi.

Rồi họ đặt hòn đá ở giữa, một người nói: “Nó là của tôi!”

Người kia ngẫm nghĩ một lúc, rồi nhớ đến tình thân bền chặt bao năm, liền nói: “Anh ạ, nếu nó là của anh, thì anh hãy giữ lấy!”

Và rồi vẫn chẳng có cãi nhau.

123. NÓI NẶNG ĐÚNG ĐẮN

Ngày kia, một giáo sư Mỹ nổi tiếng đến nói chuyện tại một đại học Trung hoa và ông muốn người thông dịch viết các câu nói của ông lên bảng. Ông để ý thấy có một số câu, thông dịch viên không viết.

Cuối buổi nói chuyện, ông hỏi lí do thì người đó bình thân đáp: “Chúng tôi chỉ viết những câu nói về một điều gì đó”.

124. QUÀ SINH NHẬT

Một cậu bé mời bạn đến dự sinh nhật của mình. Cậu giải thích một cách kỹ lưỡng cho bạn biết cách tìm nhà và phải làm gì: “Bạn lên lầu bảy, gõ chữ E trên cửa, dùng khuỷu tay ấn nút bên trái. Khi cửa mở, dùng chân đỡ chúng”.

Người bạn được mời hỏi: “Nhưng sao tôi lại phải dùng khuỷu tay và chân?”

- Vì tay bạn cầm nhiều quà. Bạn biết, đó là ngày sinh nhật của tôi mà!

125. KHUYÊN ĐỪNG LÀM

Một thanh niên tiết kiệm tiền để đi Ý gặp Đức Giáo hoàng. Trước ngày khởi hành, anh đi hớt tóc. Biết được, thợ hớt tóc hỏi: “Anh đi Ý bằng cách nào?”

- Tôi sẽ đi máy bay Ý.

- Đừng. Chúng phục vụ rất tệ. Anh sẽ ghét nó. Anh định làm gì trong thời gian ở Rôma?

- Gặp Đức Giáo hoàng.

- Anh sẽ chẳng bao giờ gặp được. Anh chẳng là gì đâu!

Sáu tuần sau, anh thanh niên trở lại đến gặp thợ hớt tóc và kể: “Tôi đã đi một chuyến tuyệt vời. Trên máy bay, tôi được phục vụ chu đáo. Tôi ở lại Hilton và nghỉ trong khách sạn. Thật tuyệt vời. Tôi gặp Đức Giáo hoàng, nói chuyện và hôn nhẫn”.

- Ô, Anh thật hạnh diện được hôn nhẫn Ngài. Ngài nói gì?

- Ngài nhìn tôi và nói: “Này con, con hớt tóc ở đâu thế?”

126. CƠ SỞ CHỌN LỰA

Đang cần một thư ký mới, giám đốc công ty doanh nghiệp quyết định thăm vấn những người xin việc qua một nhà tâm lý. Ba cô gái được phỏng vấn.

Nhà tâm lý hỏi: “2 với 2 là mấy?”

Cô thứ nhất trả lời cách chắc chắn: 4

Cô thứ hai: có thể là 22.

Cô thứ ba: Có thể là 22 và có thể là 4.

Khi các cô ra về, nhà tâm lý quay sang giám đốc và nói: “Đó là những biểu hiện tâm lý. Cô thứ nhất nói điều hiển nhiên. Cô thứ hai nghi ngờ. Cô thứ ba có cả hai. Ông sẽ chọn cô nào?”

Giám đốc không ngập ngừng: “Tôi sẽ chọn cô có mái tóc vàng với cặp mắt xanh”.

127. ĐỪNG DỪNG ÁP LỰC

Hai ông cháu đang đi dạo tại một vùng nông thôn và gặp một con rùa nhỏ. Cậu bé nhặt lên, quan sát và dùng que cố mở cho được mu rùa. Rùa liền thụt đầu vào.

Ông nhắc bảo: “Làm như vậy sẽ chẳng có tác dụng gì. Để ông chỉ cho”.

Họ trở về nhà. Ông đặt rùa ở gần lửa, ít phút sau rùa liền thò đầu, chân và bắt đầu bò về phía cậu bé.

Ông nhận xét: “Đừng bao giờ dùng áp lực với ai, chỉ cần một chút lòng tốt và họ sẽ đáp ứng”.

128. KHÔNG CÓ KẼ THÙ

Một thầy giảng lên tiếng: Mọi người đều có kẻ thù. Ông mời bất kỳ một thánh giả nào không có kẻ thù lên nói về chính mình.

Một sự thinh lặng đồng tình với lời xác quyết đó. Nhưng rồi một người già giơ tay và nói: “Tôi không có kẻ thù”.

Đương đầu với lời mời và gây sự chú ý của thánh giả, ông nói: “Rất dễ. Tôi không quan tâm đến họ”.

129. PHỤC VỤ

Một lá thư được viết nguệch ngoạc của đứa trẻ gửi vào bưu điện và địa chỉ tới là” Chúa”. Một nhân viên bưu điện không biết để làm gì, mở ra đọc: “Chúa thân mến. Con là Tommy. Con 6 tuổi. Ba con đã chết và mẹ con phải cực khổ để nuôi 6 anh em con. Chúa có thể gửi cho chúng con 300 \$?”

Anh rất xúc động. Anh cho các nhân viên khác xem thư và họ quyết định đi quyên góp. Họ góp được 100 \$ và gửi tới gia đình cậu bé.

Vài tuần sau, họ nhận được lá thư thứ hai. Cũng mở ra đọc: “Lần tới, Chúa có thể gửi trực tiếp cho gia đình con, vì gửi qua bưu điện, họ giữ lại 200 \$”.

130. MÙ VÀ QUÈ

Anh mù và anh què đang đi thì gặp một vụ cháy rừng. Họ rất sợ hãi. Anh mù chạy thẳng vào đám lửa. Anh què la lớn:

- Đừng chạy về hướng đó.
- Tôi nên chạy về đâu?
- Tôi có thể chỉ đường cho anh chạy, nhưng anh phải vác tôi trên vai. Nhờ đó tôi có thể nói cho anh nơi nào có rấn, gai, lửa và chúng ta cùng ra đến phố cách an toàn.

Anh mù cho rằng ý kiến hay và họ hợp tác như thế mỗi ngày.

131. HAY QUÊN

Bạn trai viết: “Em yêu, xin nhắc lại cho anh vì anh hay quên lắm. Tối qua, anh có đề nghị với em nhưng không biết em nói nhận hay không”.

Bạn gái trả lời: “Anh yêu, em rất mừng khi nghe điều đó. Em biết tối qua em có nhận đề nghị của một vài người nhưng đã quên đó là ai”.

132. LÒNG VỊ THA

Hai ông cháu đi dạo trên hè phố. Họ đến cạnh hàng rào hoa hồng rất đẹp. Cô bé thờ nhẹ nói: “Nội ơi, nội có thể ngửi những bông hồng này? Chúng rất thơm phải không?” Rồi hai ông cháu nghe giọng nói của một bà từ trong mái hiên vọng ra: “Cứ làm tất cả những gì các bạn muốn”.

Hai ông cháu ngắt một bông hoa rồi cảm ơn bà và khen luống hoa thật đẹp. Bà nói: “Tôi trồng những bông hồng này mục đích là để những người khác được hạnh phúc. Tôi không thấy họ. Tôi mù”.

133. THỦ TRƯỞNG

Đứa bé nuốt đồng tiền, vợ giục chồng: “Mau đưa con đến bác sĩ”.

- Không. Anh nghĩ chúng ta có thể đưa đến gặp thủ trưởng.
- Anh không nghĩ là đứa trẻ sẽ chết à?
- Ồ, không. Thủ trưởng của chúng ta có thể lấy tiền của bất cứ ai.

134. LÒNG VỊ THA

Phan và Lan nhìn trái táo to hồng một cách dễ thương. Bà mẹ nói: “Lan, con chia cách thân tình với anh Phan. Mẹ để dành cho hai con đó.” Lan không đợi mẹ mời lần thứ hai nhưng cô ngập ngừng hỏi:

- Mẹ, thân tình nghĩa là gì?
- Nghĩa là chia quả táo thành hai phần, đưa phần lớn cho anh và con phần nhỏ hơn.

Lan phản ứng: “À”, rồi quay lại nhìn quả táo với một chút suy nghĩ. Đột nhiên, với điệu bộ quảng đại, cô đưa quả táo cho anh và nói: “Này, anh Phan. Anh hãy chia nó cách thân tình”.

135. CÁCH BÀO CHỮA

Một linh mục già rất tốt. Ngài không hề phiền lòng một ai. Ngày kia, ngài đến làng bên cạnh thăm một linh mục bệnh. Mới ra tới đường, một phụ nữ nhà bên cạnh cũng bước xuống các bậc thềm cửa.

Ngài biết bà là người hay ngồi lê đôi mách. Khi bà hỏi xem có thể cùng đi với ngài, ngài đồng ý.

Một lát sau, bà khởi xướng: “Này cha, con nói cho cha một người đàn bà độc ác, đó là người hàng xóm của con”.

- Điều đó thật chứ? Chúng ta hãy lần chuỗi cho bà ngay để bà có thể bỏ đàng tội lỗi. Nhân danh Cha...

Và bà phải thưa suốt năm chục kinh mân côi.

Việc này đã đưa họ đi được một phần ba quãng đường, rồi người phụ nữ lại phàn nàn: “Cha ạ, làm thế nào để con có thể kiên nhẫn với bà ở cạnh nhà con?”

- Hơi khó kiên nhẫn. Chúng ta hãy lần chuỗi cho con. Nhân danh Cha.... Và vừa đi, họ lại hoàn thành được năm chục kinh nữa.

Nhưng khi đọc đến cuối phần cuối kinh Kính mừng, bà thấy cơ hội đã đến liền nói: “Thưa cha, có lẽ cha không thấy cách bà cư xử với chồng bà”.

- Thật tội nghiệp. Chúng ta hãy lần chuỗi cho ông ấy.

Khi vừa xong năm chục kinh nữa, họ cũng về đến nhà cha và bà ta nhận ra rằng chuyện mách lẻo sẽ lại có khi bà đi với ngài vào dịp khác.

136. CHÚC GIÁM MỤC

Khi Đức Piô X đắc cử giám mục Mantua, một ngày kia ngài về thăm mẹ. Họ chuyện trò vui vẻ một hồi lâu và trong khi nói chuyện, ông trộm vui cười chỉ cho bà thấy chiếc nhẫn của giám mục. Bà mỉm cười, đưa bàn tay chai cứng phô chiếc nhẫn cưới mỏng manh, mộc mạc. Bà nói: “Không có chiếc nhẫn này, sẽ chẳng có chiếc nhẫn đó”.

137. VỪA LÒNG MỌI NGƯỜI

Hai cha con đóng gói hành lý và bắt đầu chuyến đi hai ngày với một con lừa. Họ buộc hai ba lô ngang trên lưng lừa. Cậu bé đi trước dẫn lừa, cha cậu theo sau và thúc lừa đi bằng một cây roi. Một người đi qua thấy thế nói:

- Sao ngốc vậy? Có lừa mà không cưỡi?

Hai cha con lên lưng con lừa. Một người khác thấy vậy, nói:

- Coi kìa, con lừa còm nhom, chất đầy hàng, thế mà hai cha con đang tâm cưỡi sao?

Hai cha con lại xuống đi bộ.

138. VU KHỔNG

Một linh mục lâm bệnh vì cảm thấy đau lòng bởi vu khống và chống đối. Thấy linh mục đang hấp hối, một bà cầm đầu những kẻ chống đối đến xin tha thứ: “Thưa cha, con xin lỗi về những điều vu khống và những lời chống đối cha. Bất cứ điều gì có thể làm cho cha bây giờ, xin cha cứ bảo, con sẽ làm tất cả cách vui vẻ”.

Linh mục kéo chiếc gối dưới đầu, yếu ớt đưa cho bà và nói: “Hãy lên tháp chuông nhà thờ và tung tất cả bông trong chiếc gối này ra”.

Bà cảm ơn lòng tốt của linh mục và đi làm điều ngài đề nghị. Bông được tung ra và gió đẩy đi muôn hướng. Bà trở về và nói đã làm xong.

Lúc này linh mục nói: “Bây giờ con hãy đi và thu gom tất cả số lông đó bỏ vào gối này cho ta”.

Bà khóc: “Không thể được. Gió đã thổi chúng đi khắp nơi”.

139. THẤY CHÚA NƠI NGƯỜI KHÁC

Một giáo sĩ Do thái hỏi các đồ đệ làm thế nào để biết đêm kết thúc và ngày mới bắt đầu. Một người hỏi: “Có thể biết được điều đó khi ngài nhìn thấy một con vật ở xa và nhận ra rằng nó là cừu hoặc chó không?”

- Không.

- Ồ, thế điều đó là gì?

- Đó là khi người nhìn vào mặt bất kỳ một người nào và thấy rằng cô ấy hoặc anh ấy là chị hoặc anh người. Vì nếu không, dù thời gian có là gì đi nữa, vẫn là đêm tối trong lòng người.

140. Ý NGHĨA LỜI NÓI

- Bạn đã thân quen với con gái của giám đốc ngân hàng thế nào rồi?

- Không quá tệ. Tôi đang được khích lệ.

- Thật sao? Có phải cô ấy bắt đầu mỉm cười duyên dáng với bạn?

- Không đúng, nhưng tôi qua cô ấy bảo tôi: cô đã nói ‘không’ lần cuối cùng.

141. THĂM BỆNH NHÂN

Một tổng thống có những cuộc thăm viếng thường xuyên những người lính tại một bệnh viện. Ông đi từ phòng này tới phòng khác, khích lệ và cảm thông với những bệnh nhân. Ông đến cạnh một anh lính trẻ đang hấp hối và hỏi: “Này bạn, tôi có thể giúp gì cho bạn?”

Anh nhìn lên và diễn tả điều ao ước: “Ngài sẽ viết thư cho mẹ tôi giúp tôi được không?”

Ông đồng ý: “Tôi sẽ viết” và yêu cầu lấy giấy bút. Ông ngồi cạnh giường và viết những gì anh đọc cho. Viết xong, ông quay lại nói: “Tôi sẽ gửi thư này ngay sau khi rời khỏi văn phòng. Và bây giờ còn điều gì khác tôi có thể làm không?”

Anh ngược nhìn, ngấp ngừng, và cuối cùng buột miệng: “Ngài có thể ở lại với tôi? Tôi muốn ngài nắm tay tôi”.

Ông nắm tay anh cho đến khi anh chết vài giờ sau đó.

142. CHÍNH TRỰC

Hai tu sĩ đang trên đường trở về tu viện, thấy một phụ nữ rất đẹp ở bờ sông. Cũng như họ, cô muốn qua sông, nhưng nước sông quá cao. Vì thế, một trong hai vị cõng cô qua sông.

Vị tu sĩ kia rất khó chịu. Hai giờ sau, ông quở mắng bạn vì thiếu sự quan tâm giữ các giới luật, nhất là không được đụng đến phụ nữ! Người ta sẽ nói gì? Anh đã làm thiên hướng của người tu hành bị mang tiếng xấu.

Vị tu sĩ bị xúc phạm kiên nhẫn nghe bài giảng không có đoạn kết. Cuối cùng, ông thốt lên: “Này anh, tôi đã để người phũ nữ đó ở bờ sông. Còn anh, anh vẫn mang cô ấy theo”.

143. HÀNH HƯƠNG

Một du khách Mỹ thăm một giáo sĩ Ba lan nổi tiếng. Ông rất ngạc nhiên khi thấy căn nhà của vị giáo sĩ chỉ là một phòng đơn sơ đầy sách vở. Đồ đạc duy nhất là cái bàn và ghế.

- Thưa ngài, đồ đạc của ngài ở đâu?
- Thế đồ đạc của anh đâu?
- Của tôi? Nhưng tôi chỉ là du khách. Tôi chỉ đi ngang qua đây.
- Tôi cũng vậy.

144. TÌNH ANH EM

Hai anh em cùng làm trong trang trại của gia đình. Người anh có vợ, còn người em độc thân. Họ chia sản phẩm và lợi nhuận cách công bằng. Nhưng một ngày kia, người em tự nhủ: “Ta làm thế này thật không đúng. Xét cho cùng, mình độc thân và nhu cầu rất đơn giản. Nhưng anh mình nghèo lại còn vợ con”.

Nên lúc đêm khuya, anh lấy một giỏ gạo từ thùng của mình, bò qua cánh đồng giữa hai nhà và đổ vào thùng của người anh.

Trong lúc đó, người anh cũng nghĩ: “Thật không đúng khi chia lợi nhuận đồng đều. Xét cho cùng, ta đã có gia đình, có vợ con luôn chăm sóc”. Vì thế, cũng vào đêm khuya, anh lấy một giỏ gạo từ thùng của mình và lên qua cánh đồng rồi đổ vào thùng của người em.

Nhiều năm qua đi và cả hai đều thắc mắc: tại sao thùng gạo của mình không hao hụt. Một tối nọ, cả hai đều ra đi đến nhà của nhau cùng lúc. Trong đêm khuya, họ mang những giỏ của mình và va xầm vào nhau. Cả hai đều giật mình, nhưng rồi dần dần nhận rõ điều gì đang xảy ra. Họ bỏ giỏ và ôm chầm lấy nhau.

Đột nhiên, bầu trời trở nên rạng rỡ và một giọng nói vọng xuống: “Chính đây là nơi Ta sẽ xây đền thờ của Ta. Vì nơi đây anh em gặp nhau trong tình yêu thương. Ta sẽ ngụ ở đó”.

145. VỮNG TIN

Một người đưa tin đến một lâu đài cũ kỹ và anh lấy búa gõ cửa. Không ai trả lời. Anh lại gõ và chỉ có tiếng vang dội lại. Nhưng anh biết có người trong nhà, anh nhìn thấy họ qua cửa sổ. Giận sôi lên, anh cầm búa và lấy hết sức giáng mạnh vào cửa hai ba chục lần.

Một khuôn mặt cau có ngó qua lỗ then cửa và lịch sự hỏi xem người khách muốn vào không.

Vị khách nói như mê sảng: “Này ông, tôi vào được không? Chẳng lẽ ai muốn vào cũng phải gõ như tôi?”

- Ô, ông biết đấy: Có nhiều trẻ ở xung quanh đến đây, chúng gõ cửa một vài lần rồi bỏ chạy, nên chúng tôi biết là không cần để ý đến chúng. Nhưng khi nghe ông gõ cửa, tôi thực sự thấy ông muốn vào. Vì thế tôi ra mở cửa.

146. TRẢ THÙ

Một thanh niên trong làng bị lăng mạ cách thậm tệ. Anh vội vàng đến mục sư kể cho ông nghe và muốn đi trả thù ngay.

- Tốt hơn, con nên về nhà.
- Nhưng con bị nhục mạ.
- Đó là điều chính đáng tại sao con nên về nhà lúc này. Sự nhục mạ cũng giống như bùn.
- Con biết rằng... và con sẽ làm sạch nó.
- Này con, có một điều con có thể học hỏi tốt ngay bây giờ và sau này. Bùn được gạt sạch dễ dàng khi nó khô.

147. LƯƠNG THIÊN

Một cậu bé gõ cửa nhà một bà già và hỏi xem bà có mua những trái trứng cá chín mọng cậu vừa hái được. Bà trả lời: “Có, bà sẽ xách xô của cháu vào bếp và đong 2 lít”.

Cậu bé đứng ngoài đùa với con chó. Bà nói: “Sao cháu không vào xem bà đong có đúng không? Nhờ bà lòng gạt cháu thì sao?”

- Cháu không sợ, vì làm thế bà sẽ nhận được điều xấu nhất.
- Cháu muốn nói gì?
- Vì cháu chỉ mất vài trái nhỏ, nhưng bà tự biến mình thành kẻ trộm.

148. CƯỜNG VỊ LÀM BỐ

Một người cha tận tụy vào bệnh viện thăm con trai bảy tuổi đang nằm hấp hối vì chứng bệnh nan y.

Cậu bé dường như cảm thấy mình sẽ không khỏi được. Cậu hỏi: “Bố, có phải con sẽ chết không?”

- Sao con hồi thế? Con sợ chết phải không?

Cậu ngược nhìn với ánh mắt tin tưởng và trả lời: “Không, Bố ạ, nếu Chúa giống bố”.

149. KẼ HÈN NHÁT

Hai người bạn đang đi dạo gặp một con gấu. Một anh hoảng sợ trèo lên cây trốn. Anh kia biết mình tay không, không thể chống lại nên nằm xuống và giả bộ chết, vì anh tin là gấu không đụng đến tử thi.

Gấu tiến đến, ngửi tai và mũi anh. Anh nín thở và gấu cho là anh đã chết nên bỏ đi.

Khi gấu đi khỏi, anh bạn trốn trên cây xuống và hỏi gấu đã nói gì với bạn.

- Gấu bảo tôi đừng bao giờ đi chung với hạng không sát cánh với bạn lúc gian nguy.

150. SỰ HIỆN HỮU CỦA LINH HỒN

Một bác sĩ hỏi linh mục tại sao ngài giảng về sự cứu rỗi linh hồn: “Đã bao giờ ngài thấy, nghe, nếm, ngửi linh hồn chưa? Đã bao giờ ngài cảm nghiệm về linh hồn chưa?”

- Có, thật sự!

- Ồ, có 4 trong 5 giác quan chống lại ngài. Vì thế, tôi nghi ngờ không có linh hồn.

Đến lượt linh mục, ngài nói: “Ông là một tiến sĩ y khoa. Công việc của ông là chữa khỏi đau đốn. Có bao giờ ông thấy, nghe, nếm, ngửi thấy một sự đau đốn không? Không, tất nhiên là không. Ông chỉ cảm thấy đau đốn. Các giác quan chống lại ông. Nhưng cả ông và tôi đều biết có đau đốn. Tương tự, tôi biết có linh hồn hiện hữu”.

151. CON NUÔI

Một giáo viên cấp II đang vào sổ hai cậu học sinh mới chuyển trường. Cô thấy tên họ của chúng giống nhau, dáng người và quần áo như nhau nên hỏi: “Hai anh em sinh đôi phải không?”

- Không.

Rồi cô đọc thấy ngày tháng năm sinh của chúng chỉ cách nhau sáu tháng. Cô lại hỏi: “Hai anh em họ phải không?”

- Không, chúng em là anh em ruột.

- Ồ, cô nghĩ có sự lầm lẫn trong việc ghi ngày sinh của các em. Hai em về nói mẹ ghi ngày sinh của mình và sáng mai đưa cho cô nhé?

- Tại sao vậy?

- Bởi vì nếu hai em không sinh đôi mà lại là anh em ruột, thì Nam không thể lớn hơn Tâm có sáu tháng.

Hai cậu nhìn nhau. Rồi Nam quay lại, mỉm cười nói với cô giáo: “Nhưng em không phải là người lớn hơn, vì cô biết một trong hai chúng em là con nuôi. Nhưng chúng em không biết ai là con nuôi”.

152. LÒNG TỐT

Hai cậu con trai cãi nhau suốt ngày. Người cha la rầy đứa anh, nhưng nó tự bào chữa và nói: “Nhưng Tâm hồn láo với con”.

Tối hôm đó, ba cha con quỳ cạnh nhau cầu nguyện. Sau khi cha và em cầu nguyện xong, người anh còn nhỏ nhẹ thêm. Cha cậu hỏi xem cậu còn thêm gì với Chúa, cậu trả lời: “Con xin Chúa cho Tâm nên tốt hơn”.

153. DÂNG CÚNG

Truyện cổ Ấn độ kể về một nông dân đang vác bao đậu và anh gặp Chúa. Chúa nói: “Cho Ta một ít đậu”. Anh mở bao và tìm một hạt nhỏ nhất đưa cho Ngài.

Chúa biến hạt đậu thành vàng và trả lại cho anh. Anh nông dân tiếc rằng đã không đưa cả bao cho Chúa.

154. CHỦ TỊCH

Một nhóm thanh niên trong làng bầu ra vị Chủ tịch với nhiệm kỳ 4 năm. Cha một thanh niên hỏi con tại sao họ lại bầu một anh bạn nhỏ như thế.

Anh giải thích: “Ba thấy đó, anh ta không thể là thư ký, vì không biết đọc; không thể làm thủ quỹ, vì không biết đếm. Anh ta quá nhỏ không thể xô nổi một người, nên không thể đeo băng cảnh sát trên tay.

Và chúng con biết là anh ta sẽ rất tội tệ nếu không được chọn làm một việc gì đó, nên chúng con đặt anh ta làm chủ tịch.”

155. GIỮ THÍNH GIẢ

Một vị giảng thuyết được mời đến nhà thờ. Ông được báo trước rằng một số giáo dân thường bỏ về trước khi bài giảng kết thúc.

Bắt đầu bài giảng, ông loan báo: “Sáng nay, tôi sẽ nói với hai hạng người: trước tiên với người tội lỗi, và sau đó với những người thánh thiện”.

Ông diễn thuyết cho “những người tội lỗi” được một lát, rồi nói họ bây giờ có thể ra về. Lần đó, mọi người ở lại cho đến kết thúc bài giảng.

156. LÒNG VỊ THA

Thầy giáo: “Tâm, bây giờ thầy nói cho em ghi nhớ phương châm này: Cho có phúc hơn nhận”.

- Em đã biết điều đó, vì là phương châm trong nghề của Ba em.
- Ồ, thật tuyệt vời! Ông ấy làm nghề gì?
- Võ sĩ.

157. TRI THỨC CỦA NGƯỜI VÀ CỦA CHÚA

Một giám mục chúc mừng viên quản lý gian hàng điện khí về công việc tốt đẹp của anh. Ngài nói rằng không bao giờ hết ngạc nhiên về khoa điện năng tuyệt vời.

- Đúng, và con cũng chưa bao giờ nghĩ về điều đó mà không ngạc nhiên về sự kiên trì của Chúa.
- Sự kiên trì của Chúa? Anh muốn nói gì?
- Ngài có bao giờ tự hỏi sao Đấng sáng tạo phải đợi hàng thế kỷ mới có một vài người khám phá nguồn điện phong phú trong vũ trụ chỉ chờ được sử dụng?

158. YÊU NGƯỜI

Nạn đói xảy ra trong vùng. Một người ăn xin bên góc đường bước đến bên đại văn hào Nga, Tolstoi, đang đi ngang qua đó. Tolstoi dừng lại, lấy tiền cho nhưng không tìm được đồng nào. Ông nói với sự nuối tiếc: “Này người anh em, đừng giận tôi. Tôi chẳng đem theo gì”.

Mặt người ăn xin sáng lên và nói: “Ông gọi tôi là anh em, đó đã là món quà rất lớn rồi!”

159. TRÁCH NHIỆM

Một bác sĩ vừa chào tạm biệt hai đồng nghiệp, là những người khẳng định con trai duy nhất của ông sẽ chết trong vài giờ nữa vì bệnh bạch hầu. Việc tiêm kháng sinh bây giờ là quá trễ.

Đang ngồi với vợ bên đờn con chờ chết, chuông reo. Bác sĩ hét lên: “Tôi không muốn gặp ai”.

Nhưng người khách không chịu bỏ đi. Đó là một nông dân vừa đi bộ 10 km. Con trai anh bị bệnh.

Bác sĩ bảo: “Sáng mai tôi sẽ tới”.

Anh nài nỉ: “Nhưng nếu bây giờ ông không đến, con tôi sẽ không qua khỏi đêm nay”. Và cuộc tranh luận bắt đầu...

- Ông có thể cứu con tôi.
- Nhưng con tôi sắp chết, nó đang cần điều trị.
- Con tôi không được như vậy.
- Được, sáng mai tôi sẽ tới.
- Thế thì quá trễ.
- Để tôi vuốt mắt con tôi đã.
- Nhưng nếu ông không thể cứu được cậu ấy nữa....
- Bao lâu con tôi còn sống, tôi còn ở bên nó.
- Như vậy cả hai đứa trẻ cùng chết.

Rồi bác sĩ hỏi triệu chứng bệnh đứa trẻ, nó giống bệnh con ông. Nhưng chưa đến nỗi quá trễ.... Vì vậy, bác sĩ quyết định đi với anh nông dân.

160. BÁNH MÌ THÀNH ĐÁ

Một bà mẹ nghèo với ba đứa con. Bên cạnh là một bà giàu cũng có ba đứa con. Bà giàu keo kiệt, chẳng bao giờ cho người nghèo chút gì.

Bà mẹ nghèo hết bánh. Con bà rất đói. Bà đến với người giàu nói:

- Bà có thể cho những đứa con đói khổ của tôi một ổ bánh mì?
- Tôi cũng chẳng có gì, làm sao cho bà được?
- Trong chạn nhà bà làm gì mà chả có bánh?
- Không có. Nếu có, Chúa cứ biến tất cả thành đá.

Bà mẹ nghèo khóc bỏ đi. Rồi bà giàu nói với con: “Chúng ta hãy làm mứt và bánh Sandwich”. Bà đến chạn lấy bánh mì ra. Nhưng tất cả đã thành đá.

Bà đưa tiền, giỏ cho con và bảo chúng ra tiệm mua ba ổ bánh nóng.

Chúng đi, nhưng lâu lắm mới về.

- Tại sao đi lâu thế?
- Mẹ, giỏ bánh nặng quá.

Bà mở giỏ và thấy ba ổ bánh đã thành đá. Bà sửng sốt.

Sau một hồi suy xét, bà chạy thẳng tới tiệm mua bánh, bột, thịt và bơ mang tới cho bà mẹ nghèo. Bà nói khi trao món quà: “Này bà, tôi sẽ không bao giờ ích kỷ nữa. Chúa đã biến tất cả bánh của tôi thành đá...”

Rồi bà trở về nhà và đá ở trong giỏ trở lại thành bánh. Từ đó, bà trở nên quảng đại với những người nghèo khổ xung quanh bà.

161. ÂM THÂM PHỤC VỤ

Sáu trong số bảy anh em đi làm hàng ngày; người thứ bảy lo công việc nhà. Khi sáu anh em lao động mệt nhọc trở về nhà, họ thấy nhà gọn gàng và sạch sẽ, cơm đã sẵn, mọi thứ đều tốt đẹp và thoải mái. Họ biết ơn về điều này và khen người em út.

Nhưng một trong những anh em muốn tỏ ra khôn ngoan hơn những người khác. Anh cho là người em út lười biếng. Nó cũng nên có một việc để có cơm bánh hàng ngày. Những anh em khác cũng nghĩ thế.

Nên họ nhất trí không cho người em út làm công việc trước đây.

Sáng hôm sau, họ bảo cậu cùng đi và tìm cho cậu một công việc. Tối đến, họ trở về nhà, mệt đói và bộ mặt cáu kỉnh.

Không ai chuẩn bị giường chiếu và lau nhà. Không có gì trên bàn ăn.

Họ nhận ra họ đã hành động ngu xuẩn khi ngăn cản người em út làm công việc phục vụ âm thầm.

Họ cảm thấy hối tiếc. Họ phục hồi công việc của người em út. Tình trạng êm ấm trước đây đã trở lại với gia đình.

162. GIA ĐÌNH

Một người hàng xóm mới đến nói chuyện với đứa bé 7 tuổi:

- Nhà cháu có bao nhiêu anh chị em?
- Tám.
- Ồ, nhiều quá! Tốn tiền lắm!
- Không, ba má không mua, mà chỉ nuôi chúng cháu.

163. CHỦ QUAN

Người đàn bà hút thuốc liên tục và phả khói vào mặt người đàn ông ngồi kế bên trên xe buýt. Người đàn ông thì nhai kẹo sinh-gum và nhổ ra ngoài cửa sổ. Bà ta buột miệng nói: “Kẹo sinh-gum để làm do quần áo.”

Ông đáp: Phải, thưa bà! Nhưng nó chưa bao giờ làm cháy rùng!

164. HÃY THEO TA

Socrate gặp chàng trai trẻ Xenophon lần đầu. Thoạt tiên, ông hỏi chàng có biết ở đâu bán cái này, cái nọ, và ở đâu người ta chế ra vật này, vật kia. Xenophon chỉ cho Socrate những thông tin cần thiết. Rồi Socrate hỏi:

- Anh có biết người ta chế tạo điều lành và nhân đức ở đâu không?
- Không.
- Vậy anh hãy theo Ta.

Đó cũng là câu của Chúa Giêsu: Hãy theo Ta.

165. TIẾNG CUỐI CÙNG

Một trung sĩ đang huấn luyện các tân binh: “Các đồng chí hãy nhớ khi một sĩ quan trao cho công việc dù nặng nề đến đâu, bộn rộn dù khó khăn đến đâu, các đồng chí luôn phải nhớ tiếng nói cuối cùng.”

Trong lúc các lính mới còn đang ngơ ngác nhìn, ông thêm: “Tiếng đó là: Tuân lệnh .”

166. NGƯỜI ÂM THÂM

Một người thợ giày đã có lần mơ ước làm linh mục, nhưng cánh cửa tu viện chẳng bao giờ mở ra cho ông. Một người bạn được gọi chịu chức, người thợ giày đến xin một đặc ân: suốt đời được đóng giày cho linh mục, để ông được yên ủi là những đôi giày ông đóng vinh dự ở trên cung thánh, nơi mà chính ông không được.

Cha mẹ thánh nữ Têrêxa... cả hai muốn thành tu sĩ, nhưng không được. Thế là họ nuôi dưỡng đàn con sau thành 4 nữ tu... và một vị thánh.

167. KHIÊM TỐN

Ngày kia, thánh Clément Hofbauer đi xin đồ viện trợ cho các cô nhi. Ngài vào một quán ăn, có ba người đang đánh bạc, xin họ góp phần vào công việc từ thiện. Một người chửi bới, rồi nhỏ vào mặt ngài.

Thánh nhân lặng lẽ rút khăn tay lau mặt và nhẹ nhàng nói: “Đó là phần ông cho tôi. Còn phần cho các cô nhi của tôi đâu?”

Tay cờ bạc kinh ngạc đến thẹn thùng, rồi dốc túi đưa hết cho ngài.

168. HAI BIỂN

Ở Palestin có hai biển rất khác nhau.

Một là Biển Galilê. Đây là một hồ rộng, nước sạch, mát và có nhiều cá. Chung quanh là những đồng cỏ và vườn tược xanh tươi. Nhiều người xây nhà trên bờ hồ. Chúa Giêsu nhiều lần lên đĩnh trên hồ đó.

Cùng dòng nước đó chảy xuống cái hồ thứ hai là Biển Chết. Đúng như tên gọi, không một sinh vật nào sống nổi. Nước uống vào có thể sinh bệnh. Chẳng ai muốn sống trên bờ hồ chết chóc đó.

Tại sao cùng dòng nước mà hai nơi lại khác nhau? Căn do là thế này: Một cái nhận và cho đi, còn cái kia nhận và giữ lại.

Sông Jordan chảy vào Biển Galilê, rồi phân tán đến các sông rạch. Còn nước đổ vào Biển Chết thì chỉ nằm đó không chảy đi đâu được. Nó gây chết chóc vì chỉ biết nhận mà không bao giờ biết cho đi.

169. NHỮNG HÒN ĐÁ CUỘI

Một đêm kia, có ba chàng kỹ sĩ vượt qua sa mạc. Khi qua một con sông khô cạn, họ nghe có tiếng gọi: “Dừng lại!”

Họ tuân theo. Tiếng nói đó bảo họ xuống ngựa, nhặt những viên đá cuội bỏ vào túi và lên ngựa, họ nghe tiếp: “Tốt, các anh đã nghe lời Ta truyền. Nhưng sáng mai các anh sẽ vừa vui vừa buồn.”

Sáng hôm sau, họ lục túi thì thấy những viên đá giờ biến thành những viên kim cương, hồng ngọc óng ánh. Thật đúng như lời tiên báo: họ vui vì có nhiều của cải, nhưng lại buồn vì đã lấy quá ít!

170. CHỌN LỰA

Hai vợ chồng nhà kia sinh được cậu quý tử. Ngày cậu thôi nôi, một người bạn góp ý thử xem tương lai cậu ra sao. Họ đặt trên bàn một cây vàng, một cuốn Thánh Kinh, một chai rượu và xem cậu chọn cái gì. Nếu cậu chọn vàng thì tương lai sẽ là thương gia. Nếu chọn Thánh Kinh thì là linh mục. Nếu chọn chai rượu thì cuối cùng chỉ là anh chàng bết nhè.

Rồi họ đưa cậu vào. Cậu lấy cây vàng dứt túi, kẹp cuốn sách vào nách và ôm chai rượu bước ra. Thấy thế, người chông bảo vợ: “Tốt lắm! Nhất định sau này nó sẽ là một nhà chính trị!”

171. THẤY GÌ?

Một nhà kinh tế được mời đến nói chuyện với một nhóm thương gia. Ông lấy một miếng giấy trắng lớn, vẽ trên đó một chấm đen và hỏi người ngồi hàng đầu xem anh ta thấy gì Anh mau mắn trả lời: “một chấm đen”

Ông lần lượt hỏi từng người, tất cả đều trả lời thấy một chấm đen. Lúc đó, diễn giả mới bình tĩnh nói: “Các anh thấy một chấm đen. Đúng. Nhưng sao không một ai thấy cả một tấm giấy trắng lớn!”

172. BÓ HOA

Truyện kể rằng: ngày kia, Nữ hoàng Sheba gửi đến vua Salomon hai bó hoa rất giống nhau, và thử xem nhà vua có phân biệt hoa thật và hoa giả.

Nhà vua bèn mở cửa sổ, cho bày ong bay vào. Tức thì những con ong sà ngay xuống những bông hoa thật.

Thiên Chúa cũng biết ngay tâm lòng thật, giả của ta.

173. KHÔNG THỂ

Một con cua đang bò men theo bờ biển về khó khăn. Nó lựa cách để đi. Một chú cua lớn đang nằm trong bóng mát giương mắt nhìn xem về khó chịu. Chú lên tiếng: “Này chú nhỏ, tính đi đâu, về hướng Đông, Tây, Nam hay Bắc?”

- Tôi đang đi đến nhà ếch.
- Thế thì chú phải đi thẳng. chứ cứ theo kiểu chú, làm sao tới.
- Làm ơn chỉ cho tôi cách đi.

Rồi chú co chân lại giống như một người ngồi và chờ xem.

Cua lớn bước ra và đi không khác gì cua nhỏ. Cua nhỏ thở dài thất vọng: “Ngay cả kẻ lớn nhất trong họ nhà cua cũng không thể chỉ cho tôi cách đi thẳng”.

174. TỰ PHỤ MÙ QUÁNG

Sư tử hỏi tê giác: “Ai là chúa sơn lâm?”

- Anh chứ còn ai.

Rồi đến hỏi hà mã: “Ai là chúa sơn lâm?”

- Ồ, chính anh.

Khi gặp voi, sư tử cũng hỏi như vậy. Voi không trả lời, dùng vòi cuốn chặt sư tử và quay tít, tung mạnh lên rồi ném lên một cây cao.

Choáng váng, sư tử nói với vát: “Chẳng thềm chắp nhất kẻ ngu dốt không biết ta là ai”.

175. NHIỀU LỜI

Cáo đến cạnh gà trống nói: “Tôi tự hỏi không biết bạn có thể gáy hay như cha bạn không”. Gà trống nhắm mắt gáy với vẻ hãnh diện. Tức thì, cáo vồ lấy và chạy. Dân làng chạy ra la lên: “Kia, cáo đã bắt gà của chúng ta”.

Gà nói với cáo: “Anh nghe thấy chứ? họ nói rằng anh đã bắt gà của họ. Hãy nói cho họ biết tôi là của anh, không phải của họ”.

Cáo vừa mở miệng nói, gà liền trốn thoát và bay lên cây nói vọng xuống: “Anh là kẻ nói dối. Tôi là của họ, không phải của anh”.

Cáo đập miệng xuống đất khóc: “Miệng ơi, mày nói nhiều quá. Nếu mày biết tiết kiệm lời nói, mày đã có con gà đó cho bữa tối”.

176. UỐNG RƯỢU

Khi Noe trồng nho, Satan theo dõi hỏi: “Ngài đang trồng gì đó?”

- Một cây nho.
- Nó giúp gì cho Ngài?
- Trái nho làm vui mắt, ngon miệng và nước nó làm vui thỏa lòng người.
- Vậy, tôi sẽ giúp Ngài.

Satan bắt cừu, sư tử, lừa và heo giết chúng rồi lấy máu đổ vào gốc nho. Cứ như vậy, cây nho nhận được chất dinh dưỡng.

Từ đó, khi một người uống chút rượu nho sẽ mềm mại và dịu dàng như cừu. Nếu uống nhiều hơn, anh sẽ mạnh và thô bạo như sư tử. Nếu cứ tiếp tục uống, anh sẽ ngốc như lừa. Và chẳng may nghiện ngập, kết cục anh cũng giống như một con heo.

177. HOÁN CẢI

Telemachus là một ẩn sĩ. Một hôm Chúa thúc đẩy ông rời rừng để đi đến thành Rôma. Rôma là thủ đô Kitô giáo, nhưng ở đó vẫn còn tồn tại một tục lệ dã man là những trận giác đấu đã làm chết biết bao nhiêu mạng người. Tệ hơn nữa là khán giả rất thích cảnh giết người dã man đó. Telemachus nghĩ: “Khi nào người ta còn thích tàn sát lẫn nhau thì người ta chưa sống xứng đáng là con Chúa”. Nghĩ thế rồi Telemachus đi vào một đấu trường. Ông chạy vào giữa những lực sĩ giác đấu để khuyên họ ngừng tay. Nhưng không ai nghe, họ còn đẩy ông ra. Dù vậy ông vẫn cứ xông vào tiếp tục khuyên can. Viên quan cai quản đấu trường cho rằng Telemachus cố tình phá hoại cuộc vui nên rút gươm hạ sát ông. Khi Telemachus ngã xuống, người ta mới biết là đã giết lầm một vị thánh. Người ta hối hận. Và từ đó đế quốc Rôma bãi bỏ tục giác đấu. Bằng cái chết của mình, Telemachus đã giúp cho Rôma hoán cải. Việc hoán cải một tập thể phải bắt đầu từ một con người. Muốn hoán cải một gia đình thì một người nào đó trong gia đình phải khởi sự hoán cải trước. Muốn hoán cải một cộng đoàn thì phải có ai đó trong cộng đoàn khởi sự trước. (Barclay)

178. CON LA THẦN THIÊN

Một mục sư bán cho người bạn một con la mù và nói cho anh thói quen đã được tập luyện. Muốn đi, người cỡi nói: “Chúc tụng Chúa”, và khi muốn dừng, anh nói: “Amen”.

Người mua cỡi la và nói: “Chúc tụng Chúa” lập tức nó phóng đi thật nhanh. Anh cảm thấy thích thú và thốt lên: “Ồ”, nhưng không thấy có tác dụng gì. Rồi anh nhớ lại và nói: “Amen”. La dừng lại ngay tức khắc. Anh nhìn xuống và thấy nó dừng lại ngay bên một vách đá kèch xù. Chưa kịp lau mồ hôi trán, anh lớn tiếng kêu: “Chúc tụng Chúa”...

179. TUỔI THỌ

Một cụ già mừng sinh nhật thứ 100, người bạn hiếu kỳ hỏi: “Phải làm gì để được tuổi thọ như vậy?” Suy nghĩ một chút, cụ hãnh diện nói: “Tôi không hút thuốc, không uống rượu, không ăn quá mức, ngủ lúc 10 giờ và thức lúc 6 giờ”.

- Tất nhiên tôi tuân phục điều đó. Ông nội tôi cũng giữ điều đó nhưng ông đã chết khi mới 60.
- Vì ông cụ không giữ như thế được lâu!

180. BỎ CHIẾC ĐỒNG HỒ

Lừa, Rùa và Ruồi gặp nhau. Vì Ruồi chỉ sống được một ngày nên phàn nàn: “Ước gì tôi sống lâu hơn, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Hai bạn thử tưởng tượng xem làm thế nào khi chỉ có 24 giờ để sinh ra, lớn lên, học hỏi, buồn vui, già và chết- tất cả trong 24 giờ-?”

Lừa nói: “Nhưng bạn có một giá trị. Tôi ước chỉ sống 24 giờ. Tôi sẽ thưởng thức mọi thứ, tuy ngắn ngủi nhưng đắm đắm”.

Rùa nhìn hai bạn và nói: “Tôi không hiểu hai bạn. Tôi đã 300 tuổi và chẳng có đủ thời giờ để kể cho các bạn tất cả những kinh nghiệm mà tôi có được. Khi tôi được 200 tuổi, tôi ước những ngày của cuộc đời mau chóng kết thúc”. Rồi quay sang Lừa nói: “Tôi ghen tị với bạn”. Và nói với Ruồi: “Tôi thương tiếc cho bạn”.

Lừa nhận định: “Khi nghe giải thích, tôi muốn mình sống được 300 năm. Tôi tưởng tượng có một cơ hội như thế để cảm nếm mọi thứ của cuộc sống- lâu dài và vui thỏa”.

Thế rồi cả ba buồn rầu im lặng, vì mỗi con đều đo cuộc đời mình bằng một chiếc đồng hồ. Và mỗi con đều muốn một điều gì khác như sống dài lâu, ngắn ngủi hoặc cả hai.

Nên cả ba đi đến gặp Nhện, được coi là lãnh tụ nổi tiếng và đề nghị cô khuyên bảo. Nhện nói: “Này Rùa, đừng than phiền nữa. Ai có được nhiều kinh nghiệm như bạn? Và Ruồi, cũng đừng phàn nàn nữa. Ai có được niềm vui như bạn?”

Rồi Lừa đề nghị nhận định về mình. Nhện nói: “Tôi không thể cho bạn lời khuyên vì bạn muốn sống lâu và cũng muốn sống mau. Bạn không thực tế. Bạn sẽ mãi là kẻ ngu ngốc”.

181. KHÔNG LÂY NHIỄM

Một bệnh nhân hỏi: “Thưa bác sĩ, nếu có gì bất ổn, xin đừng để tôi lo sợ với cái tên khoa học dài. Xin nói bằng tiếng đơn giản thôi”.

Bác sĩ ngập ngừng: “Được. Thật ra, anh chỉ hơi biếng nhác”.

Bệnh nhân thì thầm: “Cám ơn bác sĩ. Hãy cho tôi tên khoa học để tôi có thể nói với gia đình”.

182. LOẠI MÁY BAY ĐẦU TIÊN

Ngày kia, tôi đang ngồi trong phòng, một con ruồi vo ve bay vào. Nó bay dập dờn và vù xuống ăn những thức ăn thừa....Nó làm bất cứ điều gì nó thích và bất cứ khi nào nó muốn.

Một con ruồi chỉ là một sinh vật. Nó hơn hẳn chiếc máy bay.... Nó cất cánh mà không cần chạy như máy bay. Nó đáp xuống ngay tức khắc. Nó không bao giờ rơi và không bao giờ đâm vào bất cứ vật gì hoặc gặp một tai nạn nào. Phi hành đoàn của nó không phải học cách lái hoặc kiểm tra. Nó không có những động cơ trực trặc hay hết nhiên liệu. Và hơn thế nữa: nó có thể sản xuất ra những chiếc máy bay tương tự mà chỉ cần một chút sức lực.

Thật khó có thể kiểm được một thiết bị điện tử hoặc động cơ nào sánh với tất cả những gì một con ruồi có thể làm.

Nó chỉ là một trong nhiều sinh vật của Chúa.....và cho ta thấy rằng có ai đó đã tạo ra nó.

183. THẬT HẠNH PHÚC

Một cậu bé đến đứng bên một hòn đá lớn và nói: “Này bạn, công việc của bạn là gì?”

- Tôi nằm đây.
- Nhưng khi trời tối, bạn làm gì?
- Tôi chỉ nằm đây thôi.
- Thế khi trời tuyết lạnh và băng giá, bạn làm gì?
- Tôi cũng vẫn nằm đây.
- Bạn thật nghèo nàn.
- Tôi không nghèo. Tôi hạnh phúc là một hòn đá cũng như bạn là một cậu bé trai. Trong khi bạn nhảy nhót, tôi nằm đây thật hạnh phúc. Tôi không cảm thấy lạnh, cũng không sợ trời tối hay đêm về. Này bạn, tôi quả quyết với bạn: tôi là một hòn đá hạnh phúc và toại nguyện.

184. QUẢ CÂN LƯƠNG THIỆN

Một người rất ghét mèo, nhất là con mèo cưng của vợ anh. Anh mua về một miếng thịt chuẩn bị bữa tối và để trên bàn nhà bếp. Một lát sau họ không thấy miếng thịt đâu.

Anh la lên: “Đúng là con mèo khôn kiếp đó!”

- Vô lý. Nó không thể ăn hết 1,5kg thịt.

- Đem cân ra đây. Tôi sẽ cân nó và xác minh.

Con mèo bắt hạnh cân được đúng 1,5kg.

Chồng chỉ tay về đực thặng: “Đó là thịt”.

Vợ hạ giọng: “Nếu đó là thịt, thì mèo đâu?”

185. NGOẠI GIAO

Một thợ săn đang nhắm bắn một con gấu, nhưng gấu vẫy gọi anh và hỏi: “Tại sao anh bắn tôi?”

- Vì tôi muốn một chiếc áo lông.

- Được. Chúng ta hãy ngồi xuống và nói về chuyện đó trước. Điều đó có thể thương lượng được. Cũng như tôi, tôi đang tìm kiếm thức ăn.

Vì thế, họ ngồi xuống một lát và cả hai cùng hài lòng. Gấu được bữa no nê và thợ săn có áo lông.

186. HOẢNG SỢ

Một người hành hương gặp bệnh dịch đang vào Baghdad. Anh hỏi bệnh dịch: “Mi định làm gì ở đó?”

- Tôi sẽ giết 5000 người.

Người hành hương rung mình và thay đổi dự định. Tuy nhiên, ít lâu sau anh gặp một người từ trong thành phố bị nạn dịch đó và được biết không phải 5000 nhưng là 50.000 người chết.

Liền sau đó anh lại gặp bệnh dịch đang đi tới một thành phố khác. Ông buộc tội: “Anh nói láo. Anh nói sẽ chỉ giết 5000 người thôi mà”.

Bệnh dịch giải thích cách vui vẻ: “Tôi chỉ giết có 5000 người. Số còn lại chết vì hoảng sợ”.

187. TÊN NGƯỜI

Một sinh viên Cao đẳng sư phạm đến thực tập tại một trường nọ. Chỉ trong hai tuần, anh nhớ tên tất cả học sinh trong lớp. Anh gọi từng em như một người bạn thân.

Sau khi tốt nghiệp, anh lại được phân công về dạy tại trường đó. Lập tức, tất cả những học sinh thân yêu của anh tụ tập xung quanh. Anh chỉ và gọi đích danh từng em. Các em rất vui mừng.

Tất cả các em đều được gọi nhưng chỉ có một em mà anh không thể nhớ tên. Em xấu hổ bỏ chạy và khóc. Anh rất ngỡ ngàng.

Tên người thật quan trọng.

188. LỜI CẢM ƠN MUỘN MÀNG

Một góa phụ vất vả làm lụng trong nhà máy để nuôi bốn đứa con, giờ nằm hấp hối trên giường.

Đứng xung quanh bà bây giờ là con cái lớn khôn. Anh trai cả khóc và nói với bà: “Mẹ ạ, mẹ thật tốt và hết lòng yêu thương chúng con. Chúng con muốn cảm ơn mẹ. Chúng con thật hạnh diện về mẹ”.

Bà nhướng đôi mắt và hỏi: “Tại sao các con đợi cho đến bây giờ mới nói điều đó? Trước đây các con chẳng bao giờ nói như vậy”.

Rồi bà nhắm mắt từ biệt.

189. LO XÀ

Một thanh niên xem cụ già hàng xóm 80 tuổi đang trồng một cây đào nhỏ. Anh hỏi: “Cụ đâu mong sẽ ăn trái cây đào này phải không?”

Cụ chống xeng nói: “Không. Với tuổi tôi, tôi biết sẽ không được. Nhưng cả đời, tôi đã được thưởng thức những trái đào không phải từ cây do tay tôi trồng. Tôi sẽ không có được những trái đào nếu người khác không làm điều tôi đang làm. Tôi cố gắng trả lại cho những người đã trồng cây cho tôi”.

190. THÔNG MINH

Một giáo viên tâm lý trắc nghiệm về sự thông minh của nhóm học sinh 8 tuổi. Thầy lấy ra một bản đồ về địa lý thế giới, cắt làm nhiều mảnh nhỏ và đưa cho một cậu bé.

Cậu bé xem xét những mảnh giấy cách kỹ lưỡng, rồi nhanh chóng ráp lại bản đồ mà không một chút sai sót.

- Tuyệt vời! Làm thế nào em ráp nhanh và chính xác như vậy?

- Ô, có một hình người rất lớn ở mặt sau. Chỉ cần ráp các mảnh lại theo đúng hình người đó thì thế giới sẽ xuất hiện.

Đức Kitô chính là khuôn mẫu mà cả thế giới phải theo.

191. ĐÈN BÙ

Xe của tôi bị xì, tôi đưa đến nơi sửa xe đó. Khi người sửa chữa -người tôi chưa từng quen biết- vá xong, tôi hỏi: “ Bao nhiêu?” Anh xoa tay trả lời: “Không mất tiền”.

- Anh rất tốt, nhưng tại sao anh làm điều đó với người xa lạ?

- Ô, hôm qua khi thức dậy, tôi giống như hải ly đau răng, chửi rủa bất cứ ai đến gần. Sáng nay tôi cảm thấy khỏe. Vì thế, hôm nay tôi đèn bù cho hôm qua. Sự quý mến với khách hàng và những lời tốt đẹp khi phục vụ: đó là cách tôi đem lại kết quả cho những ngày buồn chán.

192. NGƯỜI PHỤC VỤ

Một ngày năm 11 tuổi, tôi trở về nhà khóc vì chỉ được giao một việc nhỏ của chương trình Thiếu nhi tại nhà thờ, trong khi các bạn khác được phân công vai chính. Thản nhiên, mẹ tôi lấy chiếc đồng hồ của bà và đặt vào tay tôi.

- Con có thấy gì không?

- Một hộp vàng, mặt và những cây kim.

Rồi bà mở phía sau hộp và nhắc lại câu hỏi. Tôi nhìn thấy những bánh xe nhỏ và những đinh vít. Bà nói: “Chiếc đồng hồ này sẽ vô dụng nếu thiếu đi mỗi phần, ngay cả những phần con không thể nhìn thấy”.

Bài học của bà làm tôi vui sướng hơn tất cả.

193. NIỀM TIN

Một nông dân trung bày tại hội chợ triển lãm nông nghiệp một trái bí ngô lớn đúng bằng thùng 10 lít. Anh nói: “Khi nó bằng ngón cái, tôi đưa vào thùng và để nó tăng trưởng. Khi nó vừa khít thùng, nó ngừng lớn”.

Những gì cái thùng đã làm cho trái bí, niềm tin có thể làm cho tâm hồn chúng ta. Ta phát triển cao lớn như những gì ta tin. Tin là có tạo dựng và tạo vật cũng có giới hạn. Chúng làm những gì thuộc về ta và giới hạn ta theo giới hạn của chúng.

194. HY SINH

Ngày kia, gà và heo đang đi dạo và thấy có bảng hiệu: “Thịt và trứng”.

Quay sang heo, gà hỏi: “Điều đó không làm bạn hãnh diện à? Thử nghĩ xem, bảng đó xuất hiện khắp nơi trên thế giới”.

Heo đồng ý: “Có, tôi hãnh diện. Nhưng bạn phải nhớ rằng trứng là kết quả công việc của bạn chỉ trong một ngày. Còn thịt là chính thân tôi”.

195. SỨC MẠNH

Trên con đường ngắn băng qua một nghĩa trang, một thanh niên trượt chân rơi xuống một huyệt mới đào sâu chừng hai mét. Sau một hồi vung vẩy để leo lên, anh đành chịu thua và quyết định chờ đến sáng khi một ai đó nghe tiếng kêu cứu của anh và giúp đỡ.

Một nông dân đi săn cũng đi con đường ngắn qua nghĩa trang, và anh cũng rơi xuống huyệt đó. Anh bắt đầu vung vẩy liều lĩnh để thoát ra, không biết rằng một người khác đang ở trong hố đất với anh.

Sau ít phút, anh thanh niên bước ra trong bóng tối, nhảy lên vai anh nông dân và thoát lên.

196. BIỂN CHỈ ĐƯỜNG

Một thiếu niên đi xem đấu bóng với cha sở, nói với cha rằng anh không thích vâng phục. Anh nói: "Thưa cha, con rất ghét ai bảo phải thế này, thế nọ. Không có tự do trong việc này".

Cha sở không nói một lời. Liên sau đó, họ gặp một biển chỉ đường chỉ hướng đi tới sân chơi. Cha sở làm như không thấy. Cậu bé la lên: "Chúng ta đi sai đường! Thưa cha, cha không thấy dấu đàng kia à!"

Cha sở bình tĩnh trả lời: "Cha thấy chứ, nhưng cha nghĩ đường này xem ra tốt hơn, và cha ghét bị chỉ bảo đi đường này đường kia bởi một biển chỉ đường cũ kỹ. Nó không cho cha tự do hành động".

Cậu bé nhận ra bài học, và họ vòng trở lại đi vào hướng sân chơi.

197. SOI GƯƠNG MỖI NGÀY

Người cha có hai con gái ở tuổi thanh xuân. Một cô rất đẹp và cô kia đáng vẻ bình thường. Ngày nọ, khi cả hai đang chuẩn bị tới trường, cô kém đẹp hơn nhìn vào gương, rồi phàn nàn với cha rằng gương này phản chiếu không trung thực vẻ đẹp của cô.

Thay vì giận dữ, ông bố khuyên các con: "Ba muốn cả hai con nhìn vào gương đó mỗi ngày. Các con có được vẻ đẹp tự nhiên, phải tự nhắc mình đừng bao giờ làm mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt bằng những hành động xấu. Và con là người không đẹp, con có thể che giấu sự thiếu vẻ đẹp đó bằng sự duyên dáng nơi những đức tính và cách cư xử đẹp của con."

198. TÔN GIÁO - NIỀM VUI, GÁNH NẶNG

Một nông dân đưa một bao muối ra chợ. Lừa của ông lợi qua sông và muối tan ra. Khi đến bờ bên kia, lừa chạy nhảy vòng quanh, vui sướng vì vật nó chở đã bớt nặng. Nhưng chủ nó rất bực mình.

Buổi chợ hôm sau, ông chất lên lưng lừa toàn vải bông. Con vật gằn như bị chìm vì trọng lượng của vật chở tăng lên khi nó lợi qua sông.

Nó cần nhằn, ông nói: "Điều đó dạy cho người biết lợi ích của gánh nặng".

199. TRỞ LỰC VÀ TRỢ LỰC

Hai thanh niên lớn lên trong gia đình với một người cha nghiện rượu. Vì còn trẻ, mỗi cậu sống theo ý riêng mình.

Nhiều năm sau, một cậu trở nên người nghiện rượu không thể cải thiện. Cậu kia là người chống uống rượu. Một tâm lý gia tìm hiểu hậu quả của việc nghiện rượu gây cho những đứa trẻ trong gia đình

Ông hỏi cậu thứ nhất: "Tại sao anh trở nên người nghiện rượu?" và cậu thứ hai: "Tại sao anh trở nên người chống rượu?"

Cả hai có cùng câu trả lời: "Ông có thể mong đợi điều gì khác khi ông có người cha như tôi?"

200. NHỊN ĂN

Hai thợ săn lên núi bắt chim. Họ cẩn thận đặt bẫy trước khi rời đi. Khi trở lại, lưới đầy chim. Họ thích thú vì được nhiều chim, nhưng không hài lòng lắm về những con chim bắt được, một anh nói: “Ai mà mua những con chim gầy nhom thế này”.

Anh bạn gật đầu: “Chỉ cần đầu tư một số lúa và trong ít ngày chúng ta sẽ được những con chim xinh đẹp và bụ bẫm”.

Hàng ngày, hai người cho chim ăn uống và chúng ăn ngấu nghiến. Chúng lớn dần mỗi ngày. Chỉ duy một con không chịu ăn. Khi những con khác béo mập, con chim ngoan cố này trở nên gầy nhom, nhưng vẫn vùng vẫy tìm lối thoát.

Đến ngày bầy chim được mang ra chợ bán, con chim không chịu ăn cố vùng vẫy, xoay sở lọt qua lưới và bay đi. Một mình nó được tự do.

201. THUYẾT PHỤC HƠN ÁP LỰC

Gió và mặt trời tranh luận với nhau, bên nào cũng cho là mình mạnh hơn. Thấy một người ở dưới thấp đang mặc chiếc áo khoác nặng. Gió nói: “Chúng ta thử xem ai có thể lột áo khoác của anh đó nhanh nhất”. Mặt trời đồng ý và để gió bắt đầu. Gió quy tụ tất cả sức mạnh của mình và ập đến với những luồng khí dữ dội khiến áo anh bay phất phới. Nhưng gió thổi càng mạnh, anh càng giữ chặt áo.

Đến lượt mình, mặt trời nhẹ nhàng chiếu ánh nắng trên anh. Mặt trời càng lên cao, anh càng thấy nóng bức. Chẳng bao lâu, anh cởi áo và cầm trên tay.

202. NÓI XẤU

Một tối nọ, cáo đi tìm mồi và đến vườn nho của một người giàu có với những chùm nho lớn mọng nước treo lủng lẳng.

Cáo tự nhủ: “Ta sẽ hái một ít cho bữa ăn nhẹ đêm nay”. Rồi cáo nhún chân nhảy mạnh để hái, nhưng không thành công. Cáo lại cố gắng, nhưng mỗi lần nhảy trở nên yếu và chậm hơn. Cáo nổi nóng và nước dãi chảy ra.

Cuối cùng, cáo nằm thờ mệ giữa những gốc nho. Nó nguyên rủa những chùm nho chín ngọt: “Các ngươi là những trái nho xấu. Ta chẳng thèm ăn dù các ngươi có rơi ngay vào miệng ta. Ai mà thèm những trái nho chua?”

Nhưng chỉ mình cáo thấy chua. Cáo nói gì đi nữa, chùm nho vẫn đẹp và ngọt.

203. ĐIỀU HUYỀN BÍ.

Một thanh niên đi du lịch tới một thành phố lớn. Đến một nhà thờ, cậu ngả mũ cung kính cúi chào. Thấy điều này, một hành khách vẽ trí thức bên cạnh cậu nhận định:

- Ô, tôi biết bạn có đạo. Bạn học gì ở đó?
- Tôi học những điều huyền nhiệm của tôn giáo.

- Huyền nhiệm? Bạn không biết rằng chúng ta chẳng bao giờ tin những gì chúng ta không hiểu? Ít ra đó là nguyên tắc của tôi.
- Vậy anh hãy nói cho tôi biết tại sao ngón tay anh cử động khi anh ngoáy nó?”
- Nó cử động vì sự sống trong tôi làm nó cử động.
- Nhưng tại sao nó cử động?
- Vì tôi muốn thế.
- Tại sao tai của anh không sụp lại khi anh muốn nó?

Lúc đó cuộc đối thoại chấm dứt.

204. THAM ĂN

Một con chó đánh cắp một miếng thịt và chạy thật nhanh về nhà. Đến một con mương với một tấm ván bắc ngang, chó nhìn xuống nước và thấy một điều kỳ lạ: ở dưới đó cũng có một con chó và một miếng thịt.

Chó tự nhủ: “Ồ, gì thế này: một con chó với một miếng thịt lớn hơn của mình! Ta sẽ lấy miếng thịt đó”.

Nên chó há miệng để tấp miếng thịt của chó kia và miếng thịt rơi tòm xuống đáy mương. Chó nhìn chăm chăm xuống nước và lúc này con chó dưới đó cũng mất luôn miếng thịt. Vì thế, cả hai đều mất bữa tối...chó và ảnh của nó trong nước.

205. TRÒ CHƠI HÒA BÌNH

Thấy những em sáu, bảy tuổi đang chơi, một người hỏi: “Các cháu đang chơi kịch gì thế?”

- Chiến tranh.

Ông nói với chúng: “Chơi kịch chiến tranh thật là dại! Chắc chắn các cháu phải biết chiến tranh khủng khiếp như thế nào rồi. Tại sao các cháu không chơi kịch hòa bình?”

Đám trẻ ngừng chơi, xúm lại và bàn bạc điều gì đó, rồi bối rối chẳng nói lời nào. Một em hỏi: “Ông ơi, làm thế nào chúng cháu chơi kịch hòa bình? Chúng cháu không biết chơi”.

206. TÂM NHÌN VỀ TỘI

Một vị ẩn tu muốn trình bày cho thánh giả biết nhiều người khi phạm tội, chỉ có cái nhìn thiên cận về hậu quả khủng khiếp của những vấp phạm hoặc chỉ nhìn thấy hình phạt trước mắt. Ông kể câu chuyện về hai tù nhân nói với nhau về những cảnh ngộ sắp tới. Anh thứ nhất nói:

- Bạn phải ở đây bao lâu, Tâm?
- Hai tuần.
- Ở đây kiểm soát gì?
- Không, mọi thứ đều tự do.
- Anh đã làm gì?
- Ô, tôi bắn vợ tôi.
- Anh giết vợ mà anh chỉ ở trong này 2 tuần?

- Thế thôi.....sau đó, tôi sẽ bị tử hình.

207. THÀNH KIẾN

Một linh mục mượn thợ máy sửa xe cho ngài. Khi anh tới, đầu tiên linh mục hỏi: “Anh thuộc giáo xứ nào?” Vì anh thuộc một giáo xứ hơn giáo xứ của ngài, nên ngài không mượn anh. Ngài cho rằng việc anh thành một thợ máy giỏi hay không còn tùy vào giáo xứ anh ở.

Thực ra, tôn giáo chẳng có ảnh hưởng gì đối với nghề nghiệp của bạn như người thợ máy, bác sĩ, giáo sư, nghệ sĩ, đầu bếp, tài xế hoặc thương gia.

208. THỜI GIAN

Các con thú gặp nhau và tất cả đều than phiền về việc nhân loại đánh cắp mọi thứ tốt của chúng. Heo nói: “Họ đánh cắp thịt tôi”.

Gà phàn nàn: “Họ đánh cắp trứng tôi”.

Cừu lên tiếng: “Họ đánh cắp lông tôi”.

Chúng tiếp tục và đến lượt Ốc nói: “Chỉ có tôi là kẻ có những điều họ không thể đánh cắp được: Thời gian”.

209. NHÚN NHƯỜNG

Nếu hai con dê gặp nhau nơi đoạn đường hẹp trên một dòng suối. Chúng làm gì? Chúng không thể quay lại và cũng không thể đi ngang qua nhau, vì không có một chỗ nhỏ để tránh. Theo bản năng, chúng biết nếu húc nhau, cả hai sẽ rơi xuống nước và chết đuối. Chúng sẽ làm gì?

Thiên nhiên đã dạy chúng: một con nằm xuống và con kia có thể vượt qua. Kết quả là cả hai tới đích nó cách an toàn.

Hãy thử làm như thế.

210. TAY HỮU CHÚA

Bà nội và cháu trai 5 tuổi buổi sáng đi dạo ở vùng thôn quê, sương giá nhuộm trên cành lá tạo cho chúng màu sáng lấp lánh thật quyến rũ.

Bà ngạc nhiên, nhìn lên sườn đồi trong màu vàng- đỏ tươi lấp lánh: “Hãy nghĩ xem, Thiên Chúa đã sơn tất cả cảnh đó”.

Cháu đồng ý: “Vâng, và Ngài đã thực hiện với cánh tay trái của Ngài”.

- Cháu muốn nói gì?

- Ô, Vào ngày Chủ nhật, chúng con được dạy rằng Chúa Giêsu đang ngồi bên tay hữu Thiên Chúa.

211. LẠM PHÁT

Anh nông dân nuôi được hai con gà, đem bán cho một người thành thị và mua được hai áo sơ mi. Người thành thị bây giờ có hai con gà và anh nông dân có hai chiếc áo.

Một nhà hoạch định kinh tế khuyên anh giảm bớt nguồn cung để có thể tăng giá. Vì vậy, anh nông dân chỉ nuôi một con gà và đem ra chợ bán. Anh bán được giá gấp đôi, nhưng khi mua áo, anh phải trả gấp đôi.

Người thành thị có một con gà và anh nông dân có một áo sơ mi. Điều này được gọi là đời sống lạm phát....

212. CHUYỆN CÂY TRE

Một nông dân trồng bụi tre nơi góc vườn. Thân tre mỗi ngày mỗi cao lớn, thẳng đuột. Ngày kia, người ấy đến nói với cây cao nhất: “Này bạn, ta cần bạn.” Cây tre nói: “Thưa ông, tôi sẵn sàng, ông cứ sử dụng tôi theo ý ông”

- Được, ta sẽ xẻ anh ra làm đôi.

Nghe thế, cây tre phản đối:

- Xẻ tôi? Sao vậy? Trong vườn có cây nào đẹp hơn tôi đâu? Xin ông đừng... Ông dùng tôi thế nào cũng được, nhưng xin đừng xẻ tôi ra...

- Nếu không xẻ anh ra thì anh chẳng được việc gì.

Một làn gió nhẹ thổi qua, cây tre cúi đầu thờ dài: “Thưa ông, nếu chỉ còn cách đó, thì xin ông cứ làm theo ý ông”.

Người nông dân nói tiếp: “Ta sẽ tước bỏ hết các cành của ngươi”

- Ông tước cành tôi? Như vậy còn gì là vẻ đẹp của tôi? Lạy Chúa, xin ông thương đừng làm thế...

- Nếu không tước cành, anh chẳng được việc gì.

Gió thổi mạnh hơn. Cây tre quằn quại trong gió và nắng. Rồi nó mạnh dạn thưa: “Thưa ông, xin ông chặt tôi đi”.

Ông chủ nói: “Bạn thân mến, thực thì ta buộc lòng phải làm bạn đau, phải tước cành, khoét đốt bạn; nếu không, ta không thể dùng bạn”.

Cây tre cúi rạp xuống đất nói: “Thưa ông, xin ông cứ việc chặt, dùng tôi theo ý ông”.

Người nông dân chặt tre, tước cành, xẻ đôi và lóc ruột làm thành cái máng chuyển nước từ dòng suối vào cánh đồng. Và sau đó, người nông dân có một vụ mùa bội thu.

213. LÒNG NGƯỜI

Một đầy tớ rất tín cẩn của vua muốn nghỉ việc sau nhiều năm phục vụ. Ông đến gặp vua và trình bày ý định của mình. Vua hứa ban cho ông bất cứ điều gì ông xin như món quà chia tay. Ông về nhà bàn với vợ.

Hôm sau, ông trở lại và xin có phép biến tất cả những gì ông đựng tới thành vàng. Vua nói với ông:

- Anh có chắc đó là điều anh muốn không? Tất nhiên tôi có thể cho anh, nhưng có thể nó sẽ không tốt

như anh nghĩ.

- Thưa không như vậy đâu, đó là điều cả tôi và vợ tôi muốn.

Ông được như ý. Ông thử ngay tất cả những thứ quanh ông. Ông chạm vào mũ ông và nó trở thành vàng. Ông chạm vào bàn, cũng xảy ra tương tự. Ông vui sướng chạy về nhà và nói với vợ cách ông có thể làm tiền bất cứ lúc nào và nhiều như ông muốn. Rồi ông bảo bà ra chợ mua tất cả những đồ ăn ngon và nấu một bữa thiết đãi vua và hoàng hậu.

Bị kích thích bởi mùi thơm của những miếng thịt nướng và những mùi thơm khác, ông ngồi xuống bên miếng thịt gà quay. Khi ông chộp lấy nó, miếng thịt liền thành vàng. Ông thử những thức ăn khác, nhưng tất cả đều trở thành vàng- như ông mong ước.

Ông chết đói...

214. CHÍNH PHỦ

Một đồ đệ của Khổng tử hỏi: “Thành phần cơ bản của một chính phủ tốt là gì?”

- Đủ lương thực, đủ vũ khí và lòng tin tưởng của dân.
- Nhưng giả sử ngài phải xoay sở một trong ba điều đó, ngài sẽ từ bỏ điều nào?
- Vũ khí.
- Rồi giả sử ngài bị buộc phải chọn một trong hai điều còn lại, ngài sẽ bỏ điều nào?
- Lương thực. Từ ngàn xưa, mọi chính phủ đều sụp đổ khi mất lòng tin nơi dân chúng.

215 TRẢ TIỀN CHO SỰ THINH LẶNG

Một du khách Mỹ mượn một tài xế Ý đưa bà đi khắp đất nước. Chiều ngày thứ nhất, tài xế bắt đầu chỉ cho bà một vài vật cổ kính và bà nói về khinh miệt: “Tôi mượn anh lái xe chứ không phải để dạy tôi”.

Tài xế nín lặng trong suốt những ngày còn lại của chuyến đi. Khi ông đưa hóa đơn thanh toán, có một khoản bà không hiểu.

Tài xế nói: “Đó là vì sự thinh lặng. Tôi không thích điều đó, nên khi tôi làm, phải trả tiền cho tôi”.

216. BẠN BỊU

Bác sĩ: “Anh nên có nhiều hoạt động giải trí và nghỉ ngơi”. Bệnh nhân

- Nhưng, thưa bác sĩ, tôi rất bận.
- Vô lý! Những con kiến là những sinh vật làm việc chăm chỉ, nhưng chúng luôn có thời gian đi dạo.

217. KHÔNG PHÙ HỢP

Sinh nhật thứ 6 của Tâm. Cậu nói với cha mẹ cậu thích một con chó hơn bất cứ thứ gì khác. Khi cậu đi học về, cha cậu dẫn cậu vào phòng khách.

Một con chó lớn đứng giữa phòng. Tâm đi vòng quanh con chó không lồ, quan sát kỹ nhưng không dám lại gần.

Mẹ cậu hỏi: “Có gì không, Tâm?”

- Không, nhưng xin nói cho con biết: nó dành cho con hay con dành cho nó?

218. CÁCH ỨNG XỬ

Một cô gái biện hộ cho việc mình đến những nơi giải trí khả nghi: “Tôi nghĩ một người công giáo có thể đi bất cứ đâu”.

Bạn cô đáp: “Tất nhiên, nhưng lời bạn làm tôi nhớ một chuyện: lần đó, tôi và một số người đến thăm một mỏ than. Một cô gái mặc bộ đồ trắng đẹp. Cô hỏi người hướng dẫn:

- Tôi có thể mặc đồ trắng xuống hầm mỏ không?

- Được, không có gì ngăn cản cô mặc áo trắng xuống đó, nhưng điều đáng ngại là khi trở lại, áo cô không còn trắng nữa.

219. DẠY CON

Người cha giảng giải cho đứa con trai về sự tội tệ của việc đi chơi khuya và sáng thức trễ:

- Con sẽ chẳng là gì nếu không cải hóa cuộc sống. Hãy xem những con chim thức sớm bắt côn trùng.

- Nhưng côn trùng đó thế nào, Ba? Có phải chúng ngu ngốc thức dậy quá sớm không?

- Này con, côn trùng đó suốt đêm không ngủ; chúng đang trên đường về nhà.

220. BẤT LƯƠNG

Một người bán bánh mì mua bơ của một nông dân hàng xóm. Ngày kia, anh nghi người bán bơ cân thiếu. Sau bảy ngày cân bơ, anh kết luận rằng những ống bơ anh nông dân mang tới ngày càng nhẹ đi. Người bán bánh tức giận, kiện anh nông dân ra toà. Người phân xử nói

- Tôi coi như anh đã gian lận.

- Thưa ông, không.

- Anh thường gói bơ để cân bán như thế nào?

- Khi người bán bánh mua bơ, tôi đóng bơ bằng trọng lượng ổ bánh. Nếu khối lượng bơ không đúng, anh ấy phải tự khiển trách mình.

221. DUY VẬT

Một rabbi già nói với một thanh niên theo thuyết duy vật về mối quan hệ giữa con người và TC. Ông dẫn anh đứng trước cửa sổ và hỏi:

- Anh nhìn thấy gì?

- Tôi thấy trẻ con đang chơi.

Rồi ông lấy tấm gương đặt trước mặt anh hỏi:

- Bây giờ thì anh thấy gì?

- Tôi chỉ thấy mình tôi.

- Chỉ một vật đặt giữa anh và người khác, thì anh chỉ còn thấy có mình. Anh không ngạc nhiên về điều đó sao?

222. CHIẾM HỮU CỦA CÁI

Đây là cuộc nói chuyện giữa một thanh niên đầy tham vọng và một cụ già rất từng trải:

- Tôi sẽ trau dồi nghiệp vụ
- Rồi sau đó?
- Tôi sẽ lao vào kinh doanh.
- Rồi sau đó?
- Tôi sẽ tích lũy lấy một sản nghiệp.
- Rồi sau đó?
- Khi về gia, tôi nghỉ hưu và sống bằng đồng tiền của mình.
- Rồi sau đó?
- Dĩ nhiên là một ngày nào đó, tôi sẽ chết.
- Rồi sau đó?
- ...!

223. ĂN NĂN

Satan phàn nàn với Chúa: “Ngài không công bằng. Nhiều tội nhân làm điều sai trái và Ngài lại đón nhận họ. Thật ra, có người trở lại sáu bảy lần và Ngài vẫn nhận. Tôi chỉ phạm một lỗi lớn mà Ngài kết án tôi đời đời.”Chúa nói: “Đã bao giờ người xin tha thứ hoặc ăn năn chưa?”.

224. VỎ QUÍT, MÓNG TAY

Tại hàng thịt, người bán đặt miếng thịt cuối cùng lên phản. Ông nói với người khách đang đợi:

- 3 đồng 95 xu.
- Miếng này bé quá! Lấy cho tôi miếng lớn hơn được không?

Chủ tiệm quay lưng, để miếng thịt vào tủ lạnh. Lát sau, ông lại lấy ra và nói:

- Đó, miếng này giá 4 đồng 80 xu.
- Được, vậy ông gói cả hai miếng cho tôi.

225. BIẾN THÙ THÀNH BẠN

Một hoàng đế Trung hoa muốn chiếm đất của kẻ thù và tiêu diệt họ. Nhưng ít lâu sau, thần dân thấy nhà vua đi lại, ăn uống với kẻ thù trước kia.

- Chẳng phải ngài đã từng nói là sẽ tiêu diệt hết kẻ thù?
- Đúng, ta đã tiêu diệt hết kẻ thù. và ta đã biến họ thành bạn bè của ta.

226. TRÁI TÁO

Đức Hồng y Roncalli (sau là Giáo hoàng Gioan 23) ngày kia dự tiếp tân bên cạnh một nữ công tước mặc chiếc váy cực kì ngắn. Ngài tỏ vẻ khó chịu bằng cách suốt bữa tiệc làm như không biết bà. Cuối bữa, ngài đưa cho bà một trái táo. Rất hân hạnh, bà nói:

- Tôi không biết phải cảm ơn Ngài thế nào. Nhờ đâu tôi được Ngài ưu ái như thế?

Ngài chăm chăm nhìn bà rồi nói:

- Sau khi Eva ăn quả táo, bà ta mới nhận ra là mình thiếu quần áo.

227. TRÚNG SỐ

Một ông già trúng số độc đắc 100 triệu. Ông bị bệnh tim, gia đình lo sợ tin vui sẽ giết ông mất. Vì thế, họ đến gặp một mục sư, xin ngài đến thăm dò và hỏi xem ông già sẽ làm gì nếu có 100 triệu. Ông nói: “Tôi sẽ cho ngài và cho nhà thờ một nửa.”

Mục sư té xỉu.

228. LÒNG NGƯỜI

Một thanh niên rất nghèo và Chúa đã cho anh 10 trái táo: 3 trái để ăn, 3 trái để làm nhà hầu có nơi ở che mưa nắng, 3 trái để buôn bán kiếm cơm ăn áo mặc, và trái cuối cùng để anh có thể mua thứ gì đó dâng lại cho Chúa cảm ơn Ngài.

Anh thanh niên ăn hết 3 trái đầu. Anh đã kinh doanh 3 trái kế để làm nhà, 3 trái tiếp theo để có cửa cái. Rồi anh nhìn trái thứ mười, nó dường như to và ngon hơn những trái kia. Anh biết rằng Chúa cho anh trái thứ mười hầu anh có thể dâng lại cho Ngài để tỏ lòng biết ơn. Nhưng anh lấy lí do là Chúa đã có tất cả, và đây là trái đặc biệt, nên.... anh đã ăn trái thứ mười. Và anh đã trả lại cho Chúa cái hạt.

229. TIN

Một doanh nhân giàu có ở một Tiểu bang nam Hoa Kỳ có sáng kiến ngộ nghĩnh để thử lòng người: ông cho in rất nhiều bích chương và dán khắp nơi trong thành phố nơi ông đang ở. Đại khái nội dung những tấm bích chương loan báo: bất cứ ai mắc nợ, nếu đến văn phòng của ông ngày đó, tháng đó từ 9g-12g đều được ông giúp đỡ để trả nợ. Dĩ nhiên mọi người đều bàn tán về lời mời gọi này, nhưng đa số đã xem đây là một trò đùa. Đúng ngày hẹn, doanh nhân đến ngồi trong văn phòng của mình. Hai giờ đồng hồ trôi qua mà không thấy người nào đến. Mãi tới 11g mới có một người đàn ông rụt rè đến...

Doanh nhân ký cho ông một ngân phiếu để trả hết nợ. Gần 12g một vài người nữa cũng đến... và dĩ nhiên họ cũng được giúp đỡ tận tình. Còn tất cả những người khác khi hiểu được lời mời gọi của doanh nhân thì đã quá muộn. Khi người ta không tin ở lòng tốt của con người, thì làm sao có thể tin tưởng ở lòng tốt của Thiên Chúa?

230. CỨU KHỎI CHẾT

Một cụ già còng lưng vì tuổi tác và vất vả đang gom củi trong rừng. Ông nghĩ về phận mình và cảm thấy chán chường. Ông ném bó củi xuống và than vãn: “Cuộc sống cơ cực quá, không thể chịu nổi nữa! Ước gì thần chết rước tôi đi!”

Vừa nói xong, thần chết xuất hiện với bộ xương trong chiếc áo đen đứng trước mặt ông và nói: “Ta nghe người gọi, Ta có thể giúp người điều chi?”. Ông già kinh sợ, nói: “Ngài có thể giúp tôi đặt bó củi này lên vai không?”

231. TÊN TRỘM

Một mục sư nói chuyện với một tín đồ lười biếng:

- Anh có thường đến nhà thờ không?
- Không. Người trộm lành hấp hối trên thập giá đâu cần đến nhà thờ thế mà vẫn lên thiên đàng.
- Có khi nào anh nói về Chúa cho bạn bè nghe không?
- Không. Người trộm hấp hối ấy đâu có nói về Chúa cho ai nghe.
- Anh có đi truyền giáo không?
- Không. Người trộm hấp hối ấy đâu có truyền giáo cho ai.
- Anh tưởng mình giống người trộm ấy ư? Không đâu. Có một khác biệt cơ bản: anh ta là một tên trộm đang hấp hối, còn anh là một tên trộm còn sống nhăn. (Ottobein Teacher)

232. TÌM LẠI HẠNH PHÚC

Tại văn phòng của một Cố vấn Tâm lý, một thiếu phụ vừa trẻ vừa giàu giải bày tâm sự: “Bất cứ thứ gì tôi muốn thì chồng tôi đều cho cả. Tôi có đủ mọi” sự” nhưng trong lòng trống vắng vô cùng. Xin bà hãy cho tôi một lời khuyên”. Nhà Cố vấn tâm lý không trả lời, nhưng bảo cô thư ký của bà kể chuyện đời cô. Cô này kể: chồng tôi đã chết, cách nay 3 tháng con tôi cũng chết vì xe đụng. Tôi cảm thấy mất tất cả, tôi không ngủ được, tôi không muốn ăn uống, tôi không bao giờ cười. Một hôm tôi đi làm về hơi khuya. Có một chú mèo con cứ đi theo sau tôi. Trời lạnh. Tôi cũng tội nghiệp nó, nên tôi mở cửa cho nó vào nhà. Tôi pha cho nó một ly sữa. Nó kêu meo meo và cọ mình vào chân tôi. Lần đầu tiên tôi cười. Rồi tôi nghĩ: nếu việc giúp cho một chú mèo con có thể làm tôi cười, thì việc giúp cho người nào đó chắc có thể làm tôi hạnh phúc. Thế là hôm sau tôi nướng vài ổ bánh đem cho bà cụ hàng xóm đang bệnh. Mỗi ngày tôi cố làm vài việc gì đó cho những người tôi gặp được vui vẻ. Và quả thực tôi đã thấy hạnh phúc. Tôi nghiệm ra được điều này là ta sẽ không hạnh phúc khi ta chỉ chờ người khác đem lại hạnh phúc cho mình; ngược lại ta sẽ hạnh phúc thật khi ta làm cho người khác hạnh phúc”. Nghe đến đó, người thiếu phụ trẻ bật khóc. Cô đã có bất cứ thứ gì đồng tiền có thể mua được nhưng cô đã đánh mất những thứ mà đồng tiền không mua nổi. Và cô quyết định noi gương cô thư ký nọ. (Charlene Johnson).

233. CHỈ THẤY BỀ NGOÀI

Nhiều người chỉ thấy và tin vào những thực tại bề ngoài của sự vật, cũng giống như những người chỉ thấy vỏ trái dừa mà chẳng bao giờ thưởng thức được nước và cùi dừa. Với họ, chiếc bắp cải chỉ là một cái lá; nhưng ta biết có thể ăn được. Với họ, viết chỉ là đánh dấu trên giấy; nhưng ta biết những dấu

này nói lên điều gì đó. Người trần gian giống như những người ở vùng rừng núi xa xôi, họ nhìn vào một ống dẫn và không hề nghĩ rằng nước đang chảy trong đó. Họ chỉ thấy bề ngoài, không thấy được bên trong.

Người ta nhìn một con người và chẳng nghĩ về tâm hồn bên trong.

234. KINH NGHIỆM

Mark Twain có lần đã nói: “Nếu con trai bạn muốn bắt một con mèo về nhà bằng cách xách đuôi nó, hãy để cậu ta làm. Kinh nghiệm sẽ dạy cho cậu gấp nghìn lần những lời chỉ dẫn”.

Chúng ta học hỏi từ những kinh nghiệm đau thương, nhưng cũng từ những kinh nghiệm tốt.

Từ”mưa” sẽ nói cho bạn điều gì nếu như bạn chưa bao giờ đi trong mưa hoặc tiếp xúc với nó? hay”tuyết”,”bão”,”lửa”...nếu như chưa bao giờ bạn nóng vì lửa, lạnh vì tuyết hoặc bị bão táp vùi dập? “Tình yêu” cũng chẳng là gì nếu như bạn chưa bao giờ kinh nghiệm về nó.

235. TÌM THẤY CHÍNH MÌNH

Nếu được chọn lựa, bạn sẽ chọn là ai? Một thương gia? Một ngôi sao điện ảnh? Một thủ tướng? Một phóng viên đề nghị George Bernard Shaw chơi trò chọn lựa trước khi chết. Phóng viên hỏi: “Ông Shaw, Ông đã gặp nhiều danh nhân trên thế giới. Ông biết hoàng gia, biết những tác giả nổi tiếng, những nghệ sĩ, những giáo sư. Nếu được sống và là bất cứ người nào ông biết hoặc trong lịch sử, ông muốn là ai?”

- Tôi sẽ chọn là George Bernard Shaw, nhưng chẳng được nữa đâu.

236. GIÁC NGỘ

Một ông vua nọ có thói quen mỗi ngày nghe một đoạn trong kinh Bagayad Gita. Người phụ trách việc đọc kinh này là một nhà sư đạo đức, thông thái. Cứ mỗi lần đọc xong một đoạn kinh, ông lại dùng đến kiến thức uyên bác của mình để giải thích cho vua nghe. Và ngày nào ông cũng đặt câu hỏi”Bệ hạ có hiểu những gì thần vừa dẫn giải không?”. Nhưng lần nào nhà vua cũng chỉ trả lời”Khanh nên hỏi điều đó với khanh trước đã”... Ngày nọ, giữa lúc đọc kinh, ông bỗng được giác ngộ và nhận ra tất cả mọi sự đều là hão huyền. Thế là nhà sư quyết từ bỏ mọi sự và lên đường bắt đầu cuộc sống của một người hành khất. Trước khi ra đi, ông nói với nhà vua”Tâu bệ hạ, thế là cuối cùng hạ thần đã hiểu được”... Giác ngộ đích thực, hiểu biết chân lý chính là thực thi chân lý”.

237. BẢO THỦ VÀ CẤP TIẾN

Đề bước đi, bạn phải đặt một chân lên đất và một chân trên không. Nếu đặt cả hai chân trên đất (quá bảo thủ), bạn không thể đi được.

Nếu đưa cả hai chân lên không (quá cấp tiến), bạn sẽ ngã thảm hại.

238. TIẾT KIỆM THỜI GIAN

Trên một tờ báo Anh, có đăng lời này: “Lời khuyên nhỏ cho một thương gia lớn để tiết kiệm thời gian, là đội mũ ngay khi có tiếng gõ cửa. Nếu là người bạn muốn gặp, bạn nói mình vừa mới trở về. Nếu không, bạn nói mình sắp phải đi”.

239. NGƯỜI KHÔNG SỐNG THỰC

Người kia rất tham việc, không dám lãng phí một phút nào.

Trên đường ra phố, ông dự định xem sẽ mua sắm ở cửa hiệu nào. Trong cửa hiệu, ông dự định nơi ông sẽ đi dạo. Trong lúc đi dạo, ông dự định nơi ông sẽ đến ăn. Trong khi ăn món chính, ông dự định sẽ ăn món tráng miệng gì. Trong khi tráng miệng, ông nhìn bảng danh mục để chọn xe buýt về nhà.

Ông chẳng bao giờ chú ý đến những gì ông đang làm. Ông luôn chuẩn bị cho những sự việc kế tiếp. Một ngày kia ông phải đối đầu với điều mà ông không chuẩn bị là cái chết. Khi sắp chết, ông kinh ngạc về cuộc đời trống rỗng và vô nghĩa của mình. Ông chẳng bao giờ sống với hiện tại.

240. HIỂU BIẾT

Đang đi dạo, tôi ngạc nhiên nhìn thấy một người ngồi trên ghế cuốc vườn. Tôi nghĩ: “Quá lười biếng!”. Nhưng đột nhiên tôi thấy đôi nạng dựa ở ghế của anh. Anh làm việc dù bị tật nguyền.

Bài học tôi học được về sự phán đoán nông nổi vẫn khắc ghi trong tôi cho đến hôm nay: thánh giá của người khác đôi khi là do cái nhìn hạn hẹp của ta.

241. VƯỜN LÊN

Một giáo sĩ trẻ được phân công giảng giải trong tù. Ngài cố gắng tìm những lời lẽ hoặc biện pháp mong hoán cải những kẻ cứng đầu.

Bước vào phòng, ngài rùng mình nhìn thấy những bộ mặt buồn bã. Ngài cầu xin sự sáng suốt như khi ngài bước lên bục giảng. Ngài vấp chân và té nhào xuống khiến mọi người phải bật cười.

Linh mục cảm thấy đau và xấu hổ. Ngài nảy ra một ý nghĩ rồi nhảy mạnh lên hai bậc, cười với mọi người và nói: “Này các bạn, đó cũng là lý do tại sao hôm nay tôi đến đây: Tôi muốn cho các bạn thấy rằng một người có thể vươn lên sau những thất bại đáng xấu hổ”.

242. TỐI VÀ SÁNG

Một đêm kia, trên một đường phố vắng vẻ, Bóng Tối ngồi co ro, buồn bã. Từ một xó nọ loé lên một Tia Sáng, rất nhỏ và rất yếu, nhưng là một tia sáng, phát ra từ một cây nến nhỏ mà ai đó đã cắm ở đấy.

Một người khách đi qua nhìn thấy cây nến nhỏ và nói:

- Sao mi lại chiếu sáng trong cái xó kẹt này? Thiếu gì chỗ khác, mi đèn đó mà chiếu sáng thì sẽ hữu ích hơn nhiều.

- Tại sao hả, cây nến trả lời. Tôi chiếu sáng bởi vì tôi là cây nến. Tôi có chiếu sáng thì tôi mới là cây

nền. Và lại tôi chiếu sáng đâu phải chỉ để cho người ta thấy mà còn để cho tôi vui, vui vì được làm Tia sáng, vui vì được chiếu sáng.

Bóng Tối nghe thế rất bực bội. Nó nhào tới phủ lên Tia sáng mong làm cho Tia sáng bị tắt. Nhưng chẳng những Tia sáng không tắt, trái lại Bóng Tối còn bị rách nát ra. (Willi Hoffsuemmer).

243. KHẢ NĂNG NGHE

Một người da đỏ cùng đi với một người da trắng trên đường. Người da đỏ bỗng vỗ vai người da trắng, hỏi

- Anh có nghe gì không?

Người da trắng hết sức lóng tai nghe, rồi đáp

- Tôi chẳng nghe gì cả.

- Có mà, tôi nghe tiếng một con dế gáy.

- Làm gì mà có con dế nào giữa đường phố nhộn nhịp như thế này? Mà cho dù có đi nữa thì làm sao anh nghe được tiếng nó giữa bao tiếng ồn ào của xe cộ và người qua kẻ lại?

Người da đỏ không thèm trả lời. Anh đi đến một bức tường bên vệ đường. Bức tường đã cũ. Nhiều dây leo chằng chịt trên đó. Anh vạch đám dây leo sang một bên. Một lỗ trống hiện ra, trong đó rõ ràng có một con dế đang gáy.

Người da trắng thán phục:

- Dân da đỏ các anh có lỗ tai thính hơn dân da trắng chúng tôi nhiều.

- Không phải thế đâu. Để tôi thử cái này cho anh xem.

Người da đỏ lấy trong túi ra một đồng tiền kẽm, thả xuống mặt đường. Tiếng đồng tiền lăn len ken khiến mọi người đi đường ngoái đầu nhìn lại. Liền đó người da đỏ giải thích:

- Tiếng của đồng tiền kẽm nhỏ hơn tiếng dế kêu rất nhiều. Thế mà mọi người da trắng đều nghe được.

Còn tiếng con dế lớn hơn nhưng chỉ có tôi nghe được. Không phải ai thính tai hơn ai cả. Sự thực chính là chúng ta chỉ nghe được tiếng của những thứ chúng ta thường quan tâm để ý (Willi Hoffsemmer).

244. TIỀN

Người công nhân đồ mồ hôi để có được nó

Kẻ hoang phí thì đốt nó

Chủ ngân hàng đem nó cho vay

Đàn bà xài nó

Kẻ lưu manh làm giả nó

Nhân viên thuế vụ lấy nó

Người hấp hối lià bỏ nó

Kẻ thừa kế tiếp thu nó

Người tiết kiệm để dành nó

Người keo kiệt thèm khát nó

Kẻ ăn trộm chộp lấy nó
Người giàu gia tăng nó
Người cò bạc bị mất nó
Phần tôi thì dùng nó (Quote)

245. XIN KHÔNG ĐÚNG

Một thương gia gặp khó khăn trong việc kinh doanh. Ông là người sùng đạo, nhưng rất hẹp hòi với việc dâng cúng vào nhà thờ Ông đến nhà thờ và xin Chúa cho trúng số. Ông mong chờ nhưng chẳng thấy gì. Ông lại đến nhà thờ với vẻ hơi buồn. Một lần nữa ông nài xin, nhưng cũng chẳng được gì. Hôm sau, ông tức giận và hét lên với Chúa: “Tại sao Ngài không cho con một cơ hội?”

Đột nhiên một luồng gió nhẹ thoảng qua và một giọng uy nghiêm: “Cho con một cơ hội hả? Sao con không cho Ta một cơ hội? Ít là bằng số tiền mua một tấm vé”.

246. THỜI GIAN

Hai người thiệt mạng vì một người tức giận người kia và anh đã dùng quả lắc đồng hồ làm vũ khí để sát hại người bạn. Rồi anh uống thuốc độc và cả hai cùng chết.

Một triết gia bình luận về bi kịch này như sau: “Thật xấu hổ vì không biết sử dụng quả lắc đó. Với thời gian, nó sẽ giết cả hai cách êm ả và tử tế”.

247. NHẬN VÀ CHO

Một bàn tay nắm chặt không thể nhận được gì. Lời khôn ngoan này áp dụng cách sâu sắc cho những việc công ích của con người. Người không chia sẻ chính mình với hàng xóm chỉ nhận được rất ít thân hữu. Sự khép chặt đó cũng giam hãm những đứa trẻ, làm tiêu tan những mục đích cuối cùng của chúng.

Không phải ngẫu nhiên mà biểu tượng cực quyền của nhiều quốc gia là không thể bắt tay: bàn tay nắm chặt.

Đề là một người gieo hạt, người gieo phải mở bàn tay của mình. Anh phải làm điều đó cách rõ ràng trước khi có thể thu hoạch, và tiến trình không dừng ở đó. Để có được hiểu biết hoặc khôn ngoan, anh phải mở trí ra. Nếu anh muốn đón nhận tình yêu, anh phải trao hiến nó- và để làm điều này, anh cần phải mở con tim ra.

Nhìn xung quanh, bạn sẽ thấy sự thật này chiếu dãi khắp nơi. Một bàn tay nắm chặt không thể đón nhận, vì không thứ gì có thể nhận vào được. Và nhất là nó chẳng có gì để cho.

248. NGHE

Một chuyên viên trình bày một số tiện ích về nhà ở cho dân. Đến giờ thuyết trình, đám đông dân làng vẫn tụ tập bên ngoài hội trường, chỉ một ít người đã liềm vào trước. Giảng viên bước tới cửa và mời họ vào. Ông nói với họ rằng cuộc nói chuyện hoàn toàn miễn phí. Có nhiều tiếng lầm bầm và xì xào,

giảng viên không hiểu chuyện gì, chỉ thấy họ vào cách miễn cưỡng. Cuối cùng, ông gọi một anh bạn trông sáng sủa và hỏi xem có chuyện gì.

- Trước khi vào, những người của tôi muốn biết ông trả cho họ bao nhiêu?
- Cái gì! Tôi phải trả tiền để họ nghe tôi thuyết trình à?
- Tất nhiên! Mọi người có thể nói, nói, nói, nhưng nghe lâu rất khó. Bây giờ ông trả bao nhiêu?

249. ĐÁNH GIÁ ĐIỀU TÂM THƯỜNG

Bị một nhát búa giáng lâm, ngón tay cái của một thanh niên mất khả năng làm việc. Một người bạn khi nghe biết, nói: “Thật quá tệ!”

Nhưng anh là người triết lý. Anh trả lời: “Không. Nó là một trong những điều tốt nhất xảy đến cho tôi. Nó đã dạy tôi đánh giá ngón cái. Trước đây tôi chưa bao giờ biết giá trị của nó. Tôi đã khám phá ra con số thực ngày đầu tiên sau khi ngón cái bị đau, rằng có 257 thứ tôi đã dùng ngón cái mỗi ngày trong đời mà không cần một chút suy nghĩ. Tôi chưa bao giờ nhận ra rằng hầu như nó không thể thiếu đối với tôi”.

250. CON NGỔNG

Một ông già nghèo ngồi bên cửa sổ lo lắng cho tương lai. Một người lạ mặt ôm một con ngỗng đến tặng ông già và nói: “Ông hãy chăm sóc con ngỗng này chu đáo thì nó sẽ giúp ích cho ông”. Rồi người đó đi mất. Ông già nghèo đem con ngỗng vào nhà, cho nó ăn, cho nó uống, ban đêm cho nó ngủ trong một cái lồng sạch sẽ. Sáng hôm sau khi nhìn vào chiếc lồng ông vui mừng thấy một quả trứng ngỗng bằng vàng. Ông mang quả trứng ra tiệm bán được một số tiền lớn, mua được đủ mọi thứ cần thiết cho cuộc sống. Hôm sau ông được thêm một trứng ngỗng vàng nữa. Hôm sau nữa cũng vậy. Cứ thế mỗi ngày ông nhặt được một quả trứng vàng. Từ đó ông không còn nghèo nữa, ông sống rất thoải mái.

Nhưng dần dần ông trở thành tham lam. Ông không chịu mỗi ngày chỉ có một trứng, ông không thể chờ cho tới hết tuần mới có được 7 trứng. Ông muốn có ngay một lúc tất cả những trứng vàng của con ngỗng. Thế là ông mổ bụng con ngỗng ra. Nhưng ông chẳng thấy quả trứng nào trong đó cả. Ông vội may bụng ngỗng lại mong nó đừng chết. Nhưng vô ích. Khi đó người lạ mặt kia trở lại, và nói: “Trước đây tôi đã chẳng bảo với ông rằng nếu ông chăm sóc con ngỗng tử tế thì nó sẽ giúp ích cho ông sao? Bây giờ cả ông lẫn tôi đều đã mất tất cả” (Aesop).

251. COI TRỌNG MÌNH

Một máy bay nhỏ chở hành khách đang bay với vận tốc vừa phải. Hành khách gồm một giáo sĩ, một hướng đạo sinh và giám đốc một công ty sản xuất máy điện toán. Đột nhiên, động cơ ngừng hoạt động. Kêu cứu cách điên cuồng, có ba chiếc dù được đưa ra. Một luồng gió mạnh ập vào, cửa mở tung. Khi máy bay nghiêng và rơi trong không trung. Điều khủng khiếp là không có đủ dù. Một cái quá ít.

Phi công khóc: “Tôi phải có một dù. Tôi có vợ và 3 con”. Vì thế anh chộp một chiếc dù, mặc vào và nhảy nhanh vào chỗ trống”. Gió vẫn rít lên và ba người nhìn nhau.

Kỹ sư điện toán kêu lên: “Ồ, chắc tôi phải có dù. Tôi là người thông minh nhất thế giới”. Và ông luôn nhanh tay vào dây vai rồi nhảy ra.

Vị giáo sĩ thờ dài buồn bã và nói: “Này con, con hãy lấy chiếc dù cuối cùng. Tôi đã già và sẵn sàng gặp Đấng tạo hóa của tôi; con là một thanh niên tốt với tất cả cuộc sống đang chờ con phía trước”.

Hướng đạo sinh mỉm cười nói: “Cứ bình tâm, thầy đáng kính. Còn đủ cho mỗi chúng ta một dù. ‘Người thông minh nhất thế giới’ mới nhảy ra mang ba lô của con”.

252. GIÁ TRỊ Ở TRONG VÀ Ở CẠNH BẠN

Một nông dân Nam phi đã cố gắng nhiều năm mà vẫn không đủ sống nơi vùng đất sỏi đá khô cằn tại nông trang của ông. Ông nghe rằng nhiều người đang tìm kim cương trên khắp đất nước, nên ông bán nông trang và bắt đầu tìm kiếm kim cương.

Sau một năm tìm kiếm không kết quả, ông chết. Một ngày kia, người mua nông trang của ông để ý những hòn đá khác thường ở góc ruộng. Vì hiếu kỳ, ông đem chúng về, rửa sạch và đánh bóng. Nông trang đó cho thấy mỏ kim cương đầu tiên.

253. TÌM KHÔNG ĐÚNG CHỖ

Một người thấy anh bạn hàng xóm chống tay và quỳ gối tìm kiếm.

- Anh tìm gì vậy?
- Chìa khóa của tôi, tôi đã đánh mất nó.

Rồi cả hai cùng quan sát và tìm kiếm mãi. Cuối cùng, người bạn hỏi:

- Anh có thể định được nơi anh đánh rơi nó không?
- Ồ, được. Ở trong nhà.
- Trời! Thế sao anh lại tìm ở ngoài này?
- Vì ở đây sáng hơn.

254. LÒNG TIN MẠNH MẼ

Một tướng quân quyết định tấn công cho dù binh lính của ông chỉ bằng một phần mười quân địch. Ông quả quyết rằng sẽ thắng, nhưng lính của ông rất nghi ngờ.

Vì thế, trên đường đi tới trận chiến, ông dừng lại ở một nhà thờ và vào cầu nguyện. Khi ông trở ra, ông nói: “Tôi sẽ tung một đồng tiền lên. Nếu nó ngửa, chúng ta sẽ thắng. Nếu nó sấp, chúng ta sẽ thua. Vận mệnh bây giờ sẽ được tiết lộ nơi nó”.

Ông tung đồng tiền lên. Nó ngửa. Những người lính rất hăm hở vào trận đấu và tin rằng họ sẽ thắng cách dễ dàng.

Hôm sau, một sĩ quan có niềm tin mạnh mẽ nói với tướng quân: “Kết quả cho ta thấy rằng không ai có thể thay đổi cánh tay vận mệnh”.

Tướng quân trả lời: “Rất đúng”, và cho anh hay rằng đồng tiền có hai mặt ngửa.

255. KHÔN NGOAN

Chúa quá mệt vì những lời cầu nguyện của một người kia, đến nỗi Ngài hiện ra với anh và nói: “Ta quyết định ban cho con bất kỳ 3 điều gì con xin. Sau đó, Ta sẽ không cho con điều gì nữa”.

Anh vui sướng và lập tức đưa ra lời cầu xin thứ nhất. Anh xin cho vợ chết để anh có thể cưới một phụ nữ tốt hơn.

Điều anh xin đã được ban cho.

Nhưng khi bạn bè và bà con tụ tập để lo chôn cất vợ anh và nhắc lại những phẩm chất tốt của chị, anh nhận ra rằng anh đã vội vã. Bây giờ anh biết mình thật mù quáng đối với tất cả những đức tính của vợ. Anh có thể tìm được một người phụ nữ khác tốt như vậy không?

Vì thế anh xin Chúa cho vợ anh sống lại. Anh được như ý.

Anh chỉ còn một lời xin nữa. Anh nhất định lần này không để bị lừa dối, vì anh sẽ không có cơ hội để sửa đổi. Anh tham khảo nhiều lần. Một vài người bạn khuyên anh xin được bất tử. Nhưng những người khác nói sự bất tử mang lại cho anh điều gì nếu anh không có sức khỏe tốt? Và sức khỏe làm được gì nếu anh không có tiền? Và tiền để làm gì nếu anh không có bạn?

Nhiều năm trôi qua nhưng tâm trí anh không thể xác định được điều xin: sự sống hoặc sức khỏe, của cải hoặc quyền lực hay tình yêu. Cuối cùng anh nói với Chúa: “Xin khuyên con về điều cầu xin”. Chúa mỉm cười khi thấy tình trạng khó khăn của anh và nói: “Xin cho được khôn ngoan là điều không có gì cuộc sống mang lại cho con”.

256. HOÁN CẢI

Một nhà đại thần bí Ấn độ nói về chính mình: “Tôi là một nhà cách mạng khi còn trẻ, và tất cả những gì tôi cầu nguyện với Chúa là: “Lạy Chúa, xin cho con quyền lực để cải tạo thế giới”

Khi đến tuổi trung niên, tôi nhận ra rằng nửa cuộc đời qua đi mà không một tâm hồn nào được thay đổi. Tôi đổi lại lời cầu: “Lạy Chúa, xin cho con thiện chí để hoán cải tất cả những người tiếp xúc với con.

Bây giờ tôi đã già và gần kết thúc cuộc đời. tôi cảm thấy mình ngu dại biết bao. Lời cầu nguyện của tôi bây giờ là: “Lạy Chúa, xin cho con thiện chí để hoán cải chính con”. Nếu tôi xin điều này ngay từ đầu, tôi đã không lãng phí cuộc đời”.

257. KHÔNG THẤY ĐIỀU HIỂN NHIÊN

Một công nhân Balan mỗi ngày ra khỏi nhà máy với một xe cút kít chở đầy rơm. Mỗi lần, những người canh gác lục soát rơm cách kỹ lưỡng để xem có giấu gì trong đó.

Ngày kia, một người bạn của anh lên đến hỏi cách bí mật: “Anh lấy gì của nhà máy?”

- Xe cút kít.

258. QUAN ĐIỂM

Hai con ruồi đang bò trên trần của một căn hộ. Một con nhận định: “Bạn thấy không, con người thật ngớ ngẩn”.

- Con người ngớ ngẩn? Làm thế nào anh nhận ra điều đó?
- Thử nhìn xem, họ dùng tiền quý giá để xây dựng trần nhà cao đẹp trong khi họ đi lại trên sàn.

259. CÂY NẾN

Nến tượng trưng cho đời sống tôn giáo.

Sáp tượng trưng cho cơ thể. Nó được thu thập bởi những con ong thợ cần cù trình khiết, chứ không phải ong chúa hay những ong đực biếng nhác. Chúng gom góp từ những bông hoa, những vẻ đẹp của tự nhiên.

Ngọn lửa tượng trưng cho cuộc sống của cơ thể, tâm hồn trong cơ thể, hoặc sinh lực trong tâm hồn. Ngọn lửa sẽ thiêu hủy nến, biến nó thành cây nến. Nến thấp sáng để phục vụ Chúa, ngọn lửa luôn cháy hướng lên. Nó làm việc cách âm thầm, chẳng bao giờ dịch chuyển.... cho ánh sáng và làm ấm cúng tất cả những gì xung quanh nó.

Ánh sáng của ngọn lửa chẳng bao giờ tắt, ngay cả khi chính ngọn lửa đó tắt....nó đi mãi vào không gian... những tia sáng chẳng bao giờ ngừng.... những việc làm của chúng ta cũng phải như vậy.

260. SÁNG TẠO

Nếu bạn hỏi một người: “Phân nửa của 8 là mấy?” người ấy trả lời: “0”. Phản ứng đầu tiên của bạn là: “Vô lý!”

Nhưng bạn nghĩ xem. Hình dạng của số 8 được cấu thành bởi hai con số 0 nhỏ- số này chồng khít lên số kia.

Bạn hãy nghĩ xa hơn chút nữa. Nếu cắt dọc số 8, bạn sẽ được hai số 3 đứng đối diện nhau. Từ cái nhìn đó, phân nửa của 8 sẽ là 3!

Với cái nhìn mới và nhận ra được những khác biệt, chúng ta có thể có những khám phá mới, có thể thay thế những nhận thức cũ bằng những nhận thức mới. Ta có thể liên kết những ý tưởng cũ vào những cách thức mới và mang chúng vào những điều trước đây không có.

261. HẠT GIỐNG

Bà và cháu gái đang phân loại hạt giống chuẩn bị cho vụ mùa tới. Cô bé nhận xét khi kiểm tra những hạt trong tay: “Những mong đợi nhỏ bé và mỏng manh phải không bà? Có phải mỗi hạt là một niềm hy vọng không?”

- Phải, mỗi hạt là một niềm hy vọng. Nhưng vì là hy vọng, cần có những điều kiện để đi tới thành đạt.

Chúa cho chúng ta niềm hy vọng được an bình mỗi khi gặp đau khổ; được sức mạnh khi gặp thử thách; được ánh sáng cho những ngày tối tăm. Nhưng chúng ta phải có niềm tin và can đảm tiến về phía trước.

Hạt giống nhỏ bé phải chịu chôn vùi trong đất và phơi mình dưới mưa nắng, thì khả năng tốt đẹp của nó mới thành hiện thực.

262. ÍCH KỶ

Cáo nâu nhảy vào một bụi cây tìm mồi, đuôi bị kẹt vào bẫy. Cáo la hét và khiếp sợ. Nó vùng vẫy, cuối cùng ra thoát nhưng đứt đuôi.

Cáo rất đau, nhưng nó lo sợ hơn nữa là những con cáo khác sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy nó mất đuôi- giống như nhìn một người không có tóc.

Cáo ngồi suy nghĩ, liếm vết thương và tự hỏi làm thế nào giải quyết vấn đề này với những con khác, và đột nhiên nó có một ý nghĩ...Nó sẽ mời những con cáo hàng xóm đến dự một buổi họp mặt đặc biệt.

Tất cả những con cáo đều đến ngồi xung quanh con cáo cụt đuôi và nghe thuyết giảng về sự vô dụng của một cái đuôi lớn.

Nó bắt đầu: “Đuôi có ích gì cho chúng ta? Chúng ta không thể ve vẩy như chó, không đuổi ruồi được như bò hoặc ngựa. Thật ra, cái đuôi có thể làm các bạn vướng vào cạm bẫy và đánh mất cuộc sống. Tôi nghĩ thân hình chúng ta sẽ được cải tiến nếu chúng ta cắt bỏ đuôi không chút chần chừ”

Những con khác trịnh trọng lắng nghe với những cặp mắt tinh ranh và những chiếc mũi thính hếch về một bên. Nhưng một con cáo già lèn đến sau lưng cáo cụt đuôi và quan sát rất kỹ. Rồi nó trở lại thông báo về khám phá của mình: “Các bạn khôn ngoan hãy nghe: Anh bạn này đã mất đuôi và bây giờ anh muốn chúng ta cắt đuôi giống như anh. Đừng ngu dại!”

263. NÓI VÀ LÀM

Cọp gặp sư tử uống nước bên bờ hồ. Cọp hỏi: “Sao anh cứ gầm lên như kẻ điên khùng vậy?”
Sư tử nói với ánh mắt lấp lánh: “Họ gọi tôi là chúa sơn lâm vì tiếng gầm quảng cáo đó”.

Thỏ nghe chúng nói chuyện và chạy về nhà. Nó thử ké của sư tử, nhưng tiếng gầm chỉ như tiếng chút chút. Cáo đến coi- và có bữa trưa thật ngon.

264. NẾU KHÔNG CÓ CHÚA

Một thượng nghị sĩ miền Nam nước Pháp đến Paris. Ông thuê một khách sạn sang trọng và trả tiền tạm ứng luôn một tháng. Chủ khách sạn hỏi xem ông có giấy biên nhận không.

- Biên nhận không cần thiết. Có Chúa chứng giám việc thanh toán này.
- Thời đại này ông vẫn tin vào Chúa?
- Đây bạn, tất nhiên. Anh không tin sao?
- Không.

- Nếu vậy, hãy viết biên nhận cho tôi.

265. HOÀN HẢO

Một công tước Ý gặp một người thợ đang chú tâm vào công việc của mình. Ông hỏi: “Những bình anh đang chế tạo dùng để làm gì?”

- Để trồng bông.

Ông cười và tiếp: “Nó sẽ đựng đầy những bùn đất. Tại sao lại mất nhiều công sức để làm những đường nét hoàn hảo đó?”

- Tôi yêu thích những điều hoàn hảo.

-Ồ, phí công! Chẳng ai quan sát sự hoàn hảo của nó. Một bình hoa không cần sự hoàn hảo như thế.

- Nhưng lòng tôi muốn vậy. Ông không nghĩ rằng Người thợ mộc Nazareth làm mọi việc hoàn hảo, dù là việc nhỏ nhất sao?

Công tước trả lời cách giận giữ: “Phạm thượng! Lời nói hỗn xược của anh đáng bị trừng phạt. Anh tên gì?”

- Thưa ngài, Sứ thần Micae.

266. HỐI HẬN

Một bé gái rất nghịch ngợm. Vì bé không chịu nói xin lỗi nên bà mẹ đã phạt bằng cách cắt hết đồ chơi và bắt nằm trên giường.

Tan sở vẻ, người cha lên lầu thăm bé và nói: chỉ cần con xin lỗi, mẹ sẽ cho ăn và trả lại đồ chơi.

Cô bé ngược nhìn với vẻ cương quyết, không chút hối hận, và nói: “Ba ạ, họ lấy đồ chơi của con, không cho con ăn tối, nhưng họ không thể lấy đi những suy nghĩ của con!” Dù thế nào đi nữa, bé vẫn khăng khăng giữ “những ý nghĩ của mình”.

Hối hận thật cần thiết!

267. LƯƠNG TÂM

Tâm làm việc ở một cửa hiệu tạp phẩm sau những giờ học ở trường. Ngày kia, một khách hàng bước vào, và sau khi mua một ít trái cây, ông nói nhỏ: “Thêm ít trái nữa! Cậu trai ở đây trước kia thường đưa nhiều hơn để được thêm tiền”.

- Không, tôi không thể làm thế. Chủ tôi không chấp nhận.

- Nhưng ông chủ không có đây.

- Có, ông ở đây! Chủ tôi luôn có mặt. Ông biết, tôi là một kitô hữu!

268. LỖI CỦA NGƯỜI KHÁC

Mỗi người đều mang hai túi: một ở trước ngực và một ở sau lưng, và cả hai nhét đầy lầm lỗi.

Tuy nhiên, túi trước đựng lỗi của người hàng xóm và túi sau đựng lỗi của mình. Vì thế, người ta thường mù quáng với khuyết điểm của mình và luôn sáng mắt với khuyết điểm của anh em.

269. NHÀ VÀ TRỜI ĐẤT

Một cậu bé muốn đến nơi trời đất gặp nhau. Cậu dễ dàng nhìn thấy nơi đó từ ngôi nhà tranh của mẹ cậu, và nghĩ nơi trời đất giao nhau phải rất đẹp.

Mất cậu khẳng định có chân trời, "nơi gặp gỡ của trời và đất". Ngày kia, cậu bắt đầu đi. Cậu đi và đi mãi. Cậu đến một thung lũng nơi chân trời nằm khuất sau tầm nhìn. Căn nhà tranh gần đó và một bà đang đứng ở cửa. Cậu kể cho bà điều cậu đang tìm và bà chỉ ngôi nhà cách đó không xa lắm.

Bà nói: "Ở đằng đó, nhanh lên kéo tôi". Cậu vội vã đi và chẳng bao lâu trèo lên ngọn đồi, nơi nhà cậu ở. Trong khung cửa, mẹ cậu đang vẫy tay đón cậu.

Cậu nghĩ: "Nhà ta là nơi trời đất giao hoà".

270. CHỮA KHỎI PHÀN NÀN

Một linh mục để một quyển tập trên bàn làm việc và gắn nhãn hiệu: "Những lời phàn nàn về người khác". Khi có ai gọi điện thoại để kể những lỗi lầm của người khác, ngài nói:

- Tôi sẽ viết những gì anh phàn nàn và xin anh ký vào.
- Ô, không, tôi không thể ký như thế.

Linh mục nói ngài giữ quyển sách 40 năm, mở khoảng 1000 lần và chẳng bao giờ viết vào đó một dòng nào.

271. CHÍNH TRỊ GIA

Một chính trị gia thành đạt là người biết tìm ra ngõ tắt trên con đường dân chúng đang đi để lên trước, khiến họ nghĩ ông là người đang dẫn đường.

272. LƯƠNG THỰC VÀ CHÚNG TA

Mỗi khi ăn, ta làm điều mà không nhà khoa học nào có thể làm: ta đưa vào trong mình một vật chết và cho sự sống. Thức ăn trở nên thành phần của cơ thể ta. Nhiều khi sức khỏe của ta lệ thuộc vào thức ăn. Một câu tục ngữ xưa nói: "Bạn là những gì bạn đã ăn".

Thức ăn giàu chất dinh dưỡng: bạn mập; ăn vặt: bạn suy dinh dưỡng. Cho một bệnh nhân bị ghê ăn thức ăn thích hợp, da của anh sẽ sạch. Khi có sự nghiệp, ta thường dùng thức ăn ngon.

Biết thế nên Chúa Giêsu quyết định ăn mình trong tám bánh và trở nên lương thực cho linh hồn của những kẻ theo Ngài.

273. RƯỢU

Một giáo sư đang trình bày về những tác hại của rượu. Ông đặt hai ly trên bàn, một ly đầy nước và ly kia đầy rượu. Mỗi ly ông bỏ vào một con giun đất. Trong ly nước, con giun ngo ngoậy mạnh mẽ; nhưng trong ly rượu, con giun lắc lư một lát rồi chết.

Ông hỏi lớp học: “Các em kết luận gì từ việc chứng minh này?”

Một sinh viên phía cuối lớp giơ tay trả lời: “Nếu thầy uống rượu, thầy sẽ sạch giun sán”.

274. QUAN ĐIỂM

Chỉ có hai xe hơi chạy đua tại Moscow: một của Mỹ- Ford và một của Liên xô- Moskvich. Xe Ford thắng dễ dàng. Hôm sau, chẳng đề cập đến số xe đua, thông tin viên tường thuật: “Xe Moskvich của Liên xô đứng thứ nhì trong khi xe Ford của Mỹ về đích kế chiếc cuối cùng”.

275. ĐÍCH ĐIỂM

Bạn là loại người cảm quyền truyện dài và đọc trang cuối cùng trước? Nếu đúng như thế, một số người sẽ phê bình bạn, nhưng có thể sau này bạn sẽ thông minh hơn.

Chúa Giêsu nói với chúng ta: Đừng đưa ra quyền sách cuộc đời bạn mà không dự kiến phần kết trước. Đừng bao giờ chọn một cách sống mà không biết đích điểm.

276. THỜI GIAN ĐỂ SUY NGHĨ

Một nông dân Trung hoa có thửa ruộng nhỏ. Ruộng của ông nằm trên sườn đồi trong một thung lũng khó đi lại.

Hàng ngày ông phải xuống nương múc nước tưới cho mảnh ruộng quý giá.

Vài du khách Mỹ đi dạo, thấy ông lên đồi cách chậm chạp, thương hại và hứa mua cho ông một máy bơm. Phương tiện đó sẽ cứu người nông dân này khỏi hàng giờ đau lưng.

Nhưng ông không nghe. Ông lịch sự lắc đầu: “Không, cảm ơn”. Hỏi lí do, ông trả lời: “Nếu tôi không xách nước, tôi sẽ không có giờ suy nghĩ”.

277. ÍCH KỶ

Một bà cụ chết. Cả đời bà không làm điều gì tốt. Vì thế, Satan chộp lấy bà và ném vào biển lửa.

Nhưng thiên thần bản mệnh của bà không chịu thua. Ngài suy nghĩ một lúc lâu và nói: “Tôi không thể kể ra một việc tốt bà đã làm sao?”. Rồi mặt ngài sáng lên và nói với Chúa: “Con nhớ rõ có lần bà đào một củ hành nhỏ trong vườn và đưa cho người ăn xin”.

Chúa nói: “Được, hãy lấy một củ hành nhỏ tương tự, ném xuống cho bà dưới biển lửa và cố gắng kéo bà lên với củ hành đó. Nếu con thành công, bà ấy sẽ được cứu”.

Thiên thần cẩn thận kéo bà lên. Nhưng khi những người khác thấy điều đang xảy ra và bà bắt đầu đi lên, họ liền bám theo bà. Bà bắt đầu đá tung họ ra và la lên: “Chỉ có tôi là người được cứu bằng củ hành nhỏ này; nó thuộc về một mình tôi thôi chứ đâu có thuộc về các người”.

Lúc đó, củ hành bị tách ra và bà rơi trở lại biển lửa. Thiên thần khóc.

278. MẸ TÊRÊSA

Một lần được phỏng vấn trên đài truyền hình, mẹ Têrêsa trực diện với một kẻ hỏi cắc có: “Bà yêu thương người nghèo, điều đó rất tốt. Nhưng còn biết bao những người giàu có của Vatican và của giáo hội thì sao?”

Mẹ nhìn thẳng vào người phỏng vấn và nói: “Thưa ông, ông không phải là người hạnh phúc. Có những điều đang xâu xé ông. Ông không có một chút bình an trong lòng”.

Lời đó làm ông xụ mặt. Và Mẹ tiếp tục khiến ông thêm quặn đau: “Ông nên có niềm tin tưởng”.

- Làm thế nào tôi có được niềm tin?

- Ông nên cầu nguyện.

- Nhưng tôi không thể cầu nguyện.

- Tôi sẽ giúp ông. Nhưng phần ông, ông nên cho những người xung quanh nụ cười. Một nụ cười làm ông gần những người khác. Nó mang sự thật về Thiên Chúa vào cuộc sống của chúng ta.

279. DỰ ĐỊNH QUÁ NHIỀU

Một cô gái quê xinh đẹp với cặp mắt xanh, đôi má ửng hồng và mái tóc nâu dài đang đi trên đường với một thùng sữa trên đầu.

Cô cảm thấy hãnh diện rằng tất cả những cặp mắt của các chàng trai thôn quê sẽ hướng về. Rồi cô thầm tính: ta sẽ mua bốn tá trứng và đem về cho bốn con gà mái ấp. Sau ba tuần, ta sẽ có 48 chú gà con, sẽ nuôi chúng đến Noel và sẽ bán được một món tiền lớn. Ta sẽ sắm những bộ áo đẹp và tất cả những chàng trai sẽ nói: “Ồ, Lan, cô thật xinh đẹp. Cô sẽ cùng tôi khiêu vũ được không?” Và ta sẽ hát đầu - như thế này.... và nói với họ....

Nhưng với cái hát đầu của cô, thùng sữa rơi và đổ tràn trên mặt đất. Cô thất vọng vừa khóc vừa nói: “Ta thật ngu dại đếm gà trước khi chúng nở”.

280. MUỐN THÀNH ĐẠT MÀ KHÔNG PHẢI HY SINH

Cảnh sát bắt được hai thanh niên ăn trộm xe hơi phía trước ga-ra. Hai anh đẩy xe được vài chục mét, và khi bị bắt, họ nói với cảnh sát tại sao không để máy được.

Đúng, chìa khóa vẫn còn và đã mở sẵn. Cảnh sát sớm tìm ra nguyên nhân của vấn đề: Không có động cơ! Chủ ga-ra cho biết ông đã tháo động cơ cũ và chưa kịp gắn động cơ mới.

Đẩy một xe không có động cơ, là muốn được một điều gì đó mà không mất gì. Không có bữa ăn miễn phí, không có những con đường dễ dẫn đến thành công thực sự, và không có chiến thắng nào không có hy sinh.

281. SỨC MẠNH CỦA KẼ NHỎ BÉ

Trên ngọn cây cao, một con chim đang ấp trứng trong tổ. Bất chợt thấy một con trăn trườn về phía mình. Con chim khôn khéo có thể làm gì để chống lại con trăn đang đe dọa nó?

Lừa đến bên, thấy cảnh đó, nói với chim mẹ:

- Đừng sợ. Ta sẽ tiêu diệt con trăn đó; ta sẽ ném đá nó.
- Nhưng anh sẽ làm bể trứng của tôi.

Voi hùng hục bước tới, cũng thấy hoàn cảnh nguy hiểm đó và quả quyết với chim mẹ:

- Cứ bình tâm, đừng khóc nữa. Ta sẽ tiêu diệt con trăn đó. Ta sẽ quật đổ cây xuống ngay tức khắc”.
- Đợi chút đã. anh làm thế thì bể hết trứng của tôi.

Chim mẹ kết luận rằng những con vật to lớn không thể diệt con trăn đó mà không làm bể trứng của nó. Đột nhiên, nó nảy ra một ý nghĩ: chỉ còn cách nhờ những vật bé nhỏ tiêu diệt con trăn. Nó đề nghị kiến giúp đỡ.

Lập tức, hàng nghìn con kiến leo lên thân cây, bu kín con trăn từ đầu đến đuôi và không để lại gì cho nó ngoài bộ xương và da.

- Hoan hô! Bây giờ những đứa con của tôi được an toàn và tôi có thể trở về tiếp tục công việc.

282. NẾU TÔI LÀ NGƯỜI GIÀU

Thầy giáo bảo học sinh viết một bài luận nói về điều sẽ làm nếu mỗi em có một triệu đô la.

Tất cả bắt đầu làm ngay, trừ Tâm. Cậu ngồi tại chỗ, vẻ mặt bình thản và xoắn ngón tay.

Cuối giờ, thầy thu bài. Tâm nộp giấy trắng.

- Như vậy nghĩa là sao, Tâm? Bài luận của em thế này à? Tất cả những bạn khác viết cả hai trang, trong khi em tuyệt đối không viết chữ nào!

- Vâng, đó chính là điều em sẽ làm nếu có nhiều tiền: không làm gì cả.

283. CẦU NGUYỆN VÀ LÀM VIỆC

Một ngư dân đưa một thanh niên lên thuyền của ông. Một bên mái chèo có viết chữ CẦU NGUYỆN và bên kia viết chữ LÀM VIỆC. Anh thanh niên nói về khinh miệt: “Này chú, chú lười thời quá. Ai muốn cầu nguyện làm gì, nếu như họ làm việc?”

Bác ngư phủ không nói gì, nhưng buông lỏng mái chèo có viết chữ CẦU NGUYỆN và chèo mái kia. Ông chèo và chèo mãi, nhưng chiếc thuyền chỉ quay tròn mà không tiến đi được.

Anh thanh niên hiểu ra rằng bên cạnh mái chèo LÀM VIỆC, chúng ta cũng cần phải có mái chèo CẦU NGUYỆN.

284. NGHỈ NGƠI

Người ta đồn rằng thánh Gioan Tông đồ thích chơi với chim sẻ nuôi trong nhà. Ngày kia, một thợ săn đến thăm và rất ngạc nhiên thấy một người nổi tiếng như vậy mà lại vui chơi. Ông nghĩ có thể dùng thời giờ đó làm một việc tốt lành và quan trọng. Nên ông hỏi: “Tại sao ngài lãng phí thời giờ vui chơi? Sao ngài lại dành thời giờ cho một chú chim sẻ vô dụng thế?”

Thánh Gioan nhìn anh với vẻ ngạc nhiên. Tại sao ông ta không vui chơi? Vì thế, ngài hỏi ông: “Tại sao dây cung của ông không kéo căng ra?”

“Nó không thể kéo căng, vì như thế dây cung sẽ mất độ đàn hồi và không thể bắn tên”.

Thánh Gioan bảo ông: “Này bạn, anh cần thả lỏng dây cung, nghĩa là anh cũng phải giải thoát sự căng thẳng trong anh và nghỉ ngơi. Nếu tôi không nghỉ ngơi và giải trí, tôi sẽ không có sức cho bất kỳ công việc hệ trọng nào. Tôi cũng sẽ không có sức làm những việc tôi phải làm và cần làm, đòi hỏi sự chú tâm hoàn toàn của tôi”.

285. HY VỌNG

Một người sống ở miền Bắc Trung hoa. Nhà của ông hướng về phía Nam và ngay trước nhà là hai ngọn núi Đại hùng và Dương vũ kếp xù trực diện. Chúng ngăn cản đường đi của ông tới phía Nam. Nên ông bàn bạc với con trai, quyết tâm dời hai ngọn núi này đi.

Hàng xóm thấy thế, lắc đầu và la lên: “Ai lại ngu ngốc như vậy? Lấy những ngọn núi này đi, thật không thực tế chút nào”.

Ông mỉm cười nói: “Ồ, khi tôi chết, con trai tôi sẽ tiếp tục công việc này. Khi chúng chết, cháu tôi sẽ tiếp tục làm. Phải, những núi này cao, nhưng chúng không thể cao hơn được nữa. Còn sức mạnh có thể lớn lên. Mỗi lần lấy đi một chút đất, là chúng tôi tiến gần hơn tới đích của mình. Làm một điều gì đó tốt hơn chỉ ngồi than vãn rằng những ngọn núi này che khuất ánh mặt trời”.

Với niềm tin tưởng vững chắc, ông tiếp tục đào. Thấy thế, Chúa sai hai sứ thần xuống giúp. Các ngài đặt hai núi lên vai và mang chúng đi.

286. PHÀN NÀN

Khi Einstein còn bé chặm nói, cha mẹ cậu rất lo lắng. Cuối cùng, một buổi tối nọ tại bàn ăn, cậu thốt lên: “Xúp quá nóng”.

Bớt được nỗi lo, cha mẹ cậu hỏi tại sao trước đây cậu chẳng bao giờ nói một lời. Einstein trả lời: “Vì cho đến nay, mọi thứ đều sẵn sàng, cần gì phải nói”.

287. THÀNH KIẾN

Một anh bạn nói anh đã nghe được cuộc đối thoại sau đây tại một cuộc họp nội bộ:

- Hấn là kẻ phản bội. Vì hấn ngã sang phe đối lập nên chúng ta mất phiếu.
- Vậy nếu một người của phe đối lập theo chúng ta, thì hấn có phải là kẻ phản bội không?
- Dĩ nhiên là không. Hấn chỉ cải tà qui chánh.

288. HỌC KHÔN

Ta học khôn được từ thất bại hơn là thành công. Ta thường khám phá ra điều phải làm khi phát hiện thấy điều chưa làm. Và nếu như ai đó chẳng bao giờ làm lỗi thì cũng chẳng bao giờ có sáng kiến.

289. TẬN THẾ

Một ngày nọ vào năm 1780 bỗng dưng cả vùng tiểu bang Connecticut bị tối hẳn lại. Ai nấy đều cho rằng đã đến ngày tận thế. Khi đó Hội đồng lập pháp tiểu bang đang họp. Nhiều người yêu cầu hoãn cuộc họp để họ có thể về nhà cùng với gia đình chờ Chúa đến. Nhưng ông chủ tịch nói: “Không biết hôm nay có phải là ngày tận thế hay không. Nếu không thì không cần hoãn họp. Còn nếu phải thì chúng ta càng cần chu toàn nhiệm vụ hơn nữa. Xin thấp nển lên” (Drinkwater).

290. TÌNH YÊU LUÔN CÓ CÁCH

Người Ả rập thường kể câu chuyện sau:

Hai người trẻ, một trai một gái, đi hai đường khác nhau để xuống phố. Nhưng có một đoạn, hai con đường gặp nhau. Nên họ phải chung đường. Người con trai mang ấm nước trên lưng, một tay cầm cây gậy và con gà, tay kia ôm con dê.

Một lúc sau, họ đến một vực sâu. Người con gái đứng lại và nói:

- Tôi không xuống vực với anh đâu.
- Sao vậy?
- Tôi sợ anh sẽ ôm hôn tôi.
- Làm sao tôi có thể ôm hôn cô được? Cô không thấy cả hai tay, cả trên lưng tôi đều mang đồ kèn càng đó sao?
- Nhưng anh có thể bắt tôi ôm con dê, rồi anh đặt cây gậy xuống đất, lấy cái ấm úp con gà. Và rồi anh đến ôm hôn tôi.

Người con trai thán phục nhìn cô gái đẹp, cuối cùng anh nói:

- Cầu Đức Allah phù hộ cho sự khôn ngoan của cô.

Rồi cả hai, người trước kẻ sau, đi qua vực sâu.

291. KHÔNG HỒ THẸN

Một tân tòng, còn trẻ, sốt sắng chia sẻ Lời Chúa giữa đám đông Anh nói không hay, nhưng cố gắng hết mình. Bỗng một người ngắt lời “Thôi anh bạn ơi, anh không biết giảng, anh không biết thẹn à?” Người trẻ đáp: “Tôi biết hồ thẹn chứ, nhưng tôi không hồ thẹn vì Chúa”. Đúng thế, ta không nên hồ thẹn vì đức Kitô, Đấng đã đổ máu để cứu độ ta.

292. CAN ĐẢM

Một học sinh Nhật là Kitô-hữu duy nhất trong ngôi trường có 150 học sinh. Trước mỗi bữa ăn, em thường mạnh dạn làm dấu thánh giá và đọc kinh. Các học sinh đến tố cáo với thầy giáo là em có “hành vi ma thuật”. Nghe thấy thế, thầy cho gọi em lên đứng giữa lớp, hỏi xem em đã làm gì. Em thẳng thắn nói rằng em chỉ cảm ơn Chúa đã ban lương thực hằng ngày. Nghe vậy, thầy giáo gục xuống bàn, nước mắt ràn rụa nói: “Này con, ta cũng là Kitô-hữu, nhưng ta không can đảm tỏ ra cho mọi người biết. Giờ thì cảm ơn Chúa, ta đã biết là Kitô-hữu, mình phải làm gì.”

293. BIẾT BẰNG CON TIM

Tại phòng triển lãm, có mặt một nghệ sĩ lớn. Ông được đề nghị làm một cái gì giúp vui cho khán giả. Ông đồng ý và hỏi xem mọi người muốn ông làm gì.

Sau vài giây thinh lặng, một giáo sĩ già đề nghị: “Thưa ngài, ngài có thể đọc thánh vịnh 23 chứ?”

Nhà nghệ sĩ thoáng ngỡ ngàng. Rồi ông nói: “Tôi sẵn sàng chiều ý ngài, với một điều kiện là khi tôi đọc xong, ngài cũng phải làm như tôi.”

Giáo sĩ đáp: “Tôi à? Tôi đâu phải nhà hùng biện? Nhưng nếu ngài muốn, tôi xin sẵn lòng.”

Nhà nghệ sĩ bắt đầu đọc. Giọng điệu tuyệt vời. Khán giả ngây ngất. Và khi kết thúc, một tràng pháo tay như sấm vang dội khắp phòng.

Rồi đến lượt vị giáo sĩ. Am giọng bình thường, điệu bộ không có. Khi ngài đọc xong, chẳng ai vỗ tay. nhưng mọi cặp mắt đều ướt lệ. Nhiều người gục đầu.

Nhà nghệ sĩ bước tới, đặt tay trên vai vị giáo sĩ nói: “Thưa quý vị, lời tôi chỉ đi tới đôi tai quý vị, còn lời vị này đi vào con tim quý vị”.

294. KHÔNG CẦN CẦU NGUYỆN

Một triết gia kia buồn vì người học trò xuất sắc của mình ngày càng ham suy tư hơn nhưng càng bớt cầu nguyện đi. Khi ông hỏi lý do thì người học trò đáp:

- Thứ nhất, Chúa biết hết mọi sự, không cần chúng ta nói. Thứ hai Chúa tốt lành vô cùng, Ngài sẽ cho chúng ta mọi thứ chúng ta cần. Thứ ba Ngài là Đấng vĩnh cửu, lời cầu nguyện của chúng ta chẳng thay đổi Ngài gì cả.

Triết gia không nói gì. Ông đến ngồi dưới bóng cây, mặt buồn bã. Người học trò hỏi:

- Tại sao Thầy buồn thế?
- Người bạn của Thầy có một thửa ruộng rất tốt, hằng năm sản xuất rất nhiều hoa màu. Nhưng bây giờ ông ta bỏ mặc không chăm sóc gì cho nó nữa.
- Bộ ông ta khùng ư?
- Không đâu. Ông còn khôn nữa là đằng khác. Ông nói: Chúa yêu thương vô cùng. Ngài sẽ lo cho tôi mọi thứ cần để sống nên chẳng cần làm ruộng nữa. Chúa quyền phép vô cùng, dù tôi không cày xới, Ngài vẫn thừa sức cho nó sinh sản hoa màu.
- Như thế nghĩa là thử thách Chúa rồi còn gì nữa?
- Thì con cũng thế thôi. (Đức Cha Tihamer Toth).

295. CÁI GÌ THUYẾT PHỤC

Vị khách đến ủy lạo một thương binh trong bệnh viện

- Anh thuộc giáo hội nào?
- Tôi thuộc giáo hội của Chúa Kitô.
- Cái gì thuyết phục anh vào giáo hội đó?
- Thuyết phục ư? Rồi nhìn lên tượng chịu nạn, anh tiếp: phải, tôi bị Ngài thuyết phục đến độ ngay cả sự sống sự chết, thần quyền thế quyền... không gì có thể tách tôi ra khỏi lòng mến Thiên Chúa trong Đức Giêsu Kitô.”

296. TẠI SAO SỢ?

Một người nói chuyện với bạn là một Kitô-hữu già cả: “Tôi sợ rằng anh gần đất xa trời rồi!” Người kia nhẹ nhàng đáp: “Tôi biết chứ, nhưng nhân danh Chúa, tôi không sợ, mà tôi còn đặt hi vọng vào đó.”

297. BA, MÁ

Có bao giờ bạn thử đi tìm ngữ căn của các tiếng “ba, má”? Nếu bạn tìm trong các sách văn phạm, ngữ pháp, sẽ chẳng thấy đâu. Những tiếng đó đến từ tự nhiên. Khi đứa trẻ bập bẹ tập nói, thì đó là các âm vị đơn giản nhất và chúng thường lặp đi lặp lại: ba ba, má má...

Thiên Chúa cũng cho ta làm nghĩa tử để ta dễ dàng kêu lên: “abba”, nghĩa là: ba ơi, cha ơi...

298. ĐIỀU THẾ GIỚI CẦN

Một chiều đông lạnh lẽo, triết gia Thomas Carlyle đang ngồi trước lò sưởi trong phòng khách. Cửa mở, cha xứ mới của giáo xứ bước vào. Sau mấy câu xã giao, cha xứ hỏi: “Theo ngài, lúc này giáo xứ mình cần cái gì nhất?” Không chút ngập ngừng, triết gia đáp ngay: “Cái mà giáo xứ cần nhất lúc này, đó là người ta nhận biết một Thiên Chúa không phải chỉ trong lí thuyết.”

299. GIÁ PHẢI TRẢ

Chiếc tàu hoả tốc hành đi từ Chicago đến bờ biển miền tây. Trên tàu hôm đó có mặt ông chủ tàu. Tàu đang ngon trớn, bỗng xảy ra tai nạn, vì trời quá tối. Ông chủ vội chạy lên phía trước: viên kỹ sư bị đầu tàu đè lên! Nhìn người lâm nạn thấy đôi môi mấp máy, ông liền ghé tai xem anh nói gì. “Tôi biết tôi đã tin vào ai và tôi chắc rằng Ngài đủ quyền năng giữ gìn điều Ngài trao phó cho tôi cho tới Ngày đó”. Ông chủ thốt lên: “Anh Jim ơi, ước gì tôi có được đức tin như anh. Dù có phải cho đi cả đời tôi cùng những gì tôi có, tôi cũng sẵn lòng”

Anh Jim thều thào: “Ông chủ ơi, đó chính là cái giá phải trả cho đức tin đó!”

300. CHÚA LUÔN THẤY TÔI

Ngày nọ, một người bạn đến tìm nhà giảng thuyết Mc-Leod Campbell trong tâm trạng bối rối: “Này anh, xin anh nói cho tôi hay; làm thế nào mà anh luôn tìm thấy Chúa?” Nhà giảng thuyết trầm ngâm một lúc rồi nói: “Làm thế nào mà tôi luôn tìm thấy Chúa ư? Không đâu, tôi không luôn tìm thấy Chúa đâu, nhưng tôi biết là Chúa luôn tìm thấy tôi!”